

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสถี 3

กรกฎาคม – สิงหาคม – กันยายน 2021

พิมพ์จำนวน 1,280 เล่ม

หยุดพักในพระคริสต์

REST IN CHRIST

เขียนโดย

เจอร์รัล และ ชานทัลด คลิงบิล

แปลโดย

เปี่ยมพร หยางกุลวัฒน์

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

การพักผ่อนเพื่อผู้เหน็ดเหนื่อย

เที่ยวบินดำเนินไปอย่างราบเรียบจนกระทั่งกับตันประกาศจากห้องนักบินว่า เครื่องบินจะต้องบินข้ามพายุลูกใหญ่ “ขอให้ทุกท่านคาดเข็มขัดนิรภัย เราจะทำการบินฝ่าพายุ” เสียงสิ้นสุดการประกาศจากห้องนักบิน

หลังจากนั้นไม่นานเครื่องบินก็เริ่มสั่นอย่างรุนแรงขณะที่กำลังฝ่าฟันพายุใหญ่ ช่องเก็บสัมภาระด้านบนเปิดออก ผู้โดยสารนั่งเกร็งอยู่กับที่ มีคนหนึ่งร้องเสียงหลงอยู่ด้านหลัง ภาพของเครื่องบินเอียงตกสู่พื้นโลกเพราะปีกหักคงปรากฏในความคิดของบางคน ผู้โดยสารทุกคนดูตื่นเครียดและหวาดกลัว ยกเว้นเด็กหญิงเล็กๆ คนหนึ่งที่นั่งแถวหน้าของที่นั่งชั้นประหยัด เธอ่วนอยู่กับการวาดภาพบนถาดวางอาหารด้านหน้า เธอมองออกไปนอกหน้าต่างเล็กๆ ดูสายฟ้าฟาดที่น่าประทับใจเป็นครั้งคราว แต่จากนั้นเธอก็กลับมาวาดภาพต่ออย่างสงบ

ช่วงเวลาที่น่าทึ่งกับว่าไม่มีวันสิ้นสุดผ่านพ้นไป ในที่สุดเครื่องบินก็ลงจอดที่ปลายทาง ผู้โดยสารต่างให้ห้องปรบมือและโล่งใจที่ได้กลับมาบนพื้นดินอีกครั้ง เด็กหญิงเล็กๆ คนนั้นเก็บกระเป๋าและรอให้ผู้โดยสารคนอื่นๆ ลงจากเครื่องก่อน ผู้โดยสารคนหนึ่งถามเธอว่าเธอไม่กลัวหรือ เธอสงบนิ่งท่ามกลางพายุใหญ่และการสั่นอย่างรุนแรงของเครื่องบินได้อย่างไร

เด็กหญิงตอบชายนั้นว่า “หนูไม่กลัวค่ะ พ่อของหนูเป็นนักบิน และหนูก็รู้ว่าพ่อจะพาหนูกลับบ้านอย่างปลอดภัย”

ความกระวนกระวายและความกลัวมักเกิดขึ้นพร้อมกัน การใช้ชีวิตในโลกที่คนส่วนใหญ่ยุ่งวุ่นวายตลอด 24 ชั่วโมงส่งผลให้ชีวิตเรากระวนกระวายและหวาดกลัว มีใครบ้างที่ไม่เคยต่อสู้กับความกังวลหรือความหวาดกลัวว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร อดีตผ่านไปแล้ว ปัจจุบันกำลังเกิดขึ้น แต่สำหรับอนาคตนั้นเต็มไปด้วยคำถาม คำตอบในโลกที่ไม่มั่นคงอาจไม่ใช่สิ่งที่เราอยากได้ยิน เรากังวลถึงงานที่ต้องทำให้เสร็จตามกำหนด จ่ายค่าเช่าบ้านหรือค่าเล่าเรียน

ชีวิตสมรสที่กำลังระส่ำระสาย เรากำลังกลัวว่าพระเจ้าจะยังทรงรักเราหรือไม่ หากเราทำให้พระองค์ “ผิดหวัง” ครั้งแล้วครั้งเล่า

ไตรมาสนี้เราจะจัดการกับความกลัวเหล่านั้น การหยุดพักในพระคริสต์ ไม่ใช่เป็นเพียงหัวข้อสำหรับคู่มือศึกษาพระคัมภีร์ หรือชื่อเรื่องที่ดึงดูดความสนใจในการเปิดประชุมประกาศ การหยุดพักในพระคริสต์เป็นกุญแจนำไปสู่รูปแบบชีวิตที่พระเยซูทรงสัญญากับผู้ติดตามพระองค์ “ขโมยนั้นยอมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์” (ยอห์น 10:10)

ในขณะที่ผู้เขียนกำลังเขียนคู่มือศึกษาพระคัมภีร์เล่มนี้ ก็ตระหนักได้ว่าแนวคิดเรื่องการหยุดพักนี้เชื่อมต่อกับทุกเนื้อหาในพระคัมภีร์ การหยุดพักเชื่อมต่อกับความรอด พระคุณ การทรงสร้าง วันสะบาโต ความเข้าใจของเราต่อสถานะของความตาย การเสด็จมาของพระเยซูในเร็ว ๆ นี้ และยังเชื่อมต่อกับอีกหลายเรื่อง

เมื่อพระเยซูทรงเชิญชวนให้เรามาหาและพบกับการหยุดพักในพระองค์ (มัทธิว 11:28) พระองค์มิได้ตรัสถึงเหล่าสาวกของพระองค์หรือคริสตจักรในยุคแรกเท่านั้น พระองค์ทรงเห็นมนุษย์ในรุ่นต่อๆ มาที่ดิ้นรนกับความบาปเหน็ดเหนื่อย อ่อนล้า ที่ต้องการเข้าถึงแหล่งของการหยุดพัก ในขณะที่คุณศึกษาบทเรียนประจำสัปดาห์ในไตรมาสนี้ อย่าลืมที่จะเข้าหาและหยุดพักในพระองค์ เพราะท้ายที่สุดแล้วพระบิดาในสวรรค์เป็นผู้ทรงควบคุมและพร้อมที่จะนำเรากลับบ้านอย่างปลอดภัย

ชานทัล และเจอร์ลด์ คลิงบิล (*Chantal and Gerald Klingbeil*) ใช้ชีวิตสมรสข้ามวัฒนธรรมและทำงานร่วมกันอย่างมีความสุข ชานทัล เป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการของ *Ellen G. White Estate* ท่านมาจากแอฟริกาใต้ ในขณะที่เจอร์ลด์ เป็นรองบรรณาธิการของ *Adventist Review Ministries* และศาสตราจารย์ทำผลงานวิจัยด้านพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมและการศึกษายุคโบราณของตะวันออกใกล้ที่มหาวิทยาลัยแอนดรูว์ ท่านเกิดและเติบโตในเยอรมัน

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	ชีวิตในสังคมที่ไม่หยุดนิ่ง วันที่ 26 มิถุนายน – 2 กรกฎาคม 2021	5
2	กระวนกระวายและกบฏ วันที่ 3 – 9 กรกฎาคม 2021	15
3	รากเหง้าของความกระวนกระวาย วันที่ 10 – 16 กรกฎาคม 2021	25
4	ราคาของการหยุดพัก วันที่ 17 – 23 กรกฎาคม 2021	35
5	“จงมาหาเรา...” วันที่ 24-30 กรกฎาคม 2021	45
6	การหาที่พักจากความสัมพันธ์ในครอบครัว วันที่ 31 กรกฎาคม – 6 สิงหาคม 2021	55
7	การหยุดพัก ความสัมพันธ์ และการเยียวยา วันที่ 7 – 13 สิงหาคม 2021	65
8	อิสรภาพในการหยุดพัก วันที่ 14 – 20 สิงหาคม 2021	75
9	จังหวะของการหยุดพัก วันที่ 21 – 27 สิงหาคม 2021	86
10	สະบาโตของการหยุดพัก วันที่ 28 สิงหาคม – 3 กันยายน 2021	96
11	โหยหาสิ่งที่เหนือกว่า วันที่ 4 – 10 กันยายน 2021	106
12	ผู้เผยพระวจนะที่กระวนกระวาย วันที่ 11 – 17 กันยายน 2021	116
13	การหยุดพักที่สูงส่ง วันที่ 18 – 24 กันยายน 2021	126

บทที่ 1

ชีวิตในสังคมที่ไม่หยุดนิ่ง

Living in a 24/7 Society

วันที่ 26 มิถุนายน – 2 กรกฎาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 2:1-3; เยเรมีย์ 45:1-5; อพยพ 20:11; 2 ซามูเอล 7:12;
มาระโก 6:30-32; ปฐมกาล 4:1-17

ข้อควรจำ

“วิญญาณของข้าพระองค์ปรารถนาเออ อาลัยหาบริเวณ
พระนิเวศของพระเจ้า ใจกายของข้าพระองค์ ร้องเพลง
ด้วยความชื่นบาน ถวายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์” (สดุดี
84:2)

๗ ติก

-ต็อก ตึก-ต็อก ตึก-ต็อก นาฬิกาเดินอย่างต่อเนื่องและไว้
ความปราณี เหลือเวลาอีกเพียงสองชั่วโมงก่อนวันสะบาโต
จะมาถึง แมรีถอนหายใจขณะที่มองไปรอบๆ ห้องอพาร์ทเมนต์เล็กๆ ของเธอ
ของเล่นของเด็กๆ ยังคงวางเรียงรายอยู่ในห้องนั่งเล่น ห้องครัวก็สกปรก
ซาร่าห์ลูกสาวคนเล็กเป็นไข่นอนอยู่บนเตียง และเธอได้ตอบรับหน้าที่เป็น
ผู้ต้อนรับที่โบสถ์ในวันพรุ่งนี้ ซึ่งนั่นหมายความว่า พวกเขาจะต้องออกจาก
บ้านก่อนเวลาปกติ 30 นาที แมรีปรารถนาว่า ‘หวังว่าฉันจะพบกับความสงบ
เงียบในวันพรุ่งนี้’

ในเวลาเดียวกันอีกมุมหนึ่งของเมือง จอชสามีของแมรีกำลังยืนต่อแถว
เพื่อจ่ายเงินสำหรับของกินของใช้ต่างๆ ที่เขาซื้อ ผู้คนแออัดเหมือนเป็นผืนร้าย
แถวชำระเงินนั้นยาวเหยียด ดูเหมือนทุกคนจะจับจ่ายซื้อของในเวลาเดียวกัน

จอชคร่ำครวญอยู่ภายใน ‘ฉันต้องการพักผ่อน เป็นแบบนี้ต่อไปไม่ไหวแล้ว’ ชีวิตต้องมีอะไรมากกว่านี้

ชีวิตเราถูกควบคุมโดยชั่วโมงเร่งด่วน การทำงาน การนัดแพทย์ การสนทนาออนไลน์ การซื้อของ และหน้าที่ในโรงเรียน ไม่ว่าเราจะใช้รถโดยสารมอเตอร์ไซค์ หรือรถส่วนตัว การที่ต้องมีส่วนกับโลกรอบตัวเราอยู่ตลอดเวลา เป็นเหมือนเสียงกลองที่ดังกลบสิ่งสำคัญที่แท้จริงไป

เราจะพักผ่อนท่ามกลางความเร่งรีบได้อย่างไร

วันอาทิตย์

เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า

Worn and Weary

อ่านปฐมกาล 2:1-3 ทำไมพระเจ้าจึงทรงสร้างวันหยุดพักผ่อนก่อนที่จะมีผู้ใดเหน็ดเหนื่อย

ก่อนที่มนุษย์เราจะมุ่งออกไปหาชีวิตที่ตึงเครียด พระเจ้าได้ทรงตั้งเครื่องหมายซึ่งเป็นวิธีการดำเนินชีวิตเพื่อกระตุ้นความทรงจำของเราไว้แล้ว วันนั้นจะเป็นวันที่เราหยุดและไตร่ตรองถึงความสุขในชีวิต เป็นวันที่เราจะเป็นและเราจะไม่ทำ เป็นวันที่เราจะเฉลิมฉลองของประทานไม่ว่าจะเป็นหญ้า อากาศ สัตว์ป่า น้ำ ผู้คน และที่สำคัญที่สุดคือ พระผู้สร้างของประทานอันดงามทั้งปวง คำเชื่อเชิญนี้ไม่ได้หมดอายุลงเมื่อมนุษย์คู่แรกถูกขับไล่ออกจากสวนเอเดน พระเจ้าต้องการให้แน่ใจว่าคำเชื่อเชิญนี้จะยืนหยัดผ่านกาลเวลา ดังนั้นตั้งแต่แรกเริ่มพระองค์ทรงเชื่อมวันสะบาโตแห่งการพักผ่อนให้เข้ากับเวลา โดยมีการเชื่อเชิญครั้งแล้วครั้งเล่าอยู่เสมอให้มาร่วมเฉลิมฉลองวันพักผ่อนแห่งการทรงสร้างในทุกๆ วันที่เจ็ด

บางคนอาจคิดว่าอุปกรณ์ช่วยทุ่นแรงต่างๆ ที่เรามีนั้นช่วยให้เราเหนื่อยน้อยกว่าผู้คนเมื่อสองร้อยปีก่อน แต่แท้จริงแล้ว ทุกวันนี้ดูเหมือนเราจะขาดแคลนการพักผ่อนมากขึ้น แม้แต่ช่วงที่เราไม่ได้ทำงานเราก็กังใช้เวลากับกิจกรรมที่บ้าคลั่ง ดูเหมือนว่าเราจะทำอะไรไม่ทันอยู่เสมอ ไม่ว่าเราจะจัดการทำให้เสร็จเพียงใดก็ตาม แต่ก็ยังมีสิ่งที่จะต้องทำอีกมากมาย

งานวิจัยแสดงให้เห็นเช่นกันว่า เรานอนหลับน้อยลง และหลายคนก็พึ่งพาคาเฟอีนอย่างสูงเพื่อให้ชีวิตดำเนินต่อไปได้ แม้เราจะมีโทรศัพท์มือถือถือ มีคอมพิวเตอร์และการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตที่เร็วขึ้น แต่ก็ดูเหมือนว่าเราไม่เคยมีเวลาเพียงพอเลย

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนอะไรเราถึงความสำคัญของการพักผ่อน
มาระโก 6:31; สดุดี 4:8; อพยพ 23:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:14 และ
มัทธิว 11:28

พระเจ้าผู้ทรงสร้างเราทรงทราบว่าการพักผ่อนทางกาย พระองค์ทรงสร้างวัฏจักรเวลา กลางคืนและวันสะบาโต เพื่อมอบโอกาสให้เรา
ได้พักผ่อนทางกาย การยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของชีวิต
เรา เราต้องรับผิดชอบอย่างจริงจังในการหาเวลาพักผ่อน อย่างไรก็ตามพระบัญญัติ
วันสะบาโตไม่เป็นเพียงข้อเสนอแนะ แต่เป็นคำตรัสสั่ง

**แล้วการดำรงชีวิตอยู่ของเราละ เราทำอะไรได้บ้างเพื่อให้มี
ประสบการณ์การพักผ่อนทางร่างกายและจิตวิญญาณให้ดีขึ้นในแบบที่
พระเจ้าปรารถนาให้เรา**

วันจันทร์ **วิ่งวนในความว่างเปล่า** Running on Empty

การนอนหลับไม่เพียงพอและความอ่อนเพลียเนื่องจากการใช้แรงกาย
มากเกินไปเป็นปัญหาที่แท้จริง อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าหนักใจกว่าก็คือ เมื่อเรา
รู้สึกว่าการกำลังมี “อารมณ์ว่างเปล่า” แน่نونว่าเราจะท้อแท้อย่างสิ้นหวัง หาก
ปัญหาทางอารมณ์ของเราถูกซ้ำเติมด้วยการนอนที่ไม่เพียงพอ

บ่อยครั้งบารุคผู้เป็นอาลักษณ์ของเยเรมีย์รู้สึกเช่นนั้นในช่วงหลายปี
สุดท้ายแห่งความรุ่งนวยของกรุงเยรูซาเล็ม ก่อนที่ความปั่นป่วน ความทุกข์
และหายนะจะเกิดขึ้นจากการทำลายเมืองของชาวบาบิโลน

**อ่านเยเรมีย์ 45:1-5 และเขียนคำวินิจฉัยสั้น ๆ เกี่ยวกับสุขภาพ
ทางอารมณ์ของบารุค**

ลองนึกดูว่าคุณจะรู้สึกอย่างไรหากคุณได้รับข้อความส่วนตัวที่เขียนขึ้นจากพระเจ้า บารุคได้รับข้อความโดยตรงจากบัลลังก์ของพระเจ้า (เยเรมีย์ 45:2) พระคัมภีร์บอกเราว่า เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น “ในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์” ประมาณ 605 หรือ 604 ปีก่อนคริสต์ศักราช เยเรมีย์ 45:3 แสดงบทสรุปที่ได้ถึงความรู้สึกของผู้คนเมื่อพวกเขากำลังวิ่งวนอยู่ในความว่างเปล่า

สิ่งที่เราได้เรียนรู้ทั้งหมดเกี่ยวกับช่วงเวลานี้จากพระคัมภีร์ เราเห็นได้ชัดว่าคำร้องเรียนของบารุคไม่ใช่เป็นการคร่ำครวญแบบผิวเผิน เขามีเหตุผลที่สมควรจะรู้สึกท้อแท้และเหน็ดเหนื่อยทางอารมณ์ มีสิ่งเลวร้ายมากมายที่กำลังเกิดขึ้นและยังมีอีกมากที่จะเกิดตามมา

พระเจ้าทรงตอบสนองต่อความปวดร้าวและความเจ็บปวดของบารุคอย่างไร อ่านเยเรมีย์ 45:4, 5

การตอบสนองของพระเจ้าต่อความปวดร้าวที่แท้จริงของบารุคทำให้เรานึกถึงความจริงที่ว่า ความผิดหวังและความเจ็บปวดของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าของบารุคมากนัก พระองค์ได้ทรงสร้างกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์กำลังจะรื้อถอนเสีย พระองค์ทรงสร้างอิสราเอลตั้งปลูกสวนองุ่น (อิสยาห์ 5:1-7) และพระองค์กำลังจะรื้อสวนนั้นเสียและเนรเทศออกไป นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เกิดขึ้นกับประชากรของพระองค์ แต่จำเป็นต้องเกิดเพราะพวกเขาทกฏต่อพระองค์

แต่ยังมีแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์สำหรับบารุค พระเจ้าจะรักษาชีวิตของบารุค แม้ว่าจะอยู่ท่ามกลางการทำลาย การเนรเทศ และการสูญเสีย

อ่านพระวาทะของพระเจ้าที่ส่งถึงบารุคอีกครั้ง มีประเด็นอะไรบ้างที่เราได้เรียนรู้ พระคัมภีร์กล่าวว่า ท้ายที่สุดแล้วพระเจ้าจะอยู่กับเราไม่ว่าเราจะอยู่ในสถานการณ์ใดก็ตาม

แน่นอนว่า เราทุกคนต้องการการพักผ่อน เรื่องนี้จึงเป็นหัวข้อหลักที่พบได้ตลอดทั่วพระคัมภีร์ แม้ว่าพระเจ้าทรงสร้างเราเพื่อทำกิจกรรม แต่ก็กิจกรรมนั้นก็ต้องคั่นด้วยการหยุดพัก

ตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมภาษาฮีบรูมีคำศัพท์หลายคำที่บ่งบอกถึงการหยุดพัก การบรรยายถึงการหยุดพักของพระเจ้าในวันที่เจ็ดแห่งการทรงสร้างในปฐมกาล 2:2, 3 ใช้คำว่า ซาบัท (shabbat) หมายถึง “หยุดงาน หยุดพัก พักผ่อนในวันหยุด” ซึ่งอยู่ในรูปของคำกริยาของคำว่าสะบาโต (Sabbat) ซึ่งเป็นคำนาม คำเดียวกันนี้ใช้ในพระธรรมอพยพ 5:5 ด้วยเช่นกัน ซึ่งอยู่ในรูปของคำกริยาและแปลว่า “ทำให้บางคนได้หยุดพัก” จากการทำงานของฟาโรห์ผู้โกรธกริ้วกล่าวหาโมเสสว่าเป็นผู้ “ทำให้พวกเขาหยุดพัก” จากการทำงาน

การอ้างอิงถึงกิจกรรมการหยุดพักของพระเจ้าในวันสะบาโตวันที่เจ็ดในพระบัญญัติข้อที่สี่ที่กล่าวในภาษาฮีบรูว่า นัวก์ (nuakh) (อพยพ 20:11; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:14) คำกริยานี้แปลว่า “หยุดพัก” ใน โยบ 3:13 หรือเปรียบให้เห็นมากกว่านั้นในคำว่า “วางลง” ที่อ้างอิงถึงพันธสัญญาใน กันดารวิถี 10:36 มีการบันทึกใน 2 พงศ์กษัตริย์ 2:15 ว่า ฤทธิเดชของเอลีชาห์ “อยู่กับ” เอลีชา

รูปแบบคำที่สำคัญอีกคำหนึ่งคือ คำว่า เซเกิท (shaqat) แปลว่า “จึงหยุดพักเกิด มอบการบรรเทาให้ สงบเงียบ” คำนี้ใช้ใน โยชูวา 11:23 ที่บรรยายถึงการที่แผ่นดินหยุดพักจากสงครามหลังจากโยชูวาได้รับชัยชนะเบื้องต้น มีการใช้คำนี้ในพระธรรมโยชูวาและพระธรรมผู้วินิจฉัย มักแสดงถึง “ความสงบสุข”

คำกริยา รากา (ragà) ก็บ่งบอกถึงการหยุดพักด้วย ในคำเตือนเรื่องการไม่เชื่อฟังในเฉลยธรรมบัญญัติ พระเจ้าทรงบอกชาวอิสราเอลว่าพวกเขาจะไม่พบความสงบสุขเลยในช่วงการถูกเนรเทศ (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:65) คำกริยาเดียวกันนี้ปรากฏใน เยเรมีย์ 50:34 ด้วย ซึ่งอธิบายถึงการไม่สามารถหยุดพักสงบสุขได้

อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 31:16 และ 2 ซามูเอล 7:12 การหยุดพัก (ล้วงลับ) ในข้อนี้หมายถึงอะไร

ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อใช้สำนวนที่มาจากคำกริยา ซาคาบ (shakab) ซึ่งแปลตามตัวอักษรว่า “ล้มตัวลง นอนลง” ในพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับดาวิด พระเจ้าทรงสัญญาเกี่ยวกับกษัตริย์ในอนาคตของชาวอิสราเอลว่า “เมื่อเจ้าหมดอายุขัยและล้วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว เราจะตั้งบุตรชายคนหนึ่งของเจ้าขึ้นครองราชย์ต่อจากเจ้า” (2 ซามูเอล 7:12)

คำภาษาฮีบรูหลากหลายคำ (ในบทเรียนนี้กล่าวถึงเพียงบางส่วน) ที่บ่งบอกถึง การหยุดพัก ช่วยให้เราเข้าใจว่าแนวคิดศาสนศาสตร์ของคำว่าหยุดพัก ไม่ได้เกี่ยวข้องกับคำเพียงหนึ่งหรือสองคำ เราหยุดพักแบบรายบุคคลและแบบเป็นกลุ่ม การหยุดพักมีผลต่อเราทั้งทางร่างกาย สังคมและอารมณ์ และไม่ได้จำกัดอยู่กับวันสะบาโตเพียงอย่างเดียว

แน่นอนว่าความตายเป็นศัตรู แต่วันหนึ่งจะไม่มีอีกต่อไป เหตุใดเราจึงได้รับการปลอบประโลมใจ ไม่ว่าจะเราจะโศกเศร้าและคิดถึงคนที่เราสูญเสียไปมากเพียงใดก็ตาม ที่รู้ว่าอย่างน้อยในตอนนั้นพวกเขาได้พักผ่อนแล้ว

พัก

การหยุดพักในพันธสัญญาใหม่

Rest in the New Testament

รูปแบบของคำว่า หยุดพัก ที่มักพบในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ คือ อนุาพาว (anapauō) แปลว่า “หยุดพัก ผ่อนคลาย ชื่นชม” คำนี้ใช้ในคำตรัสที่โด่งดังที่สุดของพระเยซูในเรื่องการหยุดพักใน มัทธิว 11:28 “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” ซึ่งหมายถึงการพักผ่อนทางร่างกายด้วย (มัทธิว 26:45) ในการทักทายชาวโครินธ์ครั้งสุดท้าย เปาโลมีความชื่นชมยินดีที่เพื่อนของเขาผู้ที่ทำให้จิตใจเขาชื่นชมยินดีเดินทางมาถึง (1 โครินธ์ 16:18)

คำกริยาอีกคำหนึ่งที่ใช้เพื่อบ่งบอกถึงการหยุดพักคือ เฮสิคาโซ (hēsychazō) เป็นคำที่อธิบายถึงการหยุดพักวันสะบาโตของเหล่าสาวกใน

ขณะที่พระเยซูทรงหยุดพักในอุโมงค์ฝังศพ (ลูกา 23:56) คำนี้ยังใช้เพื่ออธิบายถึงการดำรงชีวิตที่เรียบง่ายสงบอีกด้วย (1 เธสะโลนิกา 4:11) และยังใช้เพื่อบ่งบอกว่าการที่เราไม่มีข้อคัดค้าน ดังนั้น เราจึงนั่งอยู่ (กิจการ 11:18)

จดหมายที่เขียนไปยังชาวฮีบรูใน ฮีบรู 4:4 อธิบายถึงการหยุดพักในวันที่เจ็ดแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า ซึ่งใช้คำกริยาภาษากรีกว่า คาทาเปอา (katapauō) แปลว่า “ทำให้หยุด ทำให้พัก พักผ่อน” น่าแปลกใจที่มีการใช้คำกริยานี้ส่วนใหญ่ในพระธรรมฮีบรู บทที่ 4

อ่าน มาระโก 6:30-32 เหตุใดพระเยซูจึงตรัสบอกสาวกของพระองค์ให้ออกไปหาที่เปลี่ยวหยุดพัก โดยพิจารณาถึงโอกาสที่พวกเขาจะได้ประกาศพระกิตติคุณให้กับคนเป็นอันมากในขณะนั้น ในขณะที่คุณคำนึงถึงคำถามนี้ให้ดูบริบทที่กว้างขึ้นในมาระโก บทที่ 6

“จงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง” (มาระโก 6:31) ข้อพระธรรมนี้ไม่ได้อยู่ในรูปแบบของคำเชื่อเชิญ แต่เป็นการแสดงออกในรูปแบบของคำสั่งหรือคำบัญชา พระเยซูทรงห่วงใยสาวกของพระองค์และความเป็นอยู่ที่ดีทั้งทางร่างกายและอารมณ์ของพวกเขา ช่วงนั้นเป็นเวลาที่พักพิงที่พวกเขาเพิ่งกลับมาจากการเดินทางประกาศพระกิตติคุณที่พระเยซูทรงส่งพวกเขาไปเป็นคู่ๆ (มาระโก 6:7) มาระโก 6:30 บรรยายถึงการกลับมาอย่างตื่นเตนของเหล่าสาวก หัวใจของพวกเขาคงพองโต ต้องการแบ่งปันเรื่องราวแห่งชัยชนะและความล้มเหลวกับพระเยซู กระนั้นพระองค์ก็ทรงหยุดทุกอย่างโดยการเรียกร้องให้พวกเขาหยุดพักเป็นอันดับแรก มาระโกได้บันทึกข้อความอธิบายไว้ด้วยว่า “เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหาร” (มาระโก 6:31) การหมกมุ่นอยู่กับงานการรับใช้ของพระเจ้าเป็นความท้าทายอย่างแท้จริงสำหรับเหล่าสาวกเช่นกัน พระเยซูทรงเตือนเราว่า เราต้องรักษาดูแลความเป็นอยู่ที่ดีด้านสุขภาพและอารมณ์ของเราโดยการวางแผนเพื่อการหยุดพัก

วิถีชีวิตบ้างที่คุณสามารถช่วยเหลือและแบ่งเบาภาระของศิษยาภิบาลหรือศาสตราจารย์หรือผู้ปกครองในโบสถ์ท้องถิ่นของคุณ หรือผู้ใด

ก็ตามที่คุณรู้จักที่อาจจะเหนื่อยล้าจากการทำงานรับใช้พระเจ้า คุณจะทำอะไรได้บ้างเพื่อแสดงความขอบคุณและช่วยให้บุคคลเหล่านี้ได้หยุดพัก

วันหยุดหัตถ์

ผู้พเนจรที่ไม่สงบนิ่ง A Restless Wanderer

อ่าน ปฐมกาล 4:1-12 อะไรทำให้คาอินเป็น “ผู้พเนจรที่ไม่สงบนิ่ง” (ปฐมกาล 4:12) ไปในโลก

ข้อพระคัมภีร์ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่าทำไมพระเจ้าจึงพอพระทัยในตัวอาเบลและเครื่องบูชาของเขา แต่ไม่ “พอพระทัย” คาอินและเครื่องบูชาของเขา (ปฐมกาล 4:4, 5) แต่เรารู้ว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น “คาอินเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยการบ่นพึมพำและไม่ซื่อสัตย์ในใจในเรื่องเครื่องบูชาแห่งพระสัญญาและความจำเป็นของเครื่องถวายบูชา ของถวายของเขาไม่แสดงถึงการสำนึกต่อบาป เขารู้สึกเหมือนกับที่หลายคนในปัจจุบันนี้รู้สึก ว่าการทำตามแผนการของพระเจ้าทุกอย่าง การวางใจความรอดทั้งหมดให้กับการไถ่ให้รอดของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ได้สัญญาไว้เป็นการยอมรับต่อความอ่อนแอ เขาเลือกวิถีแห่งการพึ่งพาตนเอง เขาเลือกความดีของเขาเอง” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 72)

เมื่อพระเจ้าตรัสว่า คาอินจะเป็น “ผู้พเนจรที่ไม่สงบนิ่ง” ไปในโลก มิใช่ว่าพระเจ้าทรงสร้างเขาให้เป็นเช่นนั้น แต่นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นอันเป็นผลมาจากการกระทำผิดบาปและการไม่เชื่อฟัง การไม่พบความสงบในพระเจ้า คาอินพบว่าเขาไม่อาจพบความสงบที่อื่นได้อีก อย่างน้อยหากเขาพบ นั่นก็ไม่ใช่ความสงบที่แท้จริง

คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “พอพระทัย” (ปฐมกาล 4:4) ยังสามารถแปลได้ว่า “มองอย่างใกล้ชิด พิจารณาอย่างรอบคอบ” การมองอย่างรอบคอบและใกล้ชิดของพระเจ้าไม่ได้เน้นไปที่เครื่องบูชาแต่เป็นทัศนคติของผู้ถวายบูชามากกว่า การที่พระเจ้าปฏิเสธการถวายผลไม้ของคาอินไม่ใช่เป็นปฏิกิริยาตามอำเภอใจของพระเจ้า แต่เป็นการอธิบายถึงกระบวนการพิจารณาอย่างรอบคอบและประเมินลักษณะนิสัย ทัศนคติ และแรงจูงใจของผู้ที่นำเครื่องบูชามาถวาย ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีของการพิพากษาไต่สวน

อ่านปฐมกาล 4:13-17 และอธิบายปฏิภิกิริยาของคาอินต่อการตัดสินใจพิพากษาของพระเจ้า

เมื่อเราพยายามหลีกเลี่ยงหนีจากพระพักตร์ของพระเจ้า เราจะไม่มีสงบนิ่ง เราจะพยายามเติมเต็มความปรารถนาต่อพระคุณของพระเจ้าด้วยสิ่งต่างๆ รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมนุษย์และการใช้ชีวิตให้ยุ่งจนเกินไป คาอินเริ่มสร้างอาณาจักรและเมืองใหญ่ ทั้งสองสิ่งเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ รวมทั้งความมั่งมันและการใช้พลังกำลัง แต่เป็นอาณาจักรที่ปราศจากพระเจ้าและเป็นเมืองแห่งการกบฏ ในที่สุดจะไม่เหลืออะไรเลย

หากเราต้องจบลงด้วยความทุกข์ทรมานจากผลของการทำบาปของเรา ซึ่งโดยปกติแล้วจะเป็นเช่นนั้น เราเรียนรู้ที่จะรับการให้อภัยต่อบาปเหล่านั้นที่มอบให้เราผ่านทางเขนได้อ่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ในการประมาณค่าของผู้นำศาสนารับบี จุดรวมของศาสนามักอยู่กับกิจกรรมที่ตึกตัก ขึ้นอยู่กับภาระกระทำภายนอกเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเคร่งครัดในศาสนาที่สูงส่งกว่า ด้วยเหตุนี้พวกเขาได้แยกจิตวิญญาณออกจากพระเจ้า และสถาปนาการพึ่งพาตนเอง อันตรายเช่นเดียวกันยังคงปรากฏในทุกวันนี้ เมื่อการงานต่างๆ เพิ่มมากขึ้นและมนุษย์ประสบความสำเร็จในการทำงานใดๆ ก็ตามเพื่อพระเจ้า จึงเสี่ยงภัยต่อการวางใจในแผนการและวิธีการของมนุษย์ ทำให้มีแนวโน้มที่จะอธิษฐานและมีความเชื่อลดน้อยลง พวกเราก็เป็นเช่นเดียวกับเหล่าสาวกที่เสี่ยงต่อการลืมนิ่งพินาศพระเจ้า และพยายามที่จะทำการงานของเราให้เป็นทางแห่งความรอด เราจำเป็นต้องมองไปยังพระเยซูตลอดเวลาและตระหนักว่าเป็นเพราะฤทธิ์อำนาจของพระองค์ซึ่งทำให้เกิดผล ในขณะที่เราทำงานรับใช้เพื่อความรอดของผู้หลงหายอย่างจริงจัง เราจะต้องใช้เวลาในการเฝ้าเดี่ยว อธิษฐาน และศึกษาพระวจนะของพระเจ้า การงานที่ประสบความสำเร็จด้วยการอธิษฐานเป็นอย่างมากและได้รับการชำระให้บริสุทธิ์

โดยความดีของพระคริสต์เพียงเท่านั้น จะพิสูจน์ให้เห็นว่าได้ผลดีในท้ายที่สุด”
(เอลเลน จี. วัตส์, ผู้ฟังปรารภนาแห่งปวงชน, หน้า 362)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ความกดดันที่จะต้องจัดการทุกอย่างให้สำเร็จอยู่เสมอ พร้อมอยู่เสมอ (ทั้งด้านร่างกาย) และพยายามที่จะดำเนินชีวิตตามอุดมคติที่ไม่เป็นทั้งความจริงหรือตามแบบอย่างของพระเจ้า ทำให้ผู้คนเจ็บป่วยได้ ไม่ว่าจะเป็นด้านอารมณ์ ร่างกายและจิตวิญญาณ คริสตจักรของคุณจะเป็นสถานที่ต้อนรับแก่ผู้เมื่อยล้าและเหน็ดเหนื่อยที่โหยหาการหยุดพักได้อย่างไร
2. เป็นไปได้หรือไม่ที่เราจะเกินไป ซึ่งรวมถึงการทำสิ่งดีเพื่อพระเจ้าด้วย จนนึกถึงเรื่องราวของพระเยซูและสาวกของพระองค์ในพระธรรมมาระโก 6:30-32 แลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้เรื่องราวนี้ในกลุ่มบทเรียนสะบาโต
3. ในปี ค.ศ. 1899 มีการทำลายสถิติความเร็วเกิดขึ้น มีคนหนึ่งขับรถยนต์ด้วยความเร็ว 39.24 ไมล์ต่อชั่วโมง และยังมีชีวิตอยู่แน่นอนว่าในทุกวันนี้รถวิ่งเร็วกว่านั้นมาก การประมวลผลข้อความในโทรศัพท์มือถือของเราก็เร็วกว่าคอมพิวเตอร์เครื่องใหญ่ที่มีความเร็วสูงสุดในยุคก่อนมาก การเดินทางทางอากาศก็เร็วกว่าในอดีต และยังคงเร็วขึ้นอีก ประเด็นก็คือว่า เกือบทุกสิ่งที่เราทำในวันนี้ทำได้เร็วกว่าในอดีต แต่เรายังรู้สึกเร่งรีบและพักผ่อนไม่เพียงพอ สิ่งนี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับธรรมชาติพื้นฐานของมนุษย์ และเหตุใดพระเจ้าจึงทรงให้การหยุดพักมีความสำคัญมากจนเป็นพระบัญญัติข้อหนึ่งของพระองค์
4. แม้กระทั่งในสวนเอเดนก่อนที่บาปจะเข้ามา ได้มีการกำหนดวันสะบาโตเพื่อการหยุดพักขึ้น สิ่งนี้บอกอะไรแก่เราว่าการหยุดพักนั้นจำเป็นแค่ไหนในโลกลงที่สมบูรณ์แบบปราศจากบาป

บทที่ 2

กระวนกระวายและกบฏ

Restless and Rebellious

วันที่ 3 - 9 กรกฎาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กัณฑ์การวิถึ 11:1-33; กัณฑ์การวิถึ 12:1-13; กัณฑ์การวิถึ 13:27-33;

กัณฑ์การวิถึ 14:1-23; 1 โครินธ์ 10:1-11; กัณฑ์การวิถึ 14:39-45

ข้อควรจำ

“เหตุการณ์เหล่านี้ได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ซึ่งกำลังประสพวาระสุดท้ายแห่งบรรดายุคเก่า” (1 โครินธ์ 10:11)

ในช่วงหลายศตวรรษที่ผ่านมา ผู้คนจำนวนมากรายงานพฤติกรรมของสุนัขและสัตว์เลี้ยงอื่นๆ ที่แปลกประหลาดและกระวนกระวายก่อนเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่

ปัจจุบันนี้นักวิทยาศาสตร์ได้พิสูจน์แล้วว่า สัตว์ต่างๆ สามารถตรวจจับคลื่นไหวสะเทือนของแผ่นดินไหวรอบแรกได้ ซึ่งเป็นคลื่นความดันที่เกิดก่อนคลื่นทุติยภูมิหรือแผ่นดินไหวระลอกสองจะมาถึง ซึ่งอาจอธิบายได้ว่าทำไมจึงมีรายงานว่าสัตว์มีอาการสับสนหรือกระวนกระวายก่อนที่พื้นดินเริ่มสั่นสะเทือน สัตว์บางชนิด เช่น ช้างสามารถรับรู้คลื่นเสียงความถี่ต่ำและการสั่นสะเทือนจากแผ่นดินไหว ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถสัมผัสได้เลย

เพียงไม่กี่นาทีก่อนที่แผ่นดินไหวขนาด 5.8 ริกเตอร์เกิดขึ้นที่วอชิงตัน-ดีซีเมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2011 มีสัตว์บางตัวในสวนสัตว์แห่งชาติสถาบัน

สมิทธิชัยเนี่ยนเริ่มมีพฤติกรรมแปลกๆ ในบรรดาสัตว์เหล่านี้มีตัวลีเมอร์ที่ส่งเสียงร้องดังประมาณ 15 นาทีก่อนที่จะพื้นดินเริ่มสั่นสะเทือน

บทเรียนสัปดาห์นี้เราจะดูตัวอย่างของการกระวนกระวายผิดปกติที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ ซึ่งไม่ใช่จากภัยธรรมชาติที่ใกล้จะเกิดขึ้น เช่น แผ่นดินไหว แต่เกิดจากบาปพื้นฐานของมนุษย์ที่ลึกลงในบาปผู้ไม่ได้พำนักในสิ่งที่พระคริสต์มอบให้แก่ทุกคนที่เข้ามาหาพระองค์ด้วยความเชื่อและการเชื่อฟัง

วันอาทิตย์

กระวนกระวายในถิ่นทุรกันดาร

Restless in a Wilderness

ชาวอิสราเอลคงรู้สึกกระวนกระวายและไม่มีความสุขเมื่อพวกเขาออกจากซีนายในระหว่างเดินทางไปคานาอัน อีกหนึ่งปีผ่านไปตั้งแต่พวกเขาออกจากอียิปต์ (กันดารวิถี 1:1) พวกเขาพร้อมแล้วที่จะเข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา พวกเขาได้รับการนับจำนวนและจัดระเบียบ พวกเขาได้เห็นการกระทำอย่างเหลือเชื่อจากพระเจ้าและเห็นสัญญาณที่ชัดเจนของการที่พระเจ้าประทับอยู่ แต่ก็พบว่าเมื่อพวกเขาไปถึงสถานที่แรกหลังจากออกจากซีนาย พวกเขาก็นอน

อ่าน กันดารวิถี 11:1-15 ชาวอิสราเอลบ่นเกี่ยวกับอะไร

ชาวอิสราเอลโหยหาเนื้อสัตว์ แดงกวาง แดงโม กระเทียมจีน หอมใหญ่ และหัวกระเทียมในอียิปต์ “ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน เราระลึกถึงปลาที่เราเคยกินในอียิปต์โดยไม่ต้องซื้อ ทั้งแดงกวาง แดงโม กระเทียมจีน หอมใหญ่ หัวกระเทียม บัดนี้จิตใจของเราก็เหี่ยวแห้งลง ไม่มีอะไรให้เราดูเลยนอกจากมานานี้” (กันดารวิถี 11:4-6) พวกเขาคงเป็นทุกข์กับความทรงจำแบบเลือกที่จะจดจำอย่างหนัก เมื่อพวกเขาจดจำถึงอาหาร แต่ลืมความเป็นทาสและความยากลำบากอย่างน่าเหลือเชื่อ (เปรียบเทียบกับ อพยพ บทที่ 1)

พวกเขาได้รับการเลี้ยงดูโดยมานานของพระเจ้ามานานกว่าหนึ่งปี แต่พวกเขาก็รู้สึกกระวนกระวายและต้องการอย่างอื่น แม้แต่โมเสสก็ได้รับผลกระทบ การพยายามนำกลุ่มผู้คนที่กระวนกระวายไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แต่โมเสสรู้ว่าควรหันหน้าไปพึ่งใคร “ในพระองค์จึงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยากเย็น

เช่นนี้ เหตุใดข้าพระองค์ก็ไม่เป็นที่โปรดปรานต่อพระองค์ พระองค์จึงทรงวางเรื่อง
ของชนชาติทั้งหมดนั้นเป็นภาระหนักลงเหนือข้าพระองค์” (กันดารวิถี 11:11)

พระเจ้าทรงตอบสนองต่อการบ่นอย่างไร อ่านกันดารวิถี 11:16-33

พระเจ้าไม่ได้หุนหวาดต่อความต้องการของเราเมื่อเรากระวนกระวาย
ในกรณีของชาวอิสราเอล พระองค์ประทานกลุ่มแก่พวกเขาเพื่อสนองความ
หิวโหยต่อการกินเนื้อ แต่จริงๆ แล้วสิ่งที่ชาวอิสราเอลต้องการนั้นไม่ใช่เนื้อ เมื่อ
เราไม่มีความสุข รู้สึกกระวนกระวายและโกรธ สิ่งที่เราโกรธมักเป็นเพียงตัวจุด
ชนวน ซึ่งไม่ใช่สาเหตุของความขัดแย้ง เราทะเลาะกันเพราะมีสิ่งที่ไม่เหมาะสม
ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์เบื้องหลัง ชาวอิสราเอลกบฏต่อการทรงนำของ
พระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่เราทุกคนต้องระวัง ไม่ว่าจะสถานการณ์และบริบทของเราจะ
เป็นเช่นใด เพราะการกระทำนั้นง่ายกว่าที่เราคิด

เหตุใดจึงจดจำอดีตได้ง่ายกว่าที่เป็นจริง

วันจันทร์

โรคติดต่อ

It's Contagious

อ่าน กันดารวิถี 12:1-3 มิเรียมและอาโรนโกรธเรื่องอะไร

เห็นได้ชัดเจนนว่ามิเรียมและอาโรนไม่พอใจเรื่องของศิโพราร์ห์ ซึ่งเป็น
ภรรยาชาวคูชของโมเสส เป็นบุคคลภายนอก เป็นคนมีเดียน (ดู อพยพ 3:1)
แม้แต่ในหมู่ “ชนชั้นสูง” ของชาวอิสราเอลก็ได้เผยให้เห็นถึงความเสื่อมโทรม
ของธรรมชาติมนุษย์ และนั่นก็ไม่น่าชื่นชมเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม ข้อพระคัมภีร์แสดงให้เห็นชัดเจนว่าเรื่องนี้เป็นเพียงข้ออ้าง
ประเด็นหลักในการบ่นของทั้งสองเป็นเรื่องของของประทานแห่งคำพยากรณ์ ใน
บทก่อนหน้าพระเจ้าได้บอกให้โมเสสแต่งตั้งผู้อาวุโสเจ็ดสิบคนเพื่อช่วยโมเสส
แบกรับหน้าที่การบริหารในการเป็นผู้นำ (กันดารวิถี 11:16, 17, 24, 25) อาโรน
และมิเรียมมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้นำเช่นกัน (อพยพ 4:13-15; มีคาห์ 6:4)
แต่ตอนนี้พวกเขารู้สึกถูกคุกคามจากการเลือกผู้นำใหม่จึงกล่าวว่า “พระเจ้าตรัส

ทางโมเสสคนเดียวเท่านั้นจริงหรือ พระองค์ไม่ตรัสทางเราบ้างหรือ” (กันดารวิถี 12:2)

พระเจ้าทรงตอบสนองต่อการบ่นอย่างไร อ่าน กันดารวิถี 12: 4-13 คุณคิดว่าเหตุใดพระเจ้าจึงตอบสนองอย่างเด็ดขาด

พระเจ้าทรงตอบสนองทันทีทันใดและไม่เปิดโอกาสให้ชี้แจง ของ ประทานแห่งคำพยากรณ์ไม่ใช่เป็นเครื่องมือที่ใช้เพื่อเพิ่มพลัง โมเสสเหมาะสมอย่างยิ่งต่อการเป็นผู้นำเพราะเขาได้เรียนรู้แล้วว่าเขาคงต้องฟังพาทพระเจ้ามากเพียงใด

ในข้อ 1 ที่กล่าวถึงมิเรียมก่อนอาโรน เป็นไปได้ว่าเธออาจเป็นผู้ยุ่งในการโจมตีโมเสส ในเวลานั้นอาโรนดำรงตำแหน่งมหาปุโรหิตของชาวอิสราเอล ถ้าเขาเป็นโรคเรื้อนเขาจะไม่สามารถเข้าไปในพลับพลาและปฏิบัติศาสนกิจแทนประชาชนได้ การลงโทษมิเรียมด้วยโรคเรื้อนชั่วคราวจากพระเจ้าสื่อให้เห็นถึงความไม่พอใจของพระองค์อย่างชัดเจนต่อทั้งคู่และช่วยเปลี่ยนทัศนคติของครอบครัวนี้ คำวิงวอนของอาโรนเพื่อเธอยืนยันว่าเขามีส่วนเกี่ยวข้องด้วยเช่นกัน (กันดารวิถี 12:11) ในตอนนี้แทนที่จะเป็นการวิพากษ์วิจารณ์และการรู้สึกกระวนกระวาย เราเห็นอาโรนร้องวิงวอนเพื่อมิเรียม และเราเห็นโมเสสขอร้องในนามของเธอ (กันดารวิถี 12:11-13) นี่คือนักทัศนคติที่พระเจ้าต้องการเห็นในประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงได้ยินและรักษามิเรียม

แม้ว่าการวิพากษ์วิจารณ์ผู้นำคริสตจักร ไม่ว่าจะในระดับใดก็ตาม มักเป็นเรื่องง่ายเสมอ คริสตจักรและชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราจะดีขึ้นเพียงใดถ้าเราจะวิงวอนในนามของผู้นำของเราแทนการบ่น แม้ว่าเราจะไม่เห็นด้วยกับพวกเขาก็ตาม

วันอังคาร

กระวนกระวายนำไปสู่การกบฏ

Restlessness Leads to Rebellion

เริ่มต้นด้วยเรื่องราวในทางบวก ในที่สุดชาวอิสราเอลก็มาถึงพรมแดนของคานาอัน และได้ส่งผู้สอดแนมทั้ง 12 คนไปสำรวจดินแดน คำรายงานของพวกเขาก็ไม่ธรรมดา

อ่านรายงานของผู้สอดแนมใน กันดารวิถี 13:27-33 ความหวัง ของชาวอิสราเอลสลายไปเมื่อใด

เสียงของผู้ไม่เชื่อและผู้สงสัยมีชัยเหนือกว่าความพยายามของคาเลบ ชาวอิสราเอลไม่ได้ออกไปมีชัยเหนือสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญากับพวกเขา ด้วยจิตใจที่กระวนกระวาย พวกเขาเลือกที่จะร้องไห้และบ่นพึมพำมากกว่าการเดินทางและตะโกนโห่ร้องเพื่อชัยชนะ

เมื่อเรากระวนกระวายใจ เราจะดิ้นรนเพื่อดำเนินในความเชื่อ อย่างไรก็ตามการกระวนกระวายไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่ออารมณ์ของเราเท่านั้น นักวิทยาศาสตร์บอกเราว่า มีเส้นตรงของเหตุและผลระหว่างพักผ่อนน้อยเกินไป (รวมถึงการนอนหลับไม่เพียงพอ) กับการเลือกที่ผิด ซึ่งส่งผลให้เกิดโรคอ้วน การเสพติด ทำให้เกิดการกระวนกระวายและไม่มีความสุขมากขึ้น

อ่าน กันดารวิถี 14:1-10 เกิดอะไรขึ้นหลังจากนี้

สิ่งต่าง ๆ เปลี่ยนจากเลวร้ายอยู่แล้วกลายเป็นเลวร้ายยิ่งขึ้น คำวิงวอนที่สิ้นหวังของคาเลบ “ขอแต่อย่าให้พวกเราภักดีต่อพระเจ้าเท่านั้น” (กันดารวิถี 14:9) ไม่ได้ได้รับความสนใจ และชุมนุมชนทั้งหมดเตรียมที่จะขว้างก้อนหินใส่ผู้นำของพวกเขา การกระวนกระวายนำไปสู่การกบฏ และท้ายที่สุดการกบฏนำไปสู่ความตาย

“ผู้สอดแนมที่ไม่เชื่อสัตย์ส่งเสียงดังประณามคาเลบและโยชูวา และเสียงร้องก็ดังขึ้นจนถึงขั้นให้ขว้างก้อนหินใส่พวกเขา กลุ่มคนที่บ้าคลั่งคิดว่าอาวูซ เพื่อสังหารผู้เชื่อสัตย์เหล่านั้น พวกเขาพุ่งไปข้างหน้าด้วยเสียงโห่ร้องแห่งความบ้าคลั่ง แต่ในทันทีทันใดนั้นก้อนหินตกจากมือของพวกเขา ความเจ็บเข้าปกคลุม พวกเขาสิ้นไปด้วยความกลัว พระเจ้าเข้าแทรกแซงเพื่อกีดขวางแผนการฆาตกรรม พระสิริแห่งการประทับของพระองค์ดังแสงไฟลุกเป็นเพลิงส่องสว่างในพลับพลา ทุกคนมองเห็นสัญญาณของพระองค์ พระองค์ผู้ยิ่งใหญ่กว่าพวกเขา มากนักได้เปิดเผยพระองค์เอง และไม่มีผู้ใดกล้าต่อต้านอีกต่อไป ผู้สอดแนมที่นำรายงานสิ่งเลวร้ายหมอบลงด้วยความกลัว และวิงวอนเต็มที่ที่ปากของพวกเขา” (เอลเลน จี. วัตต์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 390)

ในทันทีทันใดพระสิริของพระเจ้าปรากฏต่อสาธารณชน เมื่อเราอ่านเรื่องราวในกัณฑ์การวิถิ บทที่ 14 ดูเหมือนว่าจากทั้งหมดหยุดชะงัก และในตอนนี้นี้เราก็ได้ยินบทสนทนาระหว่างพระเจ้ากับโมเสสเป็นการส่วนตัว พระเจ้าทรงตระหนักดีว่า ถึงแม้ว่าการขว้างหินนั้นจะจะไปยังโมเสส คาเลบ และโยชูวา แต่ทำยี่ที่สุดการกบฏก็มุ่งตรงต่อพระเจ้า

พูด

ผู้ไกล่เกลี่ย

An Intercessor

พระเจ้าทรงมอบโอกาสใดให้โมเสสในการเผชิญหน้ากับการกบฏครั้งนี้ อ่าน กัณฑ์การวิถิ 14:11, 12

พระเจ้าทรงเสนอที่จะทำลายชนชาติอิสราเอลและสร้างประเทศชาติใหม่ทั้งหมดโดยให้มีโมเสสเป็นบิดาของพวกเขาทั้งหมด

โมเสสตอบสนองต่อการกบฏนี้อย่างไร ไม่ใช่เพียงแค่ต่อต้านตัวเขาเองเท่านั้น แต่ต่อต้านพระเจ้าด้วย (กัณฑ์การวิถิ 14:13-19)

นี่เป็นช่วงเวลาที่เราได้เห็นบุคคลที่แท้จริงของพระเจ้า คำตอบของโมเสสทำนายถึงผู้ไกล่เกลี่ยเพื่อเรา ซึ่งกว่า 1,400 ปีหลังจากนั้น พระองค์ผู้นั้นได้ทรงอธิษฐานเพื่อสาวกของพระองค์ในความเจ็บปวดของพวกเขา (ยอห์น 17) ในความเป็นจริงแล้ว นักศาสนศาสตร์และนักศึกษาระดับมัธยมหลายคนได้เห็นตัวอย่างของสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำเพื่อเราในสิ่งที่โมเสสได้กระทำ พระองค์มิได้ทรงถามถึงความผิดของพวกเขาและความผิดของเรา ถึงกระนั้นโมเสสก็ร้องขอว่า โปรดอภัยบาปผิดแก่คนเหล่านี้ด้วย “ตามความยิ่งใหญ่แห่งความรักมั่นคงของพระองค์” (กัณฑ์การวิถิ 14:19) เช่นเดียวกับที่พระเจ้าได้ทรงทำในตอนนั้น เนื่องจากการร้องขอของโมเสส พระองค์ก็ทรงทำต่อเราเนื่องจากพระเยซูด้วยเช่นกัน เพราะการสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์และการไกล่เกลี่ยของพระองค์

ดังนั้นโมเสสจึงอ้อนวอนว่า “ขอทรงประทานอภัยความผิดของชนชาตินี้ตามความยิ่งใหญ่แห่งความรักมั่นคงของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงประทาน

อภัยชนชาตินี้ตั้งแต่ยิปต์จนบัดนี้” (กันดารวิถี 14:19) พระคุณต่อสู่กับการกบฏ และการกระวนกระวาย การอภัยเป็นการมอบการเริ่มต้นใหม่ให้

ถึงกระนั้นก็ยังมียุทธที่เราต้องจ่าย พระคุณมิใช่สิ่งที่ไร้ซึ่งราคา แม้ว่าผู้คนที่ได้รับการอภัย แต่ก็ยังต้องเผชิญกับผลของการกบฏนั้น คนรุ่นนั้นจึงเข้าไปยังดินแดนแห่งพระสัญญาไม่ได้ (กันดารวิถี 14:20-23)

แน่นอนว่า พระเจ้ายังทรงคำจูนพวกเขาไปอีก 38 ปีในถิ่นทุรกันดาร พระองค์ยังทรงเลี้ยงดูพวกเขา พระองค์ยังคงตรัสกับพวกเขาผ่านทางสถานบริสุทธิ์ ถึงกระนั้นพวกเขาจะต้องตาย และจะส่งต่อไม้ผลัดให้คนรุ่นต่อไป คนรุ่นใหม่จะได้เข้าหยุดพักในดินแดนแห่งพันธสัญญา

ดูเหมือนว่านี่เป็นการพิพากษา แต่แท้จริงแล้วเป็นพระคุณ ผู้คนในรุ่นนี้จะเอาชนะนครรัฐแห่งอำนาจของคานาอันได้อย่างไรหากพวกเขายังไม่เรียนรู้ที่จะวางใจในพระองค์ พวกเขาจะเป็นแสงสว่างให้กับประชาชาติได้อย่างไรเมื่อพวกเขาเองยังสะดุดล้มลงในความมืด

คุณได้เรียนรู้บทเรียนอะไรบ้างเกี่ยวกับผลของบาปที่ได้รับการอภัย

วันพฤหัสบดี

ความเชื่อกับการสันนิษฐาน Faith Versus Presumption

คุณเห็นความคล้ายคลึงกันของชาวอิสราเอลพเนจรในถิ่นทุรกันดารกับประชากรของพระเจ้าที่ดำรงชีวิตอยู่ช่วงก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูอย่างไรบ้าง (อ่าน 1 โครินธ์ 10:1-11)

ประชากรของพระเจ้าพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารในขณะที่แสวงหาดินแดนแห่งพันธสัญญาตลอดประวัติศาสตร์ ถิ่นทุรกันดารนี้มีหลากหลายแบบในปัจจุบันนี้ดูเหมือนจะเป็นการโจมตีจากสื่ออันไม่มีที่สิ้นสุด เสียงเตือนของข้อความเข้าอย่างต่อเนื่อง และเสียงอีกทีก็กรีกโครมของสิ่งบันเทิงอย่างไม่รู้จักจบสิ้น สิ่งเหล่านี้พยายามให้เราเห็นสื่อลามกเป็นเรื่องของความรัก และให้วัตถุนิยมเป็นคำตอบสำหรับปัญหาของเรา ถ้าเราสามารถเป็นคนที่มึนปร่างฟิด

ขึ้นหน่อย ดูอายุอ่อนลงหน่อย ร่ำรวยกว่านี้หน่อย และเช็กที่ขึ้นอีกหน่อย เราก็
คงจัดการปัญหาทั้งหมดของเราได้

เช่นเดียวกับชาวอิสราเอล เราอยู่ไม่สุขกับการค้นหาสันติสุข และบ่อย
ครั้งเราก็มองหาสันติสุขในที่ที่ไม่ถูกต้อง

**ชาวอิสราเอลมีปฏิริยาอย่างไรต่อการพิพากษาของพระเจ้าใน
กัณฑ์การวิถึ 14:39-45**

ปฏิริยาของชาวอิสราเอลต่อการพิพากษาของพระเจ้าเป็นแบบทั่วไป
พวกเขา กล่าวว่า “เราจะเข้าไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้ เพราะเราได้กระทำ
ผิดแล้ว” (กัณฑ์การวิถึ 14:40)

การอุทิศตนครั้ง ๆ กลาง ๆ ก็เหมือนการฉีดวัคซีนที่ไม่ได้ผล ทุกวันนี้
แพทย์แนะนำให้ฉีดวัคซีนป้องกันไวรัสตับอักเสบบีหลังคลอดภายใน 24 ชั่วโมง
นั้นเป็นการเริ่มต้นที่ดี อย่างไรก็ตามหลังจากฉีดวัคซีนครั้งแรกนั้นหากไม่มีการ
ฉีดวัคซีนครั้งที่สองหรือสามในเวลาที่เหมาะสมและในปริมาณที่ถูกต้อง ก็จะไม่
ได้รับการป้องกันไวรัสตับอักเสบบีแต่อย่างใด

การกบฏของชาวอิสราเอลนั้นพลิกผันดังที่ได้บันทึกไว้ในไม่กี่ข้อสุดท้าย
ของกัณฑ์การวิถึ บทที่ 14 เมื่อชาวอิสราเอลปฏิเสธที่จะยอมรับแผนการใหม่ของ
พระเจ้าและเข้าโจมตีอย่างดื้อรั้นโดยปราศจากหีบพันธสัญญาและการนำของ
โมเสส ส่งผลให้เกิดความตายและความผิดหวัง

การที่กหักเอาเองหรือการสันนิษฐานนั้นมีผลที่เราต้องจ่าย ซึ่งนำไป
สู่ความตาย บ่อยครั้งการกหักเอาเองเกิดจากความกลัว เพราะเรากลัวบาง
อย่าง เราจึงตัดสินใจในสิ่งที่ทำให้เราต้องเสียใจในภายหลัง

**ลองนึกถึงช่วงเวลาที่คุณกระทำสิ่งต่าง ๆ โดยความเชื่อและโดย
การสันนิษฐาน ทั้งสองอย่างนี้แตกต่างกันอย่างไร**

“ดูเหมือนพวกเขาจะสำนึกผิดต่อการกระทำบาปอย่างจริงจังในตอนนั้น แต่พวกเขาเสียใจเพราะผลของการกระทำที่ชั่วร้ายมากกว่าความรู้สึกสำนึกผิด และการไม่เชื่อฟัง เมื่อพวกเขาพบว่าพระเจ้าไม่ผ่อนปรนในข้อตัดสินของพระองค์ ทิฐิของพวกเขาก็พุ่งขึ้นอีกครั้ง พวกเขาจึงประกาศว่าจะไม่กลับไปยังถิ่นทุรกันดารนั้นอีก ในการที่พระเจ้าสั่งให้พวกเขาออกจากดินแดนของศัตรู พระองค์ทรงทดสอบการยอมจำนนของพวกเขา และพระองค์ทรงพิสูจน์ได้ว่าพวกเขาไม่จริงใจ พวกเขารู้ว่าได้ทำบาปอย่างมากในการปล่อยให้ความรู้สึก หุนหันพลันแล่นเข้ามาควบคุมและพยายามสังหารผู้สอดแนมที่บอกให้เชื่อฟังพระเจ้า แต่พวกเขาเพียงรู้สึกหวาดกลัวที่พบว่าได้ทำผิดอย่างมหันต์เท่านั้น ซึ่งผลที่ตามมาจะเป็นหายนะต่อตัวเอง จิตใจของพวกเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงและต้องการเพียงข้อแก้ตัวต่อการกระทำที่รุนแรงนี้ ข้อนี้แสดงให้เห็นได้เมื่อโมเสสสั่งให้พวกเขากลับเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยอำนาจของพระเจ้า” (เอลเลน จี. วัตต์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 391)

“แต่ความเชื่อไม่ได้มีลักษณะสัมพันธ์กับการสันนิษฐานหรือการที่กักไปเอง เฉพาะผู้ที่มีความเชื่อที่แท้จริงเท่านั้นจะปลอดภัยจากการสันนิษฐาน เพราะการสันนิษฐานเป็นการปลอมแปลงความเชื่อของชาตान ความเชื่ออ้างพระสัญญาของพระเจ้าและส่งผลให้เกิดการเชื่อฟัง การสันนิษฐานก็อ้างพระสัญญาเช่นกัน แต่ใช้ในแบบที่ชาตานทำ เพื่อเป็นข้อแก้ตัวให้กับการล่วงละเมิด ความเชื่อจะนำไปบิดามารดาผู้แรกของเราวางใจในความรักของพระเจ้าและเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ การสันนิษฐานนำไปพวกเขาละเมิดพระบัญญัติโดยเชื่อว่าความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์จะช่วยให้รอดจากผลของความบาปของพวกเขา ความเชื่อไม่ได้ทำให้เป็นที่โปรดปรานของสวรรค์ โดยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อจะได้รับพระเมตตา ความเชื่อที่แท้จริงมีรากฐานอยู่บนพระสัญญาและบทบัญญัติของพระคัมภีร์” (เอลเลน จี. วัตต์, *ผู้ปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 126)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อธิบายความแตกต่างระหว่างความเชื่อและการอนุমান เหตุใดการเตรียมเข้ายี่ดดินแดนคานาอันครั้งแรกดูเหมือนว่าเป็นการทำด้วยความเชื่อ แต่เมื่อชาวอิสราเอลเข้าโจมตีก็ถือว่าเป็นการทำจากการสันนิษฐานหรือที่กหักไปเอง แรงจูงใจและสถานการณ์มีบทบาทสำคัญในความแตกต่างระหว่างความเชื่อและการสันนิษฐานอย่างไร
2. ตามความจริงที่ว่า แม้บาปจะได้รับการอภัย แต่เรายังต้องอยู่กับผลของบาปเหล่านั้น คุณจะช่วยคนเหล่านั้นที่ต้องดิ้นรนทั้งที่รู้ว่าตนได้รับการอภัยบาปแต่ยังต้องประสบกับผลที่ตามมาอย่างไร

บทที่ 3

รากเหง้าของความกระวนกระวาย

The Roots of Restlessness

วันที่ 10 - 16 กรกฎาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มัทธิว 10:34-39; ลูคา 12:13-21; ฟิลิปปี 2:5-8; ลูคา 22:14-30; มัทธิว 23:1-13

ข้อควรจำ

“เพราะว่าที่ใดมีความริษยาและความมักใหญ่ใฝ่สูง ที่นั่นก็วุ่นวายและมีการกระทำชั่วช้าลามกต่าง ๆ” (ยากอบ 3:16)

ดันแอสเพนเป็นต้นไม้ที่สวยงามสูงถึง 45-90 ฟุต (15-30 เมตร) เจริญเติบโตได้ดีในสภาพอากาศหนาวเย็นและฤดูร้อนที่เย็นสบาย ไม้ของต้นแอสเพนใช้ทำเฟอร์นิเจอร์ ไม้ขีดไฟและกระดาษ กวางและสัตว์อื่นๆ มักกินหน่ออ่อนในช่วงฤดูหนาวอันหนาวเหน็บเพราะเปลือกของต้นแอสเพนมีสารอาหารมากมาย ต้นแอสเพนต้องการแสงแดดมากและเจริญเติบโตตลอดเวลาแม้ในช่วงฤดูหนาว จึงเป็นแหล่งอาหารที่สำคัญสำหรับสัตว์ต่างๆ

อย่างไรก็ตาม ต้นแอสเพนก็มีชื่อเสียงในทางไม่ดีที่สุดด้วย เนื่องจากว่ามีระบบรากที่ใหญ่ที่สุดในโลกของพืช รากแพร่กระจายโดยหน่อใต้ดินและแผ่ขยายได้อย่างรวดเร็ว ครอบคลุมพื้นที่ขนาดใหญ่ ต้นแอสเพนแต่ละต้นมีชีวิตรอยู่ได้ถึง 150 ปี แต่ระบบสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่ที่อยู่ใต้ดินสามารถมีชีวิตรอยู่ได้หลายพันปี

บทเรียนในสัปดาห์นี้ เราจะค้นหารากเหง้าของความกระวนกระวายของเรา มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ขัดขวางเราจากการพบกับการพักผ่อนที่แท้จริงในพระเยซู ซึ่งบางสิ่งก็เห็นได้ชัดเจนและไม่จำเป็นต้องให้ความสนใจมากนัก แต่บางสิ่งอาจจะไม่ชัดเจนต่อเราและเราอาจไม่ได้ตระหนักถึงทัศนคติและการกระทำที่แยกเราออกจากพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ตั้งระบบสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่ของต้นแอสเพนที่มองไม่เห็นใต้พื้นดิน

วันอาทิตย์

พระเยซูทรงนำความแตกแยก

Jesus Brings Division

มีเพียงไม่กี่คนที่ชอบความขัดแย้ง เราปรารถนาความปรองดองและสันติ เรายังจัดสัมมนาเกี่ยวกับการสร้างสันติและการแก้ปัญหาความขัดแย้งในคริสตจักรหรือสถาบันของเรา

อ่าน มัทธิว 10:34-39 พระเยซูหมายความว่าอย่างไรเมื่อพระองค์ตรัสว่า พระองค์มิได้นำสันติภาพมา แต่นำดาบมา ข้อพระคัมภีร์นี้หมายความว่าอย่างไรเมื่อพิจารณาว่า พระเยซูทรงเป็น “องค์สันติราช” (อิสยาห์ 9:6)

คำตรัสของพระเยซูใน มัทธิว 10:34-39 สวนทางกันอย่างน่าตกใจ พระผู้ช่วยให้รอดซึ่งมาในฐานะทารกที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ แทนที่จะมาในฐานะกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจที่รายล้อมไปด้วยองครักษ์ชั้นยอด ผู้ที่เทศนาให้เรารักทั้งเพื่อนบ้านและศัตรู แต่ตอนนี้พระองค์ทรงบอกผู้ติดตามพระองค์ว่า พระองค์ทรงนำความแตกแยกและการต่อสู้ สวากและผู้ฟังของพระองค์อาจสงสัยเหมือนที่เราสงสัย เป็นไปได้อย่างไร

มัทธิว 10:35-39 เขียนเกี่ยวกับความจงรักภักดีและชื่อเสียง การที่พระเยซูทรงอ้าง มีคา 7:6 พระองค์ทรงต้องการเรียกร้องให้ผู้อ่านเลือกชีวิตนิรันดร์ บุตรชายหญิงควรรักและให้เกียรติบิดามารดา นี่เป็นข้อกำหนดของพระบัญญัติที่โมเสสได้รับบนภูเขา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิธีดำเนินการของพระเจ้า แต่หากความรักนั้นเหนือกว่าการอุทิศตนต่อพระเยซู ก็เป็นการตัดสินใจที่ยาก บิดามารดาควรรักและดูแลลูกๆ ของพวกเขา แต่หากความรักนั้น

เหนือกว่าการอุทิศตนต่อพระเยซู ก็เป็นการตัดสินใจที่ยาก พระเยซูทรงเตือนเราในข้อนี้

พระเยซูแสดงทางเลือกนี้โดยตั้งประโยคไว้สามประโยค โดยแต่ละประโยคใช้คำว่า ‘ควรค่า’ การควรค่านั้นไม่ได้ตั้งอยู่บนมาตรฐานของศีลธรรมขั้นสูงหรือแม้แต่การมีชัยเหนือบาป การควรค่าขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของคนหนึ่งกับพระเยซู เราควรค่าเมื่อเราเลือกพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด ไม่ว่าจะเป็นพ่อ แม่ หรือลูกๆ เราเลือกความทุกข์ทรมานของกางเขนและติดตามพระเยซู

“ฉันไม่มีความปรารถนามากไปกว่าการเห็นเยาวยุวชนของเราซึมซับไปด้วยจิตวิญญาณแห่งศาสนาที่บริสุทธิ์ ซึ่งจะนำพาพวกเขาให้รับเอากางเขนและติดตามพระเยซู สาวกเยาว์วัยของพระคริสต์ผู้อยู่ภายใต้หลักการ จงออกไป คลุมด้วยเสื้อคลุมแห่งความบริสุทธิ์และความชอบธรรม พระผู้ช่วยให้รอดของท่านจะทรงนำท่านไปสู่ตำแหน่งที่เหมาะสมกับความสามารถของท่านที่สุดและไปยังที่ที่ท่านจะเป็นประโยชน์มากที่สุด” (เอลเลน จี. ไวท์, *คำพยานสำหรับคริสตจักร*, เล่ม 5, หน้า 87)

บางครั้งเราถูกบังคับให้แบกกางเขนที่ไม่ใช่การเลือกของเราเอง และบางครั้งเราก็เต็มใจแบกกางเขน ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด หลักในการแบกกางเขนอย่างสัตย์ซื่อคืออะไร

วันจันทร์

ความเห็นแก่ตัว Selfishness

เช่นเดียวกับในกรณีของต้นแอสเพนและระบบใต้ดินที่มีขนาดใหญ่กว่าความเห็นแก่ตัวเป็นส่วนหนึ่งของระบบใต้ดินขนาดใหญ่เรียกว่า “ความบาป” ซึ่งทำให้เราไม่พบกับการพักผ่อนที่แท้จริงในพระเยซู จากการแสดงออกของบาปทั้งหมดในชีวิตของเรา ความเห็นแก่ตัวดูเหมือนจะแสดงออกได้ง่ายที่สุด มิใช่หรือ สำหรับเราส่วนมากแล้ว ความเห็นแก่ตัวเป็นเรื่องธรรมชาติพอๆ กับการหายใจ

อ่าน ลูกา 12:13-21 อธิบายปัญหาที่เห็นในคำอุปมาของพระเยซู การเตรียมตัวสำหรับอนาคตเป็นการเห็นแก่ตัวและแสดงออกถึงการเพิก

เฉยต่ออาณาจักรของพระเจ้าหรือไม่ หากไม่ใช่เช่นนั้นแล้ว พระเยซูทรง
เตือนอะไรแก่เรา

คำอุปมานี้ปรากฏเฉพาะในพระกิตติคุณลูกาเท่านั้น และเล่ามาเพื่อ
ตอบคำถามที่ไม่เจาะจงจากคนในกลุ่มผู้ฟัง พระเยซูทรงตอบคำถามเกี่ยวกับ
มรดกด้วยการปฏิเสธบทบาทของตุลาการหรือเป็นผู้แบ่งมรดกระหว่างพี่น้อง
แต่พระองค์ทรงชี้ไปยังปัญหาพื้นฐานที่ใหญ่กว่านั้นคือ ความเห็นแก่ตัว พระองค์
ทรงขุดลึกลงไปเพื่อแสดงให้เห็นมวลรากขนาดใหญ่ที่อยู่ภายใต้การกระทำของ
เราแต่ละคน

ลองคิดถึงการแสดงออกถึงความเห็นแก่ตัวในชีวิตของคุณ ความ
เห็นแก่ตัวส่งผลอย่างไรต่อความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า ต่อคู่สมรส
และครอบครัว ต่อพี่น้องในโบสถ์ของเรา ต่อเพื่อนบ้านและเพื่อนร่วมงาน
ของเรา หลักการสำคัญอะไรที่พบได้ใน ฟิลิปปี 2:5-8

เศเรฐฐีผู้ไม่ออกนามในคำอุปมาของพระเยซูลืมนี่จะคำนึงถึงความจริง
แห่งสวรรค์ที่มองไม่เห็น โดยมุ่งเน้นแต่ความต้องการและความทะเยอทะยาน
ของตนเอง การใหญ่โตขึ้น ดีขึ้น และมีมากขึ้น ไม่ใช่หลักการพื้นฐานแห่ง
อาณาจักรของพระเจ้า เปาโลแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่จิตใจพระเยซูให้ทรงตัดสิน
ใจเป็นผู้ไถ่ของเรา

ฟิลิปปี 2:5-8 อธิบายถึงต้นแบบของการไม่เห็นแก่ตัว ความถ่อมตน
และความรัก หากความรักที่มีต่อพระเจ้าและผู้อื่นไม่ได้ผลักดันการเลือกและ
ไม่ใช่สิ่งสำคัญสำหรับเรา เราก็จะสร้างยุ่งฉางสำหรับตนเองเพิ่มขึ้นในโลกนี้และ
เก็บสะสมทรัพย์สมบัติแห่งสวรรค์น้อยลง (มัทธิว 6:20)

เหตุใดจึงเป็นการง่ายมากที่จะจมอยู่กับความปรารถนาในความ
ร่ำรวยและทรัพย์สินทางวัตถุ แม้เราทุกคนจำเป็นต้องมีเงินจำนวนหนึ่ง
เพื่อดำรงชีวิต ทำไมจึงดูเหมือนว่า ไม่ว่าเราจะมีมากแค่ไหน เรายังคง
ต้องการมากขึ้นเสมอ

การศึกษาการปฏิบัติกิจของพระเยซูบนโลกในสัปดาห์สุดท้ายก่อนการตรึงกางเขนเป็นแหล่งกำลังใจและแรงบันดาลใจเสมอ นอกจากนี้เรื่องนี้ยังนำเสนอให้เห็นถึงภาพรวมของการกระวนกระวายและความทะเยอทะยานที่ผลักดันให้ผู้คนทำและแนะนำในสิ่งที่ไม่ดี

อ่าน ลูคา 22:14-30 และให้คำนึกถึงอารมณ์ของพระเยซูในขณะที่พระองค์ทรงได้ยินเหล่าสาวกโต้เถียงกันในระหว่างการรับประทานอาหารอันสูงส่งนี้ ว่าใครในหมู่พวกเขาควรนับได้ว่าเป็นใหญ่ที่สุด (ลูคา 22:24) เหตุใดเหล่าสาวกหันเหจากช่วงเวลาอันสำคัญนี้และมุ่งความสนใจไปยังความยิ่งใหญ่ของมนุษย์

เรามักไม่ค่อยพูดถึงใครเป็นใหญ่ที่สุดในคริสตจักร ครอบครัวหรือสถานที่ทำงานของเรากับผู้อื่น เราอาจคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้หลายครั้ง แต่ใครจะพูดเรื่องแบบนี้กับคนอื่น

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่คำถามเช่นนี้เกิดขึ้นในหมู่ผู้ติดตามพระเยซู มัทธิว 18:1 บันทึกสิ่งที่สาวกถามพระเยซูและถามในรูปแบบแนวคิดทางทฤษฎีว่า “ใครเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์” พระเยซูทรงตอบคำถามในรูปแบบของคำสอนพระองค์ทรงเรียกเด็กชายคนหนึ่ง หลังจากนั้นพระองค์ทรงให้เขายืนตรงกลางในหมู่สาวก นัยน์ตาทุกดวงก็เปิดกว้างออก คิ้วก็ยกสูงขึ้น จำต้องมีคำอธิบายในการกระทำของพระเยซู และพระอาจารย์ก็ทรงอธิบายใน มัทธิว 18:3 ว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย”

การกลับใจเป็นพื้นฐานของการค้นพบการพักผ่อนที่แท้จริงในพระเยซู เราตระหนักดีว่าเราต้องการความช่วยเหลือจากภายนอก เราตระหนักดีว่าเราพึ่งพาตนเองไม่ได้ แต่เราต้องพึ่งพระเยซู เราประสบความสำเร็จกับการเปลี่ยนแปลงในค่านิยมและความทะเยอทะยานของเรา พระเยซูตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า จงวางใจในเราและพึ่งพาเราเหมือนเด็กชายคนนี้ ความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงคือการสละตัวเราเองและรับเอาคุณค่าของอาณาจักรสวรรค์

น่าเสียดายที่ดูเหมือนว่าเหล่าสาวกยังไม่เรียนรู้บทเรียนนี้ไปจนถึงช่วงเวลา^{ที่}พระเยซูรับประทานอาหารมื้อสุดท้ายกับพวกเขา การที่พวกเขาได้เถียงและแย้งซึ่งกัน^{ได้}ทำลายการเข้าสนิทอันสมบูรณ์แบบที่^{ไม่}อาจเกิดขึ้นได้อีก

แม้จะอยู่กับพระเยซูหลายปี ร่วมพันธกิจกับพระองค์ ได้ยินและเรียนรู้ที่พระบาทพระองค์ พวกเขาทำได้แค่นี้หรือ ช่างเป็นตัวอย่างที่น่าเศร้าถึงการที่จิตใจมนุษย์ยังคงเสื่อมโทรมเสียกระไร อย่างไรก็ตามในด้านบวกให้นึกถึงพระคุณของพระเจ้าที่เป็นจริงปรากฏอยู่ตลอดเวลา พระเยซูยังคงไม่ละทิ้งพวกเขาแม้ว่าจะมีการสนทนาที่น่าเวทนาในหมู่ผู้ติดตามพระองค์ก็ตาม

เหตุใดการมุ่งความสำคัญของเราไปยังพระเยซูบนทางเขนจึงเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการเยียวยาความประสงค์ของการยกย่องตนเองซึ่งเราทุกคนที่เป็นมนุษย์ตกในบาปต่างก็ตกเป็นเหยื่อ

พุด

หน้าชื่อใจคด

Hypocrisy

คนหน้าชื่อใจคดคือ คนเสแสร้งที่ต้องการให้ดูเหมือนว่าเขาหรือเธอเป็นบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยที่ไม่ได้เป็น คำนี้ใช้เจ็ดครั้งในมัทธิว บทที่ 23 ในคำสนทนาในที่สาธารณะที่พระเยซูสร้างความอับอายแก่พวกธรรมาจารย์และฟาริสีผู้เป็นศูนย์กลางของผู้นำศาสนาชาวยิว (มัทธิว 23:13, 14, 15, 23, 25, 27, 29) พระกิตติคุณบอกเราว่าพระเยซูประทานพระคุณและการอภัยแก่ผู้ล่วงประเวณี คนเก็บภาษี โสเภณี และแม่แต่ฆาตกร แต่พระองค์ทรงแสดงความเมตตาเพียงเล็กน้อยต่อคนหน้าชื่อใจคด (ข้ออ้างอิงอื่นๆ ใน มัทธิว 6:2, 5, 16; มัทธิว 7:5; มัทธิว 15:7-9; มัทธิว 22:18)

อ่าน มัทธิว 23:1-13 และเขียนลักษณะหลักของคนหน้าชื่อใจคดที่กล่าวโดยพระเยซูมา 4 ข้อ

พระเยซูทรงเชื่อมโยงลักษณะสี่ประการนี้กับพวกธรรมาจารย์และฟาริสี ศาสนายิวในช่วงศตวรรษแรกมีฟาริสีเป็นตัวแทนของการอนุรักษ์สิทธิทางศาสนา พวกเขาสนใจกฎหมายในแบบลายลักษณ์อักษรและแบบบอกเล่า

ต่อกันมา และเน้นความบริสุทธิ์ทางพิธีกรรม อีกด้านหนึ่งคือชาวสะดูสี ซึ่งเป็นกลุ่มผู้นำที่ร่ำรวย ส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับปุโรหิตชั้นสูง พวกเขาเป็นพวกเฮลเลนไนซ์หรือทำตัวแบบชาวกรีก (เช่น พวกเขาจะพูดกรีกและอยู่บ้านตามปรัชญากรีก) และไม่เชื่อในการพิพากษาหรือชีวิตหลังความตาย เราเรียกพวกเขาได้ว่าเป็นพวกไม่เคร่งในศาสนา ทั้งสองกลุ่มมีความผิดในฐานะคนหน้าซื่อใจคด

ตามคำกล่าวของพระเยซู เราเป็นคนหน้าซื่อใจคดหากเราไม่ทำตามคำพูดของเรา หากเราทำให้ศาสนาเป็นเรื่องยากสำหรับคนอื่นโดยไม่ใช้มาตรฐานเดียวกันนั้นกับตัวเราเอง หากเราต้องการให้คนอื่นชื่นชมการที่เราเคร่งครัดในศาสนา และหากเราต้องการเกียรติและการยอมรับที่เป็นของพระบิดาบนสวรรค์เท่านั้น

ไม่ว่าคำตรัสของพระองค์จะแหลมคมและตรงประเด็นเพียงใด การปะทะของพระเยซูกับคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงเรียกว่าคนหน้าซื่อใจคดก็ยังคงเต็มไปด้วยความรักและความหวังใย

“ความรู้สึกสงสารเห็นได้บนพระพักตร์ของพระบุตรของพระเจ้าในขณะที่พระองค์ทอดพระเนตรพระวิหารอย่างอาลัยแล้วมองไปยังผู้ที่ฟังพระองค์ ด้วยน้ำเสียงที่ใจหายเพราะความปวดร้าวลึกในใจและน้ำตาแห่งความขมขื่นไหลลงมา พระองค์ประกาศว่า ‘โอ เยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเอาหินขว้างผู้ที่รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใครจะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนื่องๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ’ ” (เอลเลน จี. วัต์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 620)

เหตุใดคุณไม่จำเป็นต้องเป็นผู้นำศาสนาก็มีความผิดในเรื่องความหน้าซื่อใจคดที่พระเยซูทรงประณามได้ เราเรียนรู้ที่จะเห็นความหน้าซื่อใจคดในตัวเองและกำจัดได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

ถอนรากความกระวนกระวาย

Uprooting Restlessness

อ่าน ยอห์น 14:1-6 ท่ามกลางความกระวนกระวายของเราเอง เราจะทำอะไรได้บ้างที่ช่วยให้เราไม่วิตก หลักสำคัญในการเอาชนะความ

แตกแยก ความเห็นแก่ตัว ความทะเยอทะยาน ความหน้าซื่อใจคด และ การค้นหาการพักผ่อนที่แท้จริงคืออะไร

การเอาชนะความกระวนกระวายเริ่มต้นที่พระเยซูเสด็จมา พระองค์ทรงเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต พระองค์ทรงทราบทิศทางที่ถูกต้อง เมื่อเราเพียรไปอย่างไร้จุดหมายในถิ่นทุรกันดารของโลกที่อึดตัวไปด้วยสื่อต่างๆ พระองค์ผู้ทรงประทานกฎหมาย พระองค์เองทรงเป็นความจริง และพระวิญญาณของพระองค์จะนำเราไปสู่ความจริงทั้งหมด (ยอห์น 16:13) เมื่อเราเจ็บปวด เหนื่อยล้า อิดโรย ป่วย และท้อแท้ พระองค์ทรงเป็นชีวิตที่ไม่เหมือนชีวิตทั่วไป อันที่จริงแล้วพระองค์ทรงสัญญาที่จะให้ชีวิตที่ครบบริบูรณ์แก่เรา (ยอห์น 10:10) ซึ่งรวมถึงบ้านนิรันดร์และชีวิตนิรันดร์ แต่สิ่งนี้นำมาซึ่งคุณภาพชีวิตในโลกนี้ที่แตกต่างออกไป แม้แต่ในตอนนี้อย่างผู้สร้างให้เราอย่างล้นเหลือและเกินกว่าที่เราจะวัดได้

“อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย” เป็นคำเชื้อเชิญให้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยการรอคอยอย่างคาดหวัง เมื่อเรารู้สึกตกต่ำ พระองค์จะทรงตั้งเราให้สูงขึ้น เมื่อเราดิ้นรนกับความมืดและบาป พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในเราจะทรงกระทำให้สำเร็จ (ฟิลิปปี 1:6)

ไม่ว่าสิ่งต่างๆ จะเลวร้ายเพียงใด (และแน่นอนว่าอาจจะเลวร้ายขึ้นอีก) จงดูพระสัญญาที่เราได้รับจากพระเยซู พระองค์ทรงจัดเตรียม “ที่พัก” สำหรับเรา สถานที่ที่ความเจ็บปวด ความกระวนกระวาย และความทุกข์ทรมานของเราจะถูกเนรเทศไปตลอดกาล นั่นคือความหวังที่เราได้รับจากพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ทรงมอบแก่เราทุกคน ไม่ว่าเราจะเป็นใครก็ตาม ไม่ว่าพื้นเพของเราจะเป็นเช่นไร ไม่ว่าชีวิตทั้งในอดีตและปัจจุบันของเราจะเลวทรามเพียงใด

อย่างไรก็ตามหลักสำคัญคือเราต้องเข้าหาพระเจ้าไม่ว่าจะอยู่ในสภาพใด ในความอ่อนแอ ความเจ็บปวด ความแตกสลาย และในสภาพที่ลึ้มลงในบาปของเรา โดยรู้ว่าพระองค์ยอมรับเราแม้เราจะมีสิ่งเหล่านี้ก็ตาม นี่คือพระคุณ และเหตุใดเราจึงต้องเชื่อว่า ถ้าเราแสวงหาด้วยความเชื่อเราจะได้รับพระคุณ

อ่าน เยเรมีย์ 3:22 พระเจ้าทรงขอให้เราทำอะไร แล้วพระองค์จะทรงทำอะไรเพื่อตอบสนองของเรา

ลองนึกถึงคำตรัสของพระเยซูที่ว่า “เราจะกลับมาอีกกับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะได้อยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:3) ข้อพระคัมภีร์นี้บอกเราเกี่ยวกับศูนย์กลางและความสำคัญยิ่งของพระสัญญาในเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับพวกเราในฐานะแอ็ดเวนติส (ด้วยความเข้าใจในเรื่องของความตาย) เหตุใดพระสัญญาแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองจึงล้ำค่ามาก

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“จะไม่มี การเติบโตหรือบังเกิดผลในชีวิตที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง หากคุณยอมรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว คุณจะไม่ได้คิดถึงแต่ตนเอง แต่จะพยายามช่วยเหลือผู้อื่น พุถึงความรักของพระคริสต์ เล่าถึงความดีของพระองค์ ทำทุกหน้าที่ที่ได้รับมอบ แบกรับภาระของจิตวิญญาณที่หัวใจของคุณ และพยายามช่วยเหลือผู้หลงหายให้รอดด้วยทุกวิถีทางโดยพลังของคุณ เมื่อคุณรับพระวิญญาณของพระคริสต์ คือพระวิญญาณแห่งความรักอันไม่เห็นแก่ตัวและทำงานเพื่อผู้อื่น คุณจะเติบโตและบังเกิดผล ความสง่างามแห่งพระวิญญาณส่องสว่างในลักษณะนิสัยของคุณ ความเชื่อของคุณจะเพิ่มขึ้น ความเชื่อมั่นจะลึกซึ้งขึ้น ความรักของคุณจะสมบูรณ์แบบ คุณจะสะท้อนลักษณะของพระคริสต์มากขึ้นเรื่อยๆ ในทุกสิ่งที่บริสุทธิ์ สูงส่ง และน่ารัก” (เอลเลน จี. ไวท์, *อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*, หน้า 67-68)

ในการจัดการปัญหาระหว่างสมาชิกคริสตจักร “การสนทนายืดเยื้อเป็นเวลานานหลายชั่วโมงระหว่างฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ไม่เพียงแต่เสียเวลา แต่ผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องรับฟังพวกเขา จิตใจของทั้งสองฝ่ายเอาชนะได้โดยพระคุณ หากละทิ้งความหยิ่งผยองและความเห็นแก่ตัวห่าหน้าที่ก็จะขจัดปัญหาส่วนใหญ่ได้” (เอลเลน จี. ไวท์, *Early Writings*, หน้า 119)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จนถึงวิธีการเอาชนะความเห็นแก่ตัวที่ใช้ได้จริง คุณจะช่วยกันและกันเพื่อให้ความคิดนี้กลายเป็นความจริงได้อย่างไร
2. โดยธรรมชาติแล้วความทะเยอทะยานไม่ใช่สิ่งเลวร้าย กระนั้นเราจะคาดหวังและจินตนาการถึงสิ่งยิ่งใหญ่จากพระเจ้าโดยไม่ตกอยู่ในกับดักของการถูกทำลายจากความทะเยอทะยานได้อย่างไร
3. เราส่วนใหญ่แล้วจะไม่แสดงออกถึงความทะเยอทะยาน การหน้าซื่อใจคดหรือเสแสร้ง การเห็นแก่ตัว หรือการอิจฉาภายนอก เช่นเดียวกับระบบรากขนาดใหญ่ของต้นแอสเพน ลักษณะเชิงลบทั้งหมดนี้แฝงตัวอยู่ใต้พื้นผิว การเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยที่น่าโดยพระวิญญาณในทางปฏิบัติมีลักษณะอย่างไร เราจะเอาชนะต้นตอของการกระวนกระวายและค้นพบการพักผ่อนที่แท้จริงในพระเยซูได้อย่างไร
4. จากคำถามสุดท้ายของวันพฤหัสบดี เกี่ยวกับความสำคัญของการเสด็จมาครั้งที่สอง หากทำยที่สุดแล้วไม่มีการเสด็จมาครั้งที่สอง เราจะมีความหวังอะไร การเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์จะมีประโยชน์อันใดต่อเรา เมื่อรู้ว่าคนตายกลับจนถึงการฟื้นคืนชีพ ซึ่งเกิดขึ้นในการเสด็จมาครั้งที่สองเท่านั้น

บทที่ 4

ราคาของการหยุดพัก

The Cost of Rest

วันที่ 17 - 23 กรกฎาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 ซามูเอล 11:1-27; 2 ซามูเอล 12:1-23; ปฐมกาล 3:1-8; 1 ยอห์น 1:9

ข้อควรจำ

“ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และฟื้นฟูใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์” (สดุดี 51:10)

ดูเหมือนว่าผู้คนมากมายต้องการพบสันติสุข และความสงบเงียบ แม้เพียงเล็กน้อย พวกเขายินดีจ่ายเงินเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งนี้ เมื่อใหญ่หลายแห่งมีห้องพักอินเตอร์เน็ตฟรีให้เช่าเป็นรายชั่วโมง กฎระเบียบการใช้ห้องเข้มงวดคือ ห้ามส่งเสียงดัง ห้ามมีผู้มาเยือน ผู้คนยอมจ่ายเงินเพื่อนั่งเงียบๆ เพื่อขบคิด หรืองีบหลับ ทั้งยังมีที่นอนที่มีฝาปิด (sleep pods) ให้เช่าในสนามบิน หูฟังลดเสียงรบกวนก็เป็นที่นิยม มีแม้แต่หมวกผ้าใบหรือที่ครอบเพื่อให้ความเป็นส่วนตัว สวมบนศีรษะและลำตัวเพื่อพักผ่อนในที่ทำงานช่วงเวลาสั้นๆ

การพักผ่อนที่แท้จริงมีราคาต้องจ่าย หมอที่สอนให้ฟังฟังตนเองพยายามให้เราเชื่อว่า เรากำหนดชะตากรรมของตัวเองได้ และการพักผ่อนเป็นเพียงการเลือกและการวางแผน อย่างน้อยหากเราพิจารณาเรื่องนี้อย่างตรงไปตรงมา เราจะตระหนักดีว่าเราไม่สามารถนำการพักผ่อนที่แท้จริงมาสู่จิตใจเราได้ ออกัสตินผู้เป็นบิดาแห่งคริสตจักรในศตวรรษที่ 4 กล่าวสั้นๆ ในคำสารภาพต่อ

พระคุณของพระเจ้าที่โด่งดัง (เล่ม 1) ว่า “พระองค์ทรงสร้างเรา และจิตใจของเราก็ไม่สงบจนกว่าจะพบการพักผ่อนในพระองค์”

สัปดาห์นี้เราจะศึกษาเรื่องราวของบุคคลหนึ่งที่มีชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า เรียนรู้ว่าเขาค้นพบราคาแท้ที่แท้จริงของการหยุดพักในพระเจ้าได้อย่างไร

วันอาทิตย์

เหน็ดเหนื่อยและเมื่อยล้า

Worn and Weary

เย็นวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิที่อากาศแจ่มใส กษัตริย์ดาวิดผู้กระวนกระวายเดินไปมาอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง เขาควรจะอยู่กับกองทัพของเขาอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน เขาควรจะเป็นผู้นำประชากรของพระเจ้าในการเอาชนะคนอัมโมนและนำสันติสุขกลับสู่อาณาจักร

การที่ดาวิดไม่ได้ไปอยู่ที่ที่เขาควรจะไป เป็นการเปิดประตูสู่การทดลอง อ่านเรื่องราวใน 2 ซามูเอล 11:1-5 เกิดอะไรขึ้นและดาวิดได้กระทำบาปอะไรที่ร้ายแรง

ดาวิดเห็น “หญิงสวยงามมาก” คนหนึ่งอาบน้ำอยู่บนหลังคา แรงจูงใจในการทำบาปเกิดขึ้นในเย็นวันนั้น และเขาได้หลับนอนกับบาทบริจาริกาซึ่งเป็นภรรยาของนายทหารที่ไว้วางใจของเขา ดาวิดมีอำนาจเบ็ดเสร็จเช่นเดียวกับกษัตริย์ในสมัยโบราณ ในฐานะกษัตริย์เขาไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎบังคับเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ เรื่องราวความเจ็บปวดในครอบครัวของดาวิดเกิดขึ้นหลังจากเหตุการณ์นี้ การเปลี่ยนแปลงนี้เตือนเราให้นึกถึงความจริงที่ว่า แม้อยู่ในฐานะกษัตริย์ก็ไม่ได้อยู่เหนือพระบัญญัติของพระเจ้า

อันที่จริงแล้ว กฎหมายมีไว้เพื่อคุ้มครอง ป้องกัน และแม้แต่กษัตริย์หากก้าวออกนอกกฎหมายก็จะต้องเผชิญกับผลกระทบที่เลวร้าย ทันทีที่ดาวิดละเมิดข้อจำกัดในกฎของพระเจ้า เขาเริ่มรู้สึกถึงผลกระทบต่อชีวิตเขาในทุกแง่มุม ดาวิดคิดว่าความหลงใหลของเขาจะไม่มีใครสังเกตเห็น แต่แล้วตอนนี้นางบาทบริจาริกาดังครรรภ์และสามีของเธอก็อยู่ไกลออกไป

อ่าน 2 ซามูเอล 11:6-27 ดาวิดพยายามปกปิดบาปของเขาอย่างไร

แม้แต่แผนการที่ซับซ้อนที่สุดของดาวิดเพื่อให้รับนำตัวอุรีอาห์กลับบ้านเพื่อไปอยู่กับนางบัทเชบาภรรยาของเขาก็กังวลเหลือ อุรีอาห์เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงระดับแนวหน้า เขาตอบคำเล่ห์เหลี่ยมของดาวิดว่า “หีบพันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในทับอาศัย โยอาบเจ้านายของข้าพระบาทกับบรรดาข้าราชการของฝ่าพระบาทตั้งค่ายอยู่ที่พื้นที่นั่น ส่วนข้าพระบาทจะไปบ้าน ไปกินไปดื่ม และนอนกับภรรยาของข้าพระบาทเช่นนั้นหรือพะยะค่ะ” (2 ซามูเอล 11:11) ทำยที่สุดแล้วดาวิดผู้สิ้นหวังก็ปรับเปลี่ยนแผนการเป็นการลอบสังหารแบบ “ควบคุมระยะไกล” เพื่อปกปิดบาปของเขา

ยากที่จะเชื่อว่า ดาวิดผู้ซึ่งพระเจ้าประทานหลายสิ่งหลายอย่างให้ จะตกต่ำได้ถึงเพียงนี้ ไม่ว่าเราจะเป็นใครก็ตาม เรื่องนี้เตือนอะไรแก่เรา

วันจันทร์

เสียงปลุกเรียก

Wake-up Call

ท่ามกลางช่วงเวลามีดมนที่สุดในชีวิตของดาวิดก็ยังมีข่าวดี คือพระเจ้าส่งผู้พยากรณ์ของพระองค์ นาธานและดาวิดรู้จักกันดี ก่อนหน้านั้นนาธานได้ให้คำปรึกษาแก่ดาวิดเกี่ยวกับแผนการสร้างพระวิหาร (2 ซามูเอล บทที่ 7) แต่ตอนนี้ผู้พยากรณ์มาพร้อมกับภารกิจเพื่อกษัตริย์ที่แตกต่างจากครั้งก่อน

คุณคิดว่าทำไมนาธานจึงเลือกที่จะเล่าเรื่องแทนที่จะกล่าวถึงบาปและสร้างความอับอายให้ดาวิดในทันที อ่าน 2 ซามูเอล 12:1-14

นาธานรู้ว่าต้องพูดอะไร และเขาก็กล่าวในแบบที่ดาวิดเข้าใจได้ เขาเล่าเรื่องซึ่งดาวิดอดิผู้เลี้ยงแกะสามารถเข้าใจได้ดี เขารู้ดีถึงความยุติธรรมและความซื่อตรงของเดวิด ในอีกแง่หนึ่งอาจกล่าวได้ว่า นาธานวางกับดักและดาวิดก็เดินตรงเข้าไป

เมื่อดาวิดประกาศโทษประหารชีวิตโดยไม่รู้ตัว นาธานบอกเขาว่า “ฝ่าพระบาทนั้นแหละคือชายคนนั้น” (2 ซามูเอล 12:7) มีหลายวิธีที่จะพูดว่า “คุณ

คือชายคนนั้น” อาจจะทำคอกใส่ อาจจะทำทอโซและขึ้นนิ้วตรงไปที่หน้าของอีกฝ่าย หรืออาจจะบอกโดยแสดงความกังวลและห่วงใย คำพูดของนาธานแฝงไปด้วยพระคุณ ขณะนั้นดาวิดคงรู้สึกถึงความเจ็บปวดที่พระเจ้าทรงรู้สึกหากบุตรชายหญิงคนใดคนหนึ่งก้าวออกนอกพระประสงค์ของพระองค์อย่างตั้งใจ ดาวิดเข้าใจในฉันทพลัน จิตใจของเขาถูกฉีกออก

เหตุใดดาวิดจึงตอบว่า “เรากระทำบาปต่อพระเจ้าแล้ว” แทนที่จะตอบว่า “เรากระทำบาปต่อบัทเซบา” หรือ “เราเป็นฆาตกร” (2 ซามูเอล 12:13 และ สดุดี 51:4)

ดาวิดตระหนักดีว่าบาปซึ่งทำให้ใจเราไม่สงบเป็นการดูหมิ่นพระเจ้า พระผู้สร้างและพระผู้ไถ่ เราทำร้ายตัวเอง ส่งผลกระทบต่อผู้อื่น เรานำความเสื่อมเสียมาสู่ครอบครัวหรือคริสตจักร แต่สำคัญที่สุด เราทำให้พระเจ้าเจ็บปวดและตอกตะปูอีกอันบนกางเขนขจรระยะที่ขึ้นไปยังสวรรค์

“คำตำหนิของผู้พยากรณ์สัมผัสดจิตใจของดาวิด ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีได้รับการปลุก ความบาปผิดของเขาปรากฏในความเลวทรามทั้งหมด จิตวิญญาณของเขาก็ล่มด้วยความสำนึกผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า เขาพูดด้วยริมฝีปากที่สิ้นสะท้านว่า “เรากระทำบาปต่อพระเจ้าแล้ว” ความผิดทั้งหมดที่เรากระทำต่อผู้อื่นส่งตรงไปถึงพระเจ้าจากผู้ถูกกระทำ ดาวิดได้กระทำบาปร้ายแรงต่อทั้งอูรีอาห์และบัทเซบา และเขาก็เข้าใจดีแล้ว แต่บาปที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นคือบาปที่เขากระทำต่อพระเจ้า” (เอลเลน จี. วัตส์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 722)

วันอังคาร

อภัยและลืมเสีย

Forgiven and Forgotten?

หลังจากที่ดาวิดตัดสินใจโทษตนเองโดยไม่ได้ตั้งใจ (2 ซามูเอล 12:5, 6) นาธานก็บอกกล่าวถึงบาปอันมหันต์ของเขา หัวใจของดาวิดแตกสลาย และได้สารภาพบาป นาธานยืนยันทันทีว่า “พระเจ้าทรงให้อภัยบาปของฝ่าพระบาทแล้ว” (2 ซามูเอล 12:13) และดาวิดก็ได้รับการอภัย การให้อภัยของพระเจ้าไม่ต้องรอคอย ดาวิดไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ว่าเขาจริงใจอย่างแท้จริงก่อนที่การอภัยจะมายังเขา

อย่างไรก็ตาม นาธันซึ่งได้ทำนายผลแห่งบาปของดาวิดไว้แล้วใน 2 ซามูเอล 12:10-12 กล่าวต่อไปว่าเด็กที่เกิดมาจะต้องตาย

การที่พระเจ้าทรงให้อภัยบาปของดาวิดแล้วหมายความว่าอย่างไร อ่าน 2 ซามูเอล 12:10-23

ดาวิดคงสงสัยเช่นเดียวกันเมื่อเขาเห็นโลกของเขาพังทลาย ไม่ว่าจะเป็นการสูญเสียทารกแรกเกิด การระส่ำระสายของครอบครัว (เรื่องราวของอัมโนนและอับซาโลมเป็นสองตัวอย่างที่ดีของปัญหาครอบครัวในชีวิตจริง) ความไม่แน่นอนของอนาคต แม้ว่าผลของบาปจะกระทบผู้บริสุทธิ์ เช่น อูรีอาห์และทารกที่เกิดใหม่ แต่ดาวิดก็เริ่มเข้าใจแล้วว่าพระคุณของพระเจ้าจะเข้าครอบคลุมและสักวันหนึ่งผลกระทบจากบาปทั้งหมดจะหมดไป ขณะเดียวกันเขาสามารถพบกับการหยุดพักจากความรู้สึกผิดที่มารบกวนได้ในพระคุณของพระเจ้า

ดาวิดรู้ว่าแท้จริงแล้วเขาต้องการอะไร เขาปรารถนาอะไร อ่าน สดุดี 51:1-6

สดุดี บทที่ 51 ดาวิดเปิดใจและสารภาพบาปต่อสาธารณชน ดาวิดร้องขอความเมตตาจากความรักอันไม่สิ้นสุดของพระเจ้า และความเห็นอกใจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เขาปรารถนาการเปลี่ยนแปลงใหม่

เมื่อเราพิจารณาถึงราคาที่ต้องจ่ายในการหยุดพักในพระเยซู ก่อนอื่นเราต้องตระหนักว่าเราต้องการความช่วยเหลือจากภายนอก เราเป็นคนบาปและต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เราได้รับรู้บาปของเราและร้องต่อพระเจ้าพระองค์เดียวที่ทรงชำระเราได้ ช่วยเราให้บริสุทธิ์และสร้างเราใหม่ได้ เมื่อเราทำเช่นนี้ให้เรามีความกล้า เพราะดาวิดผู้นี้คือผู้ล่วงประเวณี ผู้ยุง ฆาตกร และผู้ละเมิดพระบัญญัติสิบประการอย่างน้อย 5 ข้อ เป็นผู้ร้องเรียกขอความช่วยเหลือ และอ้างพระสัญญาแห่งการอภัยของพระเจ้า

ถ้าพระเจ้าทรงอภัยดาวิดในสิ่งที่เขาทำแล้ว คุณมีความหวังอะไรบ้าง

หลังจากที่ดาวิดสารภาพบาปโดยไม่พยายามหาข้อแก้ตัวหรือกลบเกลื่อน เขาอ้อนวอนขอต่อพระเจ้า เขาขออะไรจากพระเจ้า อ่านสดุดี 51:7-21

ดาวิดอ้างอิงถึงการชำระด้วยต้นหุสบเป็นการใช้คำศัพท์เฉพาะที่ชาวอิสราเอลทุกคนที่เคยเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์รู้จักดี ขณะที่เขาพาดพิงถึงพิธีกรรมการชำระที่อธิบายไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสส (เลวีนิติ บทที่ 14:4) เขาตระหนักถึงอำนาจของเครื่องบูชา ซึ่งคือพระผู้ไถ่ที่จะมาในอนาคตเพื่อกำจัดบาปของโลก

ดาวิดยังขอ “ความชื่นบาน” และ “ความยินดี” อีกด้วย ทั้งๆ ที่ความบาปของเขาร้ายแรง ไม่เกินไปหน่อยหรือ

การถอดความในข้อนี้คงช่วยให้เข้าใจยิ่งขึ้น “ขอทรงบอกข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้รับการอภัยแล้ว เพื่อข้าพระองค์จะได้เข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์อีกครั้งที่ซึ่งข้าพระองค์จะได้ยินเสียงแห่งความชื่นบานและความยินดีของผู้มีสการพระองค์”

เมื่ออาดัมและเอวาทำบาป พวกเขาซ่อนตัวจากพระพักตร์พระเจ้า (ปฐมกาล 3:8) ทำไมคำร้องขอของดาวิดหลังจากทำบาปจึงแตกต่างจากของพวกเขา อ่าน สดุดี 51:11, 12

ดาวิดไม่ต้องการสูญเสียการดำรงชีวิตต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า เขาตระหนักว่าหากปราศจากพระวิญญูณบริสุทธิ เขาจะอ่อนแอ เขารู้ดีว่าที่เขาได้ทำบาปกับบัทเซบา เขาจะทำบาปอีกครั้งได้อย่างง่ายดาย ความมั่นใจในตัวเองแตกละเอียด

ดาวิดเข้าใจดีว่าชัยชนะในอนาคตจะไม่มาจากเขา แต่จะมาจากพระเจ้าเท่านั้นหากเขาพึ่งพาพระเจ้าโดยสิ้นเชิง

ชัยชนะในชีวิตคริสเตียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรา แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้า เราปรารถนาให้พระองค์ดำรงอยู่ เรากระหายพระวิญญูณของพระองค์ เราต้องการความชื่นบานแห่งความรอดของพระองค์ เราตระหนักถึงความจำเป็นของการเริ่ม

ต้นใหม่และพื้นฟู เราต้องการการหยุดพักในพระองค์ ซึ่งคือการที่พระเจ้าทรงสร้างเราขึ้นใหม่ การทรงสร้างเพื่อหยุดพักคือการได้รับการอภัย “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และพื้นน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์” (สดุดี 51:10) มีการใช้คำศัพท์เรื่องการทรงสร้างในข้อนี้ ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถ “สร้าง” (bara’) และเมื่อเราได้รับการสร้างใหม่เราก็จะหยุดพักได้

มีสิ่งใดรั้งคุณไว้ไม่ให้คุณสัมผัสกับความชื่นบานและความยินดีในการเป็นอิสระจากความผิด หากเป็นความรู้สึกผิด คุณได้เรียนรู้อะไรจากเรื่องนี้

วันพฤหัสบดี

ผู้สะท้อนแสงสว่างของพระเจ้า

Reflectors of God's Light

บางทีสิ่งที่เป็นธรรมชาติที่สุดของเรา หลังจากที่เราล้มลงอย่างน่าอับอาย และได้รับการให้อภัย คือการพยายามลืมนำเหตุการณ์นั้นเคยเกิดขึ้น ความทรงจำต่อการล้มลงนั้นช่างเจ็บปวด

ดาวิดต้องการทำอะไรกับความเจ็บปวดของเขา อ่านสดุดี 51: 13-19

หากถ้วยหรือแจกันมีค่าตกและแตกเป็นชิ้นๆ เรามักจะถอนหายใจและโยนเศษชิ้นส่วนที่ไร้ประโยชน์ทิ้งไป ในญี่ปุ่นมีศิลปะแบบดั้งเดิมเรียกว่า คินสึซึ่งเป็นการซ่อมแซมเครื่องปั้นดินเผาใหม่จากของเดิมที่แตก โดยใช้โลหะมีค่าเช่น ทองคำ เหลวหรือเงินเหลวในการติดชิ้นส่วนที่แตกหักเข้าด้วยกัน และเปลี่ยนสิ่งของที่แตกหักให้กลายเป็นสิ่งที่สวยงามและมีมูลค่า

ทุกครั้งที่พระเจ้าให้อภัยการละเมิดของเราและสร้างเราขึ้นใหม่อีกครั้ง จะมีบางสิ่งบางอย่างเปลี่ยนแปลง การให้อภัยอันล้ำค่าของพระเจ้าเป็นกาวติดสิ่งที่แตกหักของเราเข้าด้วยกัน การแตกหักที่มองเห็นได้นี้จะดึงความสนใจเข้าหาพระคุณของพระองค์ เราจะเป็นเครื่องกระจายเสียงของพระเจ้า “ลิ้นของข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องการช่วยกู้ของพระองค์” (สดุดี 51:14) เราต้องไม่

พยายามซ่อมแซมด้วยตนเอง จิตใจที่ชอกช้ำ จิตใจที่สำนึกผิดของเรา เป็นคำสรรเสริญที่เพียงพอสำหรับพระเจ้า และเป็นลำแสงที่โลกมองเห็นรอบๆ เรา ประสบการณ์แห่งการได้รับการให้อภัยของเราจะดึงดูดผู้คนที่กำลังเสาะหาการให้อภัย

สดุดี บทที่ 51 และ 1 ยอห์น 1:9 มีความสัมพันธ์กันอย่างไร

1 ยอห์น 1:9 เป็นบทสรุปสั้นๆ ของ สดุดี บทที่ 51 ดาวิดทราบดีว่า “จิตใจที่สำนึกผิดและชอกช้ำนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงดูถูก” (สดุดี 51:17) ยอห์นให้ความมั่นใจแก่เราว่า “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9) เราเชื่อในคำตรัสของพระเจ้าได้

ดาวิดไม่สามารถซ่อมแซมความเสียหายอันใหญ่หลวงจากการกระทำของเขาและเป็นตัวอย่างไม่ดีแก่ครอบครัว เขาทนทุกข์กับผลกระทบของการตัดสินใจและการกระทำของเขา ถึงกระนั้นดาวิดก็ทราบว่าเขาได้รับการอภัยแล้ว เขาทราบว่าเขาจำเป็นต้องวางใจด้วยความเชื่อว่า วันหนึ่งพระเมษโปดกแท้จริงของพระเจ้าจะมายืนแทนที่เขา

ถึงตอนนี้ คุณเรียนรู้ที่จะนำพระสัญญาใน 1 ยอห์น 1:9 มาใช้กับชีวิตของคุณเองอย่างไร คุณรู้สึกอย่างไรหากคุณทำเช่นนั้นและรู้ว่าพระสัญญานั้นมีไว้สำหรับคุณเช่นกัน

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“การกลับใจของดาวิดนั้นจริงใจและลึกซึ้ง เขาไม่ได้พยายามผ่อนปรนการกระทำผิดนั้นเลย ไม่ปรารถนาที่จะหลบหนีการพิพากษา แต่กลับเป็นแรงบันดาลใจให้เขาอธิษฐาน... เขาเห็นมลทินในจิตใจ เกลียดบาปของเขา เขาไม่ได้อธิษฐานขอการอภัยโทษเท่านั้น แต่ได้ขอให้จิตใจบริสุทธิ์... ดาวิดเห็นหลักฐานของการให้อภัยและการยอมรับจากพระสัญญาของพระเจ้าต่อคนบาปที่กลับ

ใจใหม่... ‘เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงรับได้คือจิตใจที่ซอกซำ จิตใจที่สำนึกผิดและซอกซำนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงดูถูก’ สดุดี 51:16, 17

“แม้ว่าดาวิดจะล้มลง แต่พระเจ้าก็ทรงยกเขาขึ้น... “ดาวิดถ่อมตัวลงและสารภาพบาป ในขณะที่ซาอูลดูหมิ่นคำตักเตือนและมีจิตใจแข็งกระด้างด้วยการไม่ยอมรับ

“เรื่องราวในประวัติของดาวิด... เป็นหนึ่งในอุทาหรณ์ที่ให้เราเห็นถึงการต่อสู้ดิ้นรนและการทดลองของมนุษยชาติ และการกลับใจอย่างแท้จริง... ตลอดทุกยุคทุกสมัย... บุตรของพระเจ้าหลายพันคนผู้ได้ทรยศไปหาบาป... จะจดจำถึง... การกลับใจใหม่และการสารภาพบาปอย่างจริงจังใจของดาวิด... และพวกเขาก็จะกล้าที่จะกลับใจใหม่ และพยายามเดินในทางของพระบัญญัติของพระเจ้าอีกครั้ง

“ผู้ใดก็ตาม... ถ่อมจิตใจลงด้วยการสารภาพบาปและกลับใจใหม่เช่นเดียวกับดาวิด จงมั่นใจได้ว่าจะมีความหวังสำหรับผู้นั้น... พระเจ้าจะไม่มีวันทิ้งจิตวิญญาณที่กลับใจใหม่อย่างแท้จริง” (เอลเลน จี. วัตส์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 725, 726)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เราจะหาจุดสมดุลระหว่างการตระหนักถึงบาปที่ส่งต่อมาแต่กำเนิด และความจำเป็นที่ต้องได้รับการอภัย และในขณะเดียวกันก็ใช้ชีวิตเหมือนบุตรชายหญิงที่ได้รับการอภัยแล้วจากพระราชอาแห่งจักรวาลอย่างไร
2. เหตุใดเราทุกคนจึงมีบาป ซึ่งเป็นบาปต่อพระเจ้า การกระทำบาปต่อพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร
3. เราจะบอกกับคนที่ไม่ใช่ผู้เชื่อ แต่เป็นผู้บริสุทธิ์ที่ต้องทนทุกข์เช่นเดียวกับอูรีอาห์ หรือบุตรแรกเกิดของดาวิด และบัทเชบาอย่างไร เราจะอธิบายเพื่อความรัก และความยุติธรรมของพระเจ้าในสถานการณ์เช่นนั้นอย่างไร มุมมองของสงครามแห่งประวัติศาสตร์จะเป็นประโยชน์ต่อการเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร
4. เหตุใดพระคัมภีร์จึงเขียนเรื่องราวที่ชั่วช้าของดาวิดและบัทเชบาถึงสองบทเต็ม ๆ การเขียนเรื่องนี้มีจุดประสงค์อะไร
5. มุมมองที่ว่าบาปจะแยกเราจากพระเจ้าตามที่กล่าวไว้ใน สดุดี 51:11, 12 คุณมีประสบการณ์อย่างไรกับเหตุการณ์นี้ คุณรู้สึกอย่างไร คุณจะอธิบายอย่างไรถึงความรู้สึกของการถูกแยกจากพระเจ้า และทำไมจึงรู้สึกไม่สบายใจ ทำไมพระสัญญาแห่งพระคุณจึงเป็นวิธีการรักษาเพียงวิธีเดียว

บทที่ 5

“จงมาหาเรา...”

“Come to Me...”

วันที่ 24 - 30 กรกฎาคม 2021

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มัทธิว 11:20-30; มัทธิว 5:5; เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15; กาลาเทีย 5:1;
อพยพ 18:13-22; กาลาเทีย 6:2

ข้อควรจำ

“บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข”
(มัทธิว 11:28)

“บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข”

ช่วงเป็นพระสัญญาองดงามที่เราได้รับจากพระเยซู มีใครบ้างที่ไม่เคยแบกภาระหนักเลยสักครั้ง หากไม่เกี่ยวกับงานที่หนัก (แม้คนส่วนใหญ่จะเหน็ดเหนื่อยกับงานหนัก) แต่เป็นการเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักของชีวิต ในที่นี้พระเยซูกำลังบอกเราว่า แน่นอน พระองค์ทรงทราบว่าเรากำลังเผชิญกับอะไร และแน่นอน พระองค์จะทรงช่วยเรา หากเรายอมให้พระองค์ช่วย

หลังจากที่ทรงบอกเราว่าให้เอาแอกของพระองค์แบกไว้ พระเยซูตรัสว่า “ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา” (มัทธิว 11:30) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ จงเอาแอกและภาระที่เจ้าแบกอยู่ออกไป (มอบให้กับเรา) และแบกแอกของเราไว้แทน เพราะแอกของเราแบกง่ายกว่า

เราจะได้รับการพักผ่อนที่พระเยซูตรัสถึงได้อย่างไร เพราะอย่างไรก็ตาม เราอาศัยอยู่ในโลกที่พระเจ้าตรัสกับอาดัมหลังจากทำบาปว่า “เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่ออาบหน้า” (ปฐมกาล 3:19) ดังนั้นเรารู้แล้วว่าการทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักนั้นเป็นอย่างไร ซึ่งดูเหมือนจะยากเกินกว่าที่เราจะทนได้ อย่างน้อยถ้าเราแบกด้วยตัวเราเองเพียงคนเดียว

วันอาทิตย์ “เราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข”
“I Will Give You Rest”

อ่าน มัทธิว 11:20-28 เมื่อพระเยซูตรัสว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” บริบทของข้อความนี้คืออะไร พระเยซูจะทรงให้เราหายเหนื่อยเป็นสุขได้อย่างไร

เช่นเดียวกับเราทุกคน พระเยซูไม่เคยตรัสโดยไม่มีบริบท เพื่อที่จะเข้าใจพระองค์ เราจำเป็นต้องเข้าใจบริบทเฉพาะที่อยู่รอบๆ ข้อความ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเราต้องการหลีกเลี่ยงการเข้าใจพระเยซูผิด

มัทธิว บทที่ 11 เป็นจุดเปลี่ยนในพระกิตติคุณมัทธิว การประณามเมืองหลักของแคว้นกาลิลีเป็นคำตรัสที่รุนแรงที่สุดในพระกิตติคุณ พระเยซูไม่ทรงลำเอียง พระองค์ทรงชี้ไปที่ปัญหา พระองค์ทรงมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ “กระทำผิด” (มัทธิว 9:9-13) การที่พระองค์กล่าวว่า พระองค์อภัยบาปได้ เป็นเรื่องอื้อฉาวในสายตาของผู้นำศาสนา (มัทธิว 9:1-8)

อันที่จริงแล้ว พระเยซูตรัสถ้อยคำประณามผู้คนอย่างมีพลัง แม้กระทั่งเปรียบพวกเขา กับเมืองโสโดมอย่างไม่น่าพอใจว่าเป็นดังเมืองแห่งความชั่วร้ายที่ไม่สงบ (ดังทุกวันนี้) “แต่เราบอกเจ้าว่าในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า” (มัทธิว 11:24)

ความตึงเครียดเพิ่มสูงขึ้น แต่กระนั้นท่ามกลางคำตรัสเหล่านี้ พระเยซูทรงเปลี่ยนเรื่องและนำเสนอการหยุดพักที่แท้จริง พระองค์ทรงทำเช่นนั้นได้ เพราะว่า “พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตร นอกจากพระบิดา” (มัทธิว 11:27) ความสามารถของพระเยซูในการ

ประทานการหยุดพักอยู่บนฐานของความเป็นพระเจ้าของพระองค์และความเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา

ก่อนที่จะปลดภาระของเราลง เราจำต้องเข้าใจว่าเราไม่สามารถแบกภาระไว้คนเดียวได้ ในความเป็นจริงเราส่วนใหญ่จะไม่มาหาพระองค์ เว้นแต่เราจะรับรู้ถึงสภาพที่แท้จริงของเรา ถ้าเช่นนั้นคำเชื่อเชิญของพระเยซูก็อยู่บนฐานของความจำเป็น

คำตรัสของพระองค์ในมัทธิว บทที่ 11:28 เริ่มต้นด้วยคำสั่งในต้นฉบับภาษากรีก คำว่า “จงมา” ไม่ใช่ทางเลือก แต่ “จงมา” เป็นเงื่อนไขเบื้องต้นของการค้นพบการหยุดพัก “จงมา” หมายความว่าเราต้องยอมจำนน ในช่วงเวลานี้ที่เราสามารถควบคุมหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิตของเราได้อย่างสะดวกสบาย โดยผ่านสมาร์ทโฟน การเข้าหาพระเยซูจึงไม่ใช่ทางเลือก อันที่จริงแล้วการยอมจำนนเป็นสิ่งที่ยากที่สุดในชีวิตคริสเตียนส่วนใหญ่

เรามักพูดว่าพระเจ้าทรงทำทุกสิ่งเพื่อเราในพระคริสต์ และเราไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ ซึ่งเป็นความจริงทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตามเรายังคงต้องเลือกอย่างมีสติที่จะ “มาหา” พระเยซู ซึ่งหมายถึงการยอมจำนนต่อพระองค์ และนี่คือการให้เจตจำนงเสรีเป็นศูนย์กลางและศูนย์กลางในชีวิตคริสเตียน

คุณแบกภาระอะไรบ้าง คุณเรียนรู้ที่จะมอบสิ่งเหล่านี้ให้กับพระเยซู และสัมผัสกับการหยุดพักที่พระองค์ประทานให้อย่างไร

วันจันทร์

“จงเอาแอกของเราแบกไว้”
“Take My Yoke Upon You”

อ่าน มัทธิว 11:29, 30 เหตุใดทันทีหลังจากที่พระองค์ทรงเชื่อเชิญให้เรามอบภาระให้กับพระองค์และพบกับ การหยุดพักที่แท้จริงแล้ว พระเยซูตรัสสั่งให้เรารับเอาแอกของพระองค์แบกไว้

หลังจากคำสั่งแรก “จงมา” ในมัทธิว 11:28 มีอีกสองคำสั่งถัดมาในมัทธิว 11:29 คือ “จงเอา” และ “เรียน” เน้นจุดสำคัญไปยังผู้ฟัง (และผู้อ่าน) ของพระเยซู เราต้องรับเอาแอกของพระองค์แบกไว้และเรียนจากพระองค์

ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดในพระเจ้าสามพระภาคระหว่างพระบิดาและพระบุตร (ใน *มัทธิว 11:25-27*) แสดงคำอธิบายของคำอุปมาเรื่องแอกในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้อย่างดี ทั้งพระบิดาและพระบุตรทรงร่วมมือกันเพื่อช่วยมนุษยชาติให้รอด นอกจากแอกเป็นสัญลักษณ์ของการยอมจำนนแล้ว (*ดู เยเรมีย์ บทที่ 27*) ก็ยังเป็นคำอุปมาที่แสดงถึงจุดประสงค์ที่เป็นหนึ่งเดียวด้วยเรายอมจำนนต่อแอกของพระองค์และยอมรับงานที่พระองค์ประทานให้เรา เพื่อเป็นพรแก่คนรอบข้างเรา เราไม่ได้แบกแอกของพระองค์ เราเพียงแต่เชื่อมแอกกับพระองค์ เพราะแอกของพระองค์ก็ “พอเหมาะ” และภาระของพระองค์ก็ “เบา” (*มัทธิว 11:30*)

คำสั่งประการที่สอง “เรียนจากเรา” ได้กล่าวย้ำแนวคิดนี้ ในภาษากรีก คำกริยา “เรียน” เชื่อมโยงกับคำว่า “สาวก” เมื่อเราเรียนจากพระเยซู เราจะ เป็นสาวกของพระองค์อย่างแท้จริง การเชื่อฟังและการอุทิศเป็นลักษณะนิสัยของการเป็นสาวก

อะไรคือความแตกต่างระหว่าง “แบกภาระหนัก” (*มัทธิว 11:28*) และแบกแอกของพระองค์ (*มัทธิว 11:29*)

แอกเป็นคำใช้เปรียบเทียบในกฎหมายทั่วไปของศาสนายิว กิจการ 15:10 ใช้คำนี้เพื่อกล่าวถึงกฎของการเข้าสู่หนัด กาลาเทีย 5:1 เปรียบเทียบเสรีภาพที่พระเยซูประทานให้กับแอกของการเป็นทาส ซึ่งเป็นการกล่าวถึงพระบัญญัติว่าเป็นหนทางแห่งความรอด การเทียมแอกกับพระเยซูเน้นการเชื่อฟังและการอุทิศที่จะติดตามและมีส่วนร่วมในพันธกิจของพระองค์ ในเมื่อเราไม่สามารถทำสิ่งใดเพิ่มเพื่อให้ได้รับความรอดที่พระเยซูทรงเอาชนะเพื่อเราบนกางเขนได้ แต่เราก็สามารถเป็นทูตของพระองค์และแบ่งปันข่าวประเสริฐกับคนรอบข้างได้ การตีความพระบัญญัติของพระเยซูที่เห็นได้ในคำเทศนาบนภูเขา (*มัทธิว บทที่ 5-7*) ก็ลึกซึ้งยิ่งกว่ากฎเกณฑ์ของพวกฟาริสี กล่าวคือ เราจำต้องมีการผ่าตัดเปลี่ยนแปลงจิตใจและจุดมุ่งหมาย แอกของพระองค์ก็พอเหมาะ และภาระของพระองค์ก็เบา (*มัทธิว 11:30*)

ช่างเป็นพระสัญญาที่มหัศจรรย์ จงให้จิตวิญญาณของคุณได้หยุดพัก คุณจะสัมผัสกับการหยุดพักเช่นนี้ได้อย่างไร การหยุดพักเช่นนี้เป็นอย่างไร โดยการมุ่งไปยังพระเยซูและสิ่งที่พระองค์ประทานให้

วันอังคาร

“เราสุภาพและใจอ่อนน้อม”

“I Am Gentle and Lowly in Heart”

ความสุภาพถูกประเมินค่าต่ำไปในทุกวันนี้ ความอ่อนน้อมต่อมตนถูกหัวเราะเยาะใส่ สื่อโซเชียลสอนเราให้ใส่ใจกับเสียงที่ดัง เอะอะ แปลก ดุร้าย และหรุหระ แท้จริงแล้วมาตรฐานของโลกส่วนใหญ่นั้นตรงข้ามกับสิ่งที่พระเจ้าเห็นว่าสำคัญและมีค่า

“ความรู้เกี่ยวกับความจริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาที่เฉลียวฉลาดมากเท่ากับจุดประสงค์ที่บริสุทธิ์และความเชื่อที่เรียบง่ายเอาจริงเอาจัง ผู้ที่มีจิตใจถ่อมแสงหาการทรงนำจากสวรรค์ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะเข้ามาใกล้ พวกเขาจะได้รับพระวิญญูญาณบริสุทธิ์เพื่อช่วยเปิดขุมทรัพย์แห่งความจริงอันมีค่า” (เอลเลน จี. วัตส์, *อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*, หน้า 59)

อ่าน *มัทธิว 5:5*; *1 เปโตร 3:4* และ *อิสยาห์ 57:15* คุณจะนิยมจิตใจอ่อนโยน และจิตใจถ่อมสุภาพจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้อย่างไร

เปาโลกล่าวถึง “ความอ่อนสุภาพและพระทัยกรุณาของพระคริสต์” ใน *2 โครินธ์ 10:1* ความอ่อนสุภาพและการอ่อนน้อมต่อมตนไม่ใช่ลักษณะของคนที่แพ้หรือผู้ที่ไม่สามารถยืนหยัดในตนเองได้ พระเยซูเองไม่ทรงเสาะหาและบอ้ยครั้งหลีกเลี่ยงที่จะเผชิญหน้า เพราะว่าพันธกิจของพระองค์ยังไม่สำเร็จผล (*ยอห์น 4:1-3*) อย่างไรก็ตามเมื่อพระองค์ต้องเผชิญหน้า พระองค์ทรงตอบกลับอย่างกล้าหาญ ในเวลาเดียวกันพระองค์ก็ตรัสด้วยความกรุณา เช่น เมื่อเวลาที่พระองค์คร่ำครวญต่อกรุงเยรูซาเล็มก่อนพระองค์ถูกตรึงกางเขน พระองค์ไม่ได้ตะโกนสาปแช่ง แต่ตรัสด้วยน้ำตาแห่งภาพหายนะของอนาคต (*ลูกา 19:41-44*)

ในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ พระเยซูมักได้รับการมองว่าเป็นโมเสสคนที่สอง เมื่อพระองค์ทรงวางหลักการแห่งอาณาจักรของพระองค์ พระองค์ตรัสจากภูเขา (*มัทธิว 5:1*) พระองค์ประทานอาหารอันอัศจรรย์แก่ฝูงชนจำนวนมาก

(มัทธิว 14:13-21) กันดารวิถี 12:3 บรรยายถึงโมเสสว่าเป็น “คนถ่อมใจ” ซึ่งสะท้อนใน มัทธิว 11:29 ผู้คนที่เห็นการเลี้ยงอาหาร 5,000 คน ต่างร้องด้วยความประหลาดใจว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะนั้นที่ทรงกำหนดให้มาในโลก” (ยอห์น 6:14) ซึ่งได้กล่าวเช่นเดียวกันถึงบทบาทของโมเสสในฐานะผู้เผยพระวจนะใน เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15

การถ่อมตนและความอ่อนสุภาพของพระเยซูเหนือกว่าโมเสสอย่างชัดเจน เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา เมื่อโมเสสเสนอตัวเพื่อช่วยประชากรของเขาให้รอด (อพยพ 32:32) การตายของเขาจะไม่ประสบความสำเร็จอะไรเลย เพราะโมเสสเองก็เป็นคนบาปและต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้รับเอาบาปเพื่อจ่ายค่าจ้างบาปของเขา แม้เราจะเรียนรู้จากโมเสสและเรื่องราวในชีวิตของเขา แต่เราก็ไม่สามารถรับความรอดจากตัวเขาได้

แต่เราต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่สามารถยืนแทนที่เรา ไม่ใช่แค่ในฐานะผู้ไกลเกลี่ยแต่เป็นผู้แทนเรา การเป็นผู้ไกลเกลี่ยเป็นสิ่งสำคัญ แต่มีเพียงพระเจ้าผู้ตรึงบนกางเขนในฐานะผู้รับเอาบาปของเรา ผู้จ่ายโทษบาปของเราด้วยตัวพระองค์เอง ผู้ซึ่งสามารถช่วยเราให้รอดจากผลกรรมกระทำตามกฎที่บาปนำมาสู่เรา อย่างไรก็ตามไม่ว่าพระเยซูทรงเป็นตัวอย่างยิ่งใหญ่แก่เราเพียงใด แต่หากปราศจากกางเขนและการสิ้นชีพ สิ่งเหล่านี้ก็สูญเปล่า

พูด

“ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ”

“For My Yoke Is Easy”

เราสังเกตเห็นแล้วว่า การใช้คำว่า “แอก” ในพระธรรมมัทธิวในส่วนนี้สะท้อนถึงการใช้คำศัพท์ของศาสนายิว และข้อพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ข้ออื่นๆ บ่งบอกถึงการเข้าใจในพระบัญญัติที่ผิดพลาดไป

คำภาษากรีกที่แปลว่า “พอเหมาะ” ใน มัทธิว 11:30 ยังสามารถแปลได้ว่า “ดีงาม น่ายินดี เป็นประโยชน์ และมีเมตตากรุณา” หลายคนรอบตัวเรามองว่ากฎของพระเจ้าเป็นภาระหนัก ยากที่จะปฏิบัติตาม และบางครั้งก็ไม่ตรงประเด็น เราจะช่วยคนเหล่านั้นค้นพบความงดงามของพระบัญญัติและสร้างแรงบันดาลใจให้พวกเขาเกิดความรักต่อพระเจ้าให้พระบัญญัติได้อย่างไร

พ่อแม่จดจำช่วงเวลาที่ถูกเดินก้าวแรกได้อยู่เสมอ ก้าวแรกที่เดินอย่างโคลงเคลงไปมาตามด้วยก้าวที่สองที่ยังล้มเล แล้วก็ก้าวที่สาม และเมื่อถึงจุดนี้เป็นไปได้มากกว่าเด็กจะสะดุดและล้มลง อาจมีน้ำตาไหลบ้างหรืออาจถึงขั้นฟกช้ำ แต่เมื่อเด็กรู้สึกถึงอิสระของการเคลื่อนไหว เขาจะลุกขึ้นและพยายามอีกครั้ง เดิน ล้ม ลุกขึ้น เดิน ล้ม ลุกขึ้น เป็นลำดับซ้ำไปมาหลายครั้งก่อนที่เด็กคนนั้นจะสามารถเดินได้อย่างมั่นคง ถึงกระนั้นท่ามกลางการสะดุดและล้ม มีใบหน้าเล็กๆ ที่ภูมิใจและประกาศอย่างมีชัยว่า พ่อจ๋า แม่จ๋า หนูเดินได้แล้ว

การเดินทางกับพระเยซูอาจไม่ใช่เรื่องง่ายเสมอไป แต่เป็นสิ่งที่ดีและถูกต้องที่จะทำเสมอ เราอาจสะดุด เราอาจล้ม แต่เราลุกขึ้นได้และเดินต่อไปโดยมีพระองค์อยู่เคียงข้างเรา

เปาโลเขียนใน กาลาเทีย 5:1 ว่า “เพื่อเสรีภาพนั้นเอง พระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่น และอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย” หมายความว่าอย่างไร พระคริสต์ทำให้เรามีเสรีภาพได้อย่างไร ความแตกต่างระหว่างแอกที่พระองค์ทรงขอให้เราแบกและการ “เข้าเทียมแอกเป็นทาส” ที่เปาโลเตือนเราคืออะไร

เรามั่นใจได้ว่า ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่เปาโลหมายถึงการ “เข้าเทียมแอกเป็นทาส” ไม่ได้หมายถึงการเชื่อฟังพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้า ในทางตรงกันข้ามเราเชื่อมั่นได้ว่าความรอดของเรามั่นคง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติ แต่อยู่บนความชอบธรรมของพระคริสต์ที่ปกคลุมเรา เราจึงสามารถมีการหยุดพักและเสรีภาพที่แท้จริงได้ เราได้รับผ่านทาง การเชื่อฟังโดยความเชื่อ

เหตุใดการดำเนินชีวิตโดยเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าจึงเป็นชีวิตที่สงบมากกว่าการที่เราไม่เชื่อฟังพระบัญญัติ

วันพฤหัสบดี

“ภาระของเราก็เบา”

“My Burden Is Light”

คำตรัสสุดท้ายของพระเยซูใน มัทธิว 11:30 แสดงให้เห็นภาพของการแบกภาระ “ดูว่าแอกของเราดีกว่า และภาระของเราก็เบา”

โมเสสดีใจที่ได้พบเยโรฟอตาของเขาหลังจากที่ชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์และข้ามทะเล อ่าณ อพยพ 18:13-22 การแบกภาระของผู้อื่นในเรื่องนี้มีลักษณะอย่างไร

อพยพ 18:13 บอกเราว่า ผู้คนมาหาโมเสสเพื่อให้ตัดสินความตั้งแต่เช้าจนค่ำ เมื่อฟอตาของโมเสสเห็นเหตุการณ์เช่นนี้ เขาขอร้องลูกเขยอย่างจริงจังให้สร้างระบบที่ให้ความมุ่งอยู่กับเรื่องใหญ่ๆ และวางใจผู้อื่นให้ดูแลเรื่องปกติธรรมดา พระคัมภีร์บอกเราว่าโมเสสรับฟังคำของเยโรและนำคำเปลี่ยนแปลงชีวิตมาใช้

เมื่อพระเยซูตรัสบอกเราว่า ภาระของพระองค์ก็เบา พระองค์ทรงต้องการเตือนเราว่า เราสามารถฟังพาพระองค์ผู้แบกภาระสูงสุดได้ เช่นเดียวกับโมเสส เราต้องเรียนรู้ว่าเราต้องการผู้อื่นให้ช่วยแบ่งเบาภาระ ใน 1 โครินธ์ 12:12-26 กล่าวว่า ภาพที่เปาโลบรรยายถึงกายของพระคริสต์แสดงให้เห็นถึงลักษณะของการแบ่งเบาภาระ เราต้องการกายที่ใช้งานได้เพื่อแบกภาระหนักต่างๆ เราต้องการขา แขน ไหล่ กล้ามเนื้อ และเอ็นกล้ามเนื้อในการแบกสิ่งต่างๆ

อ่าน กาลาเทีย 6:2 การแบ่งเบาภาระกันและกันช่วยเราให้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระคริสต์อย่างไร

บริบทของข้อพระคัมภีร์นี้จะช่วยให้เราเข้าใจมากขึ้น ใน กาลาเทีย 6:1 เปาโลกล่าวว่า หากพี่น้องชายหญิงละเมิดเพราะถูกทดลอง เราจะต้องช่วยผู้ นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพ (คำตรัสของพระเยซูใน มัทธิว 11:29 ที่ว่าพระองค์สุภาพ) การแบ่งเบาภาระหมายถึงการช่วยบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ออกนอกเส้นทางเพื่อให้เขากลับมาเห็นพระคุณของพระเจ้า และก็หมายถึงการช่วยเหลือซึ่งกันและกันเมื่อเราหรือพวกเขาประสบความยากลำบากด้วย คำภาษากรีกสำหรับ “ภาระ” หมายถึง ของที่มีน้ำหนักหรือก้อนหิน เป็นสิ่งย่ำเตือนเราว่า เราทุกคนต่างแบกภาระ และเราทุกคนต่างต้องการผู้ที่ช่วยแบ่งเบาภาระด้วย การแบ่งเบาภาระเป็นกิจกรรมของคริสตจักรที่ได้รับการแต่งตั้งจากสวรรค์ ซึ่งจำเป็นต้องมีใจอ่อนสุภาพและความเมตตา

จนถึงครั้งล่าสุดที่มีคนช่วยคุณแบกภาระอันหนักอึ้ง ทำไมจึงมีความหมายต่อคุณมาก คุณสามารถช่วยแบกภาระของใครได้บ้างในตอนนี้

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“เมื่อคุณทำงานหนัก เมื่อคุณบ่นถึงความยากลำบากและการทดลอง เมื่อคุณบอกว่าคุณไม่มีกำลังที่จะต้านทานการล่อลวง ไม่สามารถเอาชนะความใจร้อนได้ และชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตที่ยากลำบาก คุณแน่ใจได้ว่าคุณไม่ได้รับเอาแยกของพระคริสต์แบกไว้ แต่คุณกำลังแบกแยกของเจ้านายอีกคนหนึ่ง” (เอลเลน จี. วัตส์, *Child Guidance*, หน้า 267)

“จำเป็นต้องมีการเผาระวังอย่างต่อเนื่องและการอุทิศตนด้วยความรักอย่างจริงจัง สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นโดยธรรมชาติหากจิตวิญญาณได้รับการดูแลโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ เราไม่สามารถทำอะไรได้เลยเพื่อยกย่องเราเองให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า เราต้องไม่วางใจในตัวเองหรือในการกระทำของเรา แต่เราผู้เป็นคนบาปและทำผิดมาหาพระคริสต์ เราจะพบกับความรักผ่อนนในความรักของพระองค์ พระเจ้าทรงยอมรับทุกคนที่มาหาพระองค์ที่วางใจในคุณความดีของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ถูกตรึงกางเขนอย่างหมดใจ ความรักจะผุดขึ้นในหัวใจ อาจจะไม่มีความรู้สึกปีติยินดี แต่จะมีการไว้วางใจที่สงบและมั่นคง ภาระทุกอย่างนั้นก็เบา เพราะแอกที่พระคริสต์ทรงกำหนดนั้นก็พอเหมาะ หน้าที่กลายเป็นเรื่องน่ายินดี และการเสียสละก็น่าพอใจ หนทางที่ก่อนหน้านั้นดูเหมือนถูกปกคลุมไปด้วยความมืดมิดกลายเป็นสว่างไปด้วยลำแสงจากดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม นี่คือการเดินอยู่ในความสว่างตั้งที่พระคริสต์อยู่ในความสว่าง” (เอลเลน จี. วัตส์, *Faith and Works*, หน้า 38, 39)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คุณยังจำช่วงเวลาที่คุณยอมจำนนและเดินกับพระเยซูได้ไหม แบ่งปันช่วงเวลานั้นในชั้นเรียนและเล่าถึงสาเหตุที่คุณยอมจำนน
2. ศึกษาคำอธิษฐานของพระเยซูใน มัทธิว 11:25-27 และสนทนาในชั้นเรียนว่า เราจะรับความรู้เกี่ยวกับพระองค์ได้อย่างไร เหตุใดพระเจ้าจึงปิดบังแผนการแห่งความรอด “สิ่งเหล่านี้” จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด แต่สำแดงให้ผู้น้อยรู้
3. ในทางปฏิบัติ เราจะช่วยผู้คนรอบตัวเราที่ทนทุกข์กับภาระให้มาหาพระเยซูและพบกับการหยุดพักได้อย่างไร
4. คำหนึ่งถึงแนวคิดที่กล่าวว่า “สุขภาพและใจอ่อนนุ่ม” นี่เป็นสิ่งที่ดีต่อการเห็นคุณค่าในตัวเองหรือ เราควรรู้สึกดีกับตัวเองมิใช่หรือ โดยเฉพาะผู้ที่ไม่มั่นใจในตนเอง ทางเขนจะช่วยให้เราเข้าใจความหมายของคำว่า “สุขภาพและใจอ่อนนุ่ม” ของพระเยซูอย่างไร ทำไมความสุขภาพและใจอ่อนนุ่มจึงเป็นทัศนคติที่เหมาะสมที่เราควรมี

บทที่ 6

การหาที่พักจากความสัมพันธ์ในครอบครัว

Finding Rest in Family Ties

วันที่ 31 กรกฎาคม - 6 สิงหาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 34; ฮีบรู 11:17-22; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:29; 1 ยอห์น 3:1, 2;
ปฐมกาล 39; เอเฟซัส 6:1-13

ข้อควรจำ

“เพราะเหตุนั้น คุณก่อนพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายรู้เรื่องนี้
ก่อนแล้ว ท่านก็จะระวังให้ดี ท่านอาจจะหลงไปกระทำผิด
ตามการผิดของคนชั่วเหล่านั้น และท่านทั้งหลายจะสูญเสีย
ความหนักแน่นมั่นคงของท่าน แต่ขอท่านทั้งหลาย
จงเจริญขึ้นในพระคุณและในความรู้ ซึ่งมาจากพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระ-
เกียรติจงมีแต่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็น
นิตย์ อาเมน” (2 เปโตร 3:17, 18)

ชายหนุ่มมองไปยังเส้นขอบฟ้าอย่างตั้งอกตั้งใจ และแล้วในที่สุด เขาก็เจอ เขาตามหาพี่ชายมาหลายวัน ในขณะที่เดินเข้าไปใกล้ พร้อมโบกมือและเรียกกลุ่มคนที่หน้าตาบูดบึ้ง แต่เขากลับได้รับการต้อนรับอย่างเยือกเย็น ที่จริงแล้วพี่ชายของเขาเองต้องการฆ่าเขา ถ้าหากไม่ใช่เพราะรูเบน ก็คงไม่มีเรื่องราวให้เล่า รูเบนชักจูงคนอื่นๆ ให้ทุบตีเขานิดหน่อย ก็พอ แล้วโยนลงในบ่อน้ำแข็ง ต่อมายูดาห์คิดค้นอุบายที่จะกำจัดเขาและหาเงินได้ด้วย โดยการขายให้กับพ่อค้าทาสที่ผ่านมา

ช่วงเป็นครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์อะไรเช่นนี้

เราเลือกหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิตได้ แต่ไม่ใช่ครอบครัว ไม่มีใครสมบูรณ์แบบ ไม่มีใครมีครอบครัวและความสัมพันธ์ในครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ เราบางคนมีพ่อแม่ พี่น้อง และสมาชิกในครอบครัวคนอื่นๆ ที่เป็นพระพรสะท้อนถึงความรักของพระเจ้า แต่อีกหลายๆ คน ก็ต่ำกว่าอุดมคติที่ตั้งไว้ ความสัมพันธ์ในครอบครัวมักจะซับซ้อนและเจ็บปวด ทำให้เราไม่สงบ เสียใจ และแบกภาระแห่งอารมณ์อันหนักอึ้ง และเราก็ส่งต่อภาระนี้ให้กับผู้อื่น

ชีวิตของเราจะพบกับการหยุดพักในพระเจ้าได้อย่างไร สัปดาห์นี้เราจะศึกษาเรื่องของโยเซฟและความผูกพันของครอบครัว เพื่อให้เห็นการทำงานของพระเจ้าในการสมานบาดแผลและให้การหยุดพักทางอารมณ์ในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ไม่สมบูรณ์แบบ

วันอาทิตย์

ความผิดปกติในครอบครัว

Dysfunction at Home

โยเซฟรู้ถึงความผิดปกติในครอบครัว ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่รุ่นปู่ย่าทวดของเขา คืออับราฮัมและซาราห์ เมื่อนางซาราห์รู้ว่าเธอเป็นหมัน เธอจึงโน้มน้าวให้อับราฮัมเข้าหานางฮาการ์หญิงรับใช้ของเธอ ทันทีที่นางฮาการ์ตั้งครรภ์ การชิงดีชิงเด่นก็เริ่มขึ้น อิชมาเอลและอิสอัคผู้ซึ่งเติบโตขึ้นในบรรยากาศเช่นนี้จึงนำความตึงเครียดนี้มาสู่ครอบครัวของตนเอง ต่อมาอิสอัคก็โปรดปรานเอซาวเป็นพิเศษ และยาโคบพยายามใช้ชีวิตเพื่อให้ได้มาซึ่งความรักและความเคารพจากบิดาของเขา หลังจากนั้นยาโคบถูกหลอกให้แต่งงานกับหญิงสาวที่เป็นพี่น้องกันสองคน ซึ่งทั้งสองคนก็เข้ากันได้ไม่ดีและแข่งขันกันเองในเรื่องของการคลอดบุตรแก่ยาโคบ แม้กระทั่งเกณฑ์สาวใช้ของพวกเขาให้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรแก่ยาโคบ

บททวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยละเอียดใน ปฐมกาล บทที่ 34 เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ส่งผลกระทบต่อทางอารมณ์และความสัมพันธ์แบบใดต่อครอบครัวโดยรวมและต่อโยเซฟในวัยเยาว์

เห็นได้ชัดว่าการชิงดีชิงเด่นระหว่างผู้เป็นแม่แพร่กระจายไปสู่ลูกๆ ที่เติบโตพร้อมที่จะต่อสู้ พวกพี่ชายของโยเซฟในช่วงผู้ใหญ่ตอนต้นเคยสังหารผู้ชายทุกคนในเมืองเซเคม รูเบนพี่ชายคนโตได้แสดงอำนาจปกครองทำลายบิดาที่ซาราภาพโดยการไปหลับนอนกับบิลฮาร์สาวใช้ของราเชลผู้เป็นแม่ของลูกๆ อีกหลายคนของยาโคบ (*ปฐมกาล 35:22*) ในขณะที่เดียวกันญาติพี่ชายของโยเซฟเข้าใจผิดว่าลูกสะใภ้มายของเขาเป็นหญิงโสเภณีและลงเอยด้วยการมีลูกแฝดกับเธอ (*ปฐมกาล บทที่ 38*)

ยาโคบเต็มเชื้อไฟให้กับความตึงเครียดทั้งหมดของครอบครัวด้วยการโปรดปรานโยเซฟเป็นพิเศษอย่างเห็นได้ชัดโดยการทำเสื้อคลุมหลากสีราคาแพงให้โยเซฟ (*ปฐมกาล 37:3*) หากจะมีครอบครัวไหนที่บอกว่าเป็นครอบครัวที่ไม่ปกติ คงต้องยกให้กับครอบครัวบรรพชนครอบครัวนี้

ทำไมอับราฮัม อิสอัค และยาโคบจึงล้วนแต่ได้รับการระบุว่าเป็นวีรบุรุษแห่งความเชื่อใน ฮีบรู บทที่ 11:17-22 ในเมื่อเราเห็นถึงความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ยุ่งเหยิง

นักรบแห่งความเชื่อของพระเจ้ามักล้มลงต่อความคาดหวังของตนเอง และพระเจ้า ชายเหล่านี้มีชื่อในพระธรรมฮีบรู บทที่ 11 แม้ว่าจะมีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ยุ่งเหยิง เมื่อพวกเขาต่อสู้กับปัญหาต่างๆ ในครอบครัว พวกเขา ก็เรียนรู้เกี่ยวกับความเชื่อ ความรัก และไว้วางใจในพระเจ้า

ครอบครัวของคุณมีความผิดปกติในด้านใดบ้าง การยอมจำนนต่อพระเจ้าและวิถีทางของพระองค์จะช่วยจัดความผิดปกตินั้นอย่างไร

วันจันทร์

การเลือกทิศทางใหม่

Choosing a New Direction

โยเซฟได้นำความเจ็บปวด ความสัมพันธ์ที่ยุ่งเหยิง และความวิตกกังวลไปกับเขาในขณะที่เดินทางไปอียิปต์ที่ซึ่งเขาถูกขายเป็นทาส นี่ไม่ใช่การเดินทางที่สงบ แต่เขาต้องต่อสู้ทั้งน้ำตา

“ในขณะที่นั้นโยเซฟพร้อมผู้จับกุมเดินทางไปอียิปต์ เมื่อกองคาราวานเดินทางได้สู่ฟรามแดนของคานาอัน ชายหนุ่มมองเห็นเต็นท์บิดาที่ตั้งอยู่

บนเนินเขาในระยะไกลออกไป เขาร้องไห้อย่างขมขื่นในยามที่เขาโดดเดี่ยว และเป็นทุกข์เมื่อนึกถึงผู้เป็นพ่อที่เปี่ยมด้วยความรัก อีกครั้งหนึ่งที่เขาคิดถึงเหตุการณ์ที่โศกนาฏ เขาเห็นพวกพี่ชายโกรธแค้นและรู้สึกถึงสายตาอันโหดร้ายจ้องมายังเขา คำพูดถูกเหยียดหยามต่อการร้องขออันปวดร้าวของเขาดังก้องอยู่ในหู เขามองไปยังอนาคตด้วยหัวใจที่สิ้นสะท้าน เป็นเหตุการณ์ที่เปลี่ยนชีวิตจากหน้ามือเป็นหลังมือ จากลูกชายหัวแก้วหัวแหวนไปสู่ทาสที่ถูกดูหมิ่นและไร้ที่พึ่ง ความเดียวดายและไร้เพื่อนฝูงในดินแดนต่างถิ่นที่เขากำลังเดินทางไป เป็นช่วงเวลาที่โยเซฟรู้สึกพ่ายแพ้ต่อความเศร้าโศกและความหวาดกลัวที่ควบคุมไม่ได้”

“จากนั้นความคิดของเขาก็หันไปหาพระเจ้าของผู้เป็นพ่อ ในวัยเด็กเขาได้รับการสอนให้รักและยำเกรงพระองค์ บ่อยครั้งในเต็นท์ของพ่อ เขาได้ฟังเรื่องราวนิมิตที่ยาโคบเห็นขณะที่กำลังหนีออกจากบ้านเพื่อลี้ภัย ตอนนั้นบทเรียนอันล้ำค่าเหล่านี้ปรากฏต่อหน้าเขาอย่างชัดเจน โยเซฟเชื่อว่าพระเจ้าของพ่อจะเป็นพระเจ้าของเขาด้วย จากนั้นเขาได้ถวายตัวแด่พระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ และอธิษฐานขอให้พระเจ้าผู้ดูแลแห่งอิสราเอลอยู่กับเขาในดินแดนที่เขาถูกเนรเทศ” (เอลเลน จี. วัตส์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 213, 214)

บางวัฒนธรรมเน้นบทบาทของชุมชนมากกว่าปัจเจกบุคคล ในขณะที่บางวัฒนธรรมมีแนวโน้มที่จะเน้นบทบาทของปัจเจกบุคคลมากกว่าชุมชน ขณะที่เราหาความสมดุลระหว่างสองสิ่งนี้ในพระคัมภีร์ เราเห็นชัดว่าจำเป็นต้องมีการอุทิศตนมากเท่ากับการอุทิศองค์กรต่อพระเจ้า โยเซฟเริ่มพบความสงบผ่านความสัมพันธ์ในครอบครัวโดยการตัดสินใจติดตามพระเจ้าเป็นการส่วนตัว

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนเราเกี่ยวกับการอุทิศตนส่วนตัวอย่างไร (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:29; โยชูวา 24:15; 1 พงศาวดาร 16:11; สดุดี 14:2; สุภาษิต 8:10; อีสยาห์ 55:6)

เพื่อที่จะพบกับความสุขพิภพ เราแต่ละคนต้องตัดสินใจส่วนตัวที่จะติดตามพระเจ้า แม้ว่าบรรพบุรุษของเราจะเป็นผู้มีความเชื่อฝ่ายจิตวิญญาณยิ่งใหญ่ แต่ก็ตาม ความเชื่อฝ่ายจิตวิญญาณนี้ไม่ได้ถ่ายทอดทางพันธุกรรม จำไว้ว่า พระเจ้ามีแต่บุตรชายหญิงไม่ใช่หลาน

เหตุใดจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราเลือกที่จะอุทิศตัวเราเองต่อพระเจ้าในทุก ๆ วัน แม้ในทุกช่วงเวลาของวัน จะเกิดอะไรขึ้นหากคุณไม่ทำเช่นนั้น

วันอังคาร

การหาคุณค่าที่แท้จริงของตัวเอง

Finding True Self-Worth

หากโยเซฟหวังที่จะหลบหนีและหาทางกลับบ้าน แต่พวกเขาพุ่งตรงไปอียิปต์อย่างรวดเร็ว และโยเซฟก็ถูกขายต่อให้กับครอบครัวที่มีชื่อเสียงปฐมกาล 39:1 บอกเราว่า “โปทิฟาร์ข้าราชการสำนักของฟาโรห์ผู้บัญชาการ ทหารรักษาพระองค์เป็นคนอียิปต์ ชื่อโยเซฟไ้จากมือคนอิชมาเอล” ในทันใดนั้นชายหนุ่มถูกผลักส่งไปยังวัฒนธรรมและภาษาใหม่ที่แตกต่างจากเดิม

ครอบครัวของเราและความสัมพันธ์ใกล้ชิดเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง โยเซฟเติบโตขึ้นมาโดยเชื่อว่าเขาเป็นบุคคลพิเศษ เป็นบุตรชายคนโตของภรรยาสุดที่รัก (ปฐมกาล 29:18) เขาเป็นลูกคนโปรดของพ่ออย่างแน่นอน และเป็นคนเดียวที่มีเสื้อคลุมหลากสีที่สวยงาม (ปฐมกาล 37: 3, 4)

แต่ในตอนนั้นเขาเป็นใคร เป็นทาสที่ใครก็ตามจะซื้อหรือขายตามชอบได้ ดูสิว่าสถานการณ์ทั้งหมดเปลี่ยนไปรวดเร็วเพียงใด ดูสิว่าชีวิตของเขาเปลี่ยนไปรวดเร็วเพียงใด

แท้จริงแล้ว โยเซฟได้เรียนรู้บทเรียนที่เราทุกคนต้องเรียนรู้ หากเราต้องขึ้นอยู่กับผู้อื่นเพื่อกำหนดว่าเราควรค่าแค่ไหน เราก็จะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากและสับสนอย่างมาก เพราะไม่ใช่ทุกคนจะชื่นชมในสิ่งที่เราเป็น เราจำเป็นต้องหาคุณค่าของตัวเองตามแบบที่พระเจ้าทรงคิดกับเรา แบบที่พระเจ้าทรงมองเรา และไม่ขึ้นอยู่กับบทบาทปัจจุบันของเรา

พระเจ้าทรงมองเราแต่ละคนเช่นไร (อิสยาห์ 43:1; มาลาคีย์ 3:17; ยอห์น 1:2; ยอห์น 15:15; โรม 8:14; 1 ยอห์น 3:1, 2)

พระเจ้าทรงมองเราแต่ละคนด้วยแว่นตาที่แต่งแต้มด้วยพระคุณ พระองค์ทรงมองเห็นศักยภาพ ความมั่งคั่งและความสามารถที่เราคาดไม่ถึงเสียด้วยซ้ำ

ท้ายสุดแล้วพระองค์ทรงพร้อมที่จะสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ให้เรามีโอกาสเปลี่ยนเป็นแบบที่เราถูกสร้างขึ้นมา แม้กางเขนแสดงให้เห็นบาปของเราและราคามหาศาลที่ต้องจ่ายเพื่อช่วยเราให้รอดจากบาป แต่กางเขนก็ยังแสดงให้เห็นด้วยว่า เราควรค่าและล้ำค่าอย่างยิ่งต่อพระเจ้า ไม่ว่าคนอื่นจะคิดกับเราอย่างไรหรือแม้แต่สิ่งที่เราคิดกับตัวเองเป็นอย่างไร พระเจ้าทรงรักเราและทรงพยายามที่จะช่วยเรา ไม่เพียงแต่จากอำนาจของบาปในตอนนั้น แต่จากความตายนิรันดร์ที่บาปนำมาอีกด้วย

ดังนั้น คำถามสำคัญเช่นเดิมคือ เราจะตอบสนองต่อความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าตามที่เปิดเผยในพระเยซูคริสต์อย่างไร

มีคนมากมายบอกให้เรารักตัวเองในแบบที่เราเป็น และยอมรับตนเองโดยไม่ต้องพิจารณา ทำไมนี่จึงเป็นการหลอกหลวงตนเอง และทำไมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่คุณค่าของเรามาจากภายนอก คือจากพระเจ้าผู้สร้างเรา และผู้รั้งศักยภาพที่แท้จริงของเรา

พุธ

การสร้างความสัมพันธ์ตามวิถีของพระเจ้า

Doing Relationships God's Way

เรื่องราวเริ่มต้นของโยเซฟในอียิปต์เป็นไปในทางบวก โยเซฟไว้วางใจพระเจ้า และพระเจ้าทรงอวยพรโยเซฟให้มีตำแหน่งสูงในบ้านของโปทิฟาร์เกินกว่าที่เขาจะจินตนาการได้

พระพรของพระเจ้าที่เห็นได้ในชีวิตของโยเซฟในทางปฏิบัติมีอะไรบ้าง ความสัมพันธ์ส่วนตัวของโยเซฟเป็นอย่างไร อ่าน ปฐมกาล 39:1-6

แม้ว่าโยเซฟดูเหมือนจะเข้ากันดีกับโปทิฟาร์ และความสัมพันธ์ของเขาระหว่างเจ้าหน้าที่ในบ้านและในไร่ นาดูเหมือนจะราบรื่น แต่ปัญหาก็กำลังเกิดขึ้น มีใครคนหนึ่งในบ้านที่อยู่ไม่สุข

โยเซฟเผชิญกับปัญหาความสัมพันธ์แบบใด เขาเลือกที่จะจัดการอย่างไร อ่าน ปฐมกาล 39:7-10

โยเซฟมีปัญหาเกี่ยวกับภรรยาของโปทิฟาร์ บางทีเราควรจะกล่าวใหม่ว่า ภรรยาโปทิฟาร์มีปัญหา เธอมองคนอื่นเหมือนเป็น “สิ่งของ” ที่สามารถจัดการและใช้งานได้ เธอต้องการ “ใช้งาน” โยเซฟ พระคัมภีร์บรรยายลักษณะของเขาไว้ว่า “เป็นคนสวยหน้าตาคมคาย” (ปฐมกาล 39:7) โดยปกติแล้วพระคัมภีร์แทบจะไม่กล่าวถึงลักษณะทางกายภาพของผู้คน เพราะพระเจ้า “ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู มนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอกแต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซามูเอล 16:7) ในกรณีนี้ หน้าตาที่ดูดีของโยเซฟดูเหมือนจะเป็นอุปสรรคมากกว่าช่วยเขาแสวงหาความบริสุทธิ์และสัตย์ซื่อต่อหลักการของพระเจ้า

แม้หญิงชั่วคนนี้จะยื่นกรานอย่างไรก็ตาม โยเซฟก็ทำบางสิ่งที่ดูเหมือนต่อต้านเธอ เขาประยุกต์หลักการของพระคัมภีร์กับความสัมพันธ์ทั้งหมด ซึ่งในกรณีนี้เขาก็ประยุกต์กับภรรยาของโปทิฟาร์ หลักการพระคัมภีร์สำหรับความสัมพันธ์ไม่ใช่เรื่องลำสมัย และทุกคนที่เป็นทุกข์กับผลของบาปก็พิสูจน์ได้

คำบรรยายในพระคัมภีร์ชี้ให้เห็นว่านี่ไม่ใช่การล่อลวงเพียงครั้งเดียว ภรรยาของโปทิฟาร์ไล่ตามเขาครั้งแล้วครั้งเล่า (ปฐมกาล 39:10) โยเซฟพยายามอธิบายแรงจูงใจในการตัดสินใจของเขา (ปฐมกาล 39:8, 9) แต่ดูเหมือนจะไม่เป็นผล

โยเซฟตระหนักดีว่าเขาไม่สามารถควบคุมทางเลือกของผู้อื่นได้ อย่างไรก็ตามเขาตัดสินใจที่จะใช้ชีวิต รัก และปฏิบัติต่อคนรอบข้างในแบบที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า โยเซฟเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้า ความรู้นี้ช่วยเขาให้ต่อต้านการล่อลวงได้

คุณเคยพยายามนำหลักการพระคัมภีร์ไปใช้กับความสัมพันธ์ทั้งหมดของคุณหรือไม่ แม้แต่กับอีกฝ่ายที่ไม่ยุติธรรมกับคุณ ได้ผลอย่างไร อ่าน มัทธิว 5:43-48 เหตุใดการใช้ชีวิตเช่นนี้จึงสำคัญ

วันพฤหัสบดี

สงครามอันยิ่งใหญ่

The Great Controversy, Up Close and Personal

เราทราบกันดีจากการอ่านเรื่องนี้แล้วว่า (ปฐมกาล 39:11-20) โยเซฟต้องทนทุกข์เพราะการตัดสินใจตามหลักการของเขา โยเซฟถูกจำคุก ในฐานะที่

เป็นทรัพย์สินของโปทิฟาร์ โยเซฟอาจถูกฆ่าตายทันทีโดยไม่มีโอกาสถามก็ได้ เห็นได้ชัดว่าโปทิฟาร์ไม่เชื่อภรรยา แต่จำเป็นต้องปกป้องชื่อเสียงของเขา จึงต้องจัดการบางอย่าง แม้จะต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่น่ารังเกียจ ถึงกระนั้น พระคัมภีร์ก็กล่าวว่า “พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ” (ปฐมกาล 39:21)

ชีวิตบนโลกนี้ช่างไม่ยุติธรรม ความดีไม่ได้รับผลตอบแทนที่ดีเสมอไป และความชั่วร้ายก็ไม่ได้ถูกลงโทษทันทีเสมอไป แต่ยังมีข่าวดีอยู่บ้าง โยเซฟพบกับความสงบสุขแม้อยู่ในคุก เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับเขา ในคุกนั้นเขาอาจจะรำพึงรำพันถึงความไม่ยุติธรรมจากเหตุการณ์ของเขา ถอนตัวและยอมแพ้กับพระเจ้าก็เป็นได้

โยเซฟทำอะไรในขณะที่อยู่ในคุก เขามีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างอย่างไร อ่าน ปฐมกาล 39:21 – 40:22

ในคุกโยเซฟทำงานกับความเป็นจริงไม่ใช่ในอุดมคติ เขาทำงาน เขาช่วยคนอื่น แม้ว่าความสัมพันธ์ในคุกจะห่างไกลจากอุดมคติที่เขาปรารถนา และโยเซฟไม่ได้เจียบต่อความช่วยเหลือหรือทำตัวอ่อนแอ เขาขอความช่วยเหลือจากพนักงานนำอ่องุ่นหลังจากแก้ความฝันให้เขา

มุมมองภาพรวมของความสัมพันธ์ที่เปาโลกล่าวถึงใน เอเฟซัส 6:1-13 คืออะไร

ความสัมพันธ์ของเราเป็นภาพสะท้อนเล็กๆ ของความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ระหว่างพระเจ้ากับซาตานที่โหมกระหน่ำมาตลอดหลายยุคหลายสมัย ซึ่งหมายความว่าไม่มีความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์แบบ ทุกความสัมพันธ์ต้องมีการเติบโต และซาตานต้องการทำให้ความสัมพันธ์ทั้งหมดของเราทำร้ายและทำลาย พระประสงค์ของพระเจ้าในชีวิตเรา โดยเฉพาะกับคนที่เราใกล้ชิดที่สุด เพื่อผลประโยชน์ของมัน เรารู้สึกขอบคุณที่เราไม่ต้องต่อสู้กับสงครามนี้เพียงลำพัง พระคำของพระเจ้ากำหนดหลักการเพื่อความสัมพันธ์ของเรา พระองค์ทรงสัญญาที่จะให้สติปัญญาแก่เรา (ยากอบ 1:5) ซึ่งครอบคลุมถึงความสัมพันธ์ของเราด้วย เหมือนกับที่พระองค์ทรงอยู่กับโยเซฟ พระองค์ทรงสัญญาที่จะอยู่กับเราเมื่อความสัมพันธ์ของเรามีปัญหาด้วย

ลองนึกถึงพระสัญญาของพระเจ้าใน ยากอบ 1:5 และใช้เวลาสักครู่ เพื่ออธิษฐานขอสติปัญญาในความสัมพันธ์ของคุณ คุณจะพยายามเปิดใจต่อคำเตือนของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไรเมื่อคุณต้องมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลเหล่านั้น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เอลเลน จี. ไวท์ ได้เขียนเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับโยเซฟและภรรยาของโปทิฟาร์ว่า “นี่เป็นตัวอย่างสำหรับคนทุกยุคทุกสมัยที่มีชีวิตอยู่บนโลกนี้... พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยในปัจจุบัน และพระวิญญาณของพระองค์ทรงเป็นโล่ป้องกัน แม้จะรายล้อมไปด้วยการทดลองที่รุนแรงที่สุด แต่ก็ยังมีแหล่งพลังที่นำมาใช้และต่อต้านได้ การโจมตีด้านศีลธรรมที่โยเซฟประสบอย่างร้ายแรงเพียงใดมาจากแรงจูงใจที่มีแนวโน้มที่จะทำให้หลงผิดไป กระนั้นเขาได้ต่อต้านอย่างทันท่วงทีและหนักแน่น เขาวางชื่อเสียงและความสนใจไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า และแม้ว่าเขาจะต้องทนทุกข์อยู่ช่วงเวลาหนึ่ง เพื่อเตรียมให้พร้อมต่อตำแหน่งสำคัญ แต่พระเจาก็ทรงปกป้องชื่อเสียงที่ผู้กล่าวหาชั่วร้ายทำให้มีดมน ในเวลาที่เหมาะสมหลังจากนั้น พระเจ้าจะทรงให้ชื่อเสียงนั้นเปล่งประกาย พระเจ้าทรงให้แม้กระทั่งที่คุมขังเป็นหนทางสู่การยกระดับ ความดีจะนำผลตอบแทนมาในเวลาที่เหมาะสม โล่ที่ปกคลุมหัวใจของโยเซฟคือความยำเกรงพระเจ้า ซึ่งทำให้เขาเป็นผู้ซื่อสัตย์และเที่ยงตรงต่อเจ้านายของเขา และต่อพระเจ้าผู้เที่ยงแท้ เขาไม่ยอมรับความอกตัญญูซึ่งจะนำเขาไปสู่การละเมิดความเชื่อมั่นของเจ้านาย แม้เจ้านายอาจไม่เคยรู้ความจริงเลยก็ตาม” (เอลเลน จี. ไวท์, *วิญญาณแห่งคำพยากรณ์*, เล่ม 1, หน้า 132)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การเป็นคริสเตียนเพียงในนาม หรือเป็นแอดเวนติสตามวัฒนธรรม จะไม่ช่วยให้เราพบความสงบสุขในความความสัมพันธ์ของเรา แอดเวนติสตามวัฒนธรรม กับผู้เชื่อที่แท้จริงมีความแตกต่างกันอย่างไร
2. ถ้ามีคนเข้ามาเป็นสมาชิกของคริสตจักร แต่งานกับคนที่ไม่เชื่อ และคู่สมรสไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงที่เห็นในตัวเขา เราจะแนะนำสมาชิกใหม่คนนี้ตามหลักการในพระคัมภีร์อย่างไร
3. ลีโอ ตอลสตอย นักเขียนชาวรัสเซียเขียนว่า “ทุกครอบครัวที่มีความสุขนั้นเหมือนกัน ครอบครัวที่ไม่มีความสุขแต่ละครอบครัวก็ไม่มีความสุขในแบบของตนเอง” ทุกครอบครัวทนทุกข์กับความไม่ปกติแบบใดก็แบบหนึ่ง เพราะแต่ละครอบครัวประกอบไปด้วยคนบาป ที่นำความไม่สมบูรณ์แบบของตนมาสู่ความสัมพันธ์ของครอบครัว โดยพระคุณของพระเจ้า เราจะทำตามหลักการแห่งความรัก การให้อภัย การแบ่งเบาภาระ และอื่นๆ ตามพระคัมภีร์ เพื่อรักษาสู่ความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัวได้อย่างไร
4. หลายคนมีประสบการณ์ที่ทุกอย่างกำลังดำเนินไปด้วยดีต่อตัวเอง และครอบครัว แต่ก็เกิดโศกนาฏกรรมขึ้นอย่างกะทันหันโดยไม่คาดคิด เวลาเช่นนี้ ทำไมการยึดมั่นในความเชื่อและพระสัญญาของพระเจ้าจึงสำคัญมาก และทำไมเวลาที่ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดีนั้น การเตรียมจิตวิญญาณให้พร้อมเพื่อเหตุการณ์เลวร้ายจึงเป็นสิ่งสำคัญด้วย

บทที่ 7

การหยุดพัก ความสัมพันธ์ และการเยียวยา

Rest, Relationships, and Healing

วันที่ 7 - 13 สิงหาคม 2021

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 42:7-20; มัทธิว 25:41-46; ปฐมกาล 42:21-24;

ปฐมกาล 45:1-15; ลูคา 23:24; ปฐมกาล 50:15-21

ข้อควรจำ

“แต่บัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตัวเองที่ชายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าพี่ เพื่อจะได้ช่วยชีวิต” (ปฐมกาล 45:5)

ชายคนหนึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำชำเราหญิงสาวคนหนึ่ง เธอระบุตัวเขาอย่างมั่นใจในสถานีตำรวจ แม้ว่าหลักฐานต่อความผิดของเขายังไม่เพียงพอ แต่หญิงคนนี้ก็ยื่นกรานว่า “จอห์นนี่” เป็นผู้กระทำผิด

จอห์นนี่ถูกจำคุก เขาต้องตรอมตรมเป็นเวลา 14 ปี สำหรับอาชญากรรมที่เขาไม่ได้กระทำ จนกระทั่งหลักฐานทางดีเอ็นเอทำให้เขาพ้นจากความผิดและ “โจแอนน” หญิงคนนั้นก็ตระหนักถึงความผิดพลาดครั้งใหญ่ของเธอ

เธอต้องการพบจอห์นนี่หลังจากที่เขาได้รับการปล่อยตัว ชายผู้หนึ่งที่ทนทุกข์ทรมานอย่างสาหัสจะอย่างไรกับหญิงที่ทำลายชีวิตเขามานานหลายปี เมื่อเขาต้องเผชิญหน้ากับเธอ

เธอนั่งอยู่ในห้องรอคอยให้เขาเข้ามา เมื่อเขาเดินเข้ามา ทั้งสองมองตากันและกัน โจแอนนก็ร้องไห้เสียงดัง

“จอห์นนี่โหม่ตัวลงมา จับมือและมองมาที่ฉันแล้วพูดว่า ‘ผมอภัยให้คุณ’ ฉันไม่อยากจะเชื่อ นี่คือนายคนที่ฉันเคยเกลียดและคนที่ฉันเคยอยากให้เขาตาย แต่ตอนนี้เขายืนอยู่ตรงหน้า กำลังบอกฉันผู้ที่ทำผิดต่อเขาอย่างมากว่าเขาอภัยให้ฉัน หลังจากนั้นฉันก็เริ่มเข้าใจว่าแท้จริงแล้วพระองค์คืออะไร และหลังจากนั้นฉันจึงเริ่มหายเป็นปกติและพบกับความสุขที่แท้จริง”

สัปดาห์นี้เราจะศึกษาเรื่องการให้อภัย และการอภัยนี้ทำอะไรได้บ้างต่อจิตใจมนุษย์ที่ไม่สงบสุข

วันอาทิตย์

เผชิญกับอดีต

Facing the Past

ในที่สุดสิ่งต่างๆ ก็เปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้นสำหรับโยเซฟ เขาไม่เพียงแต่ได้ออกจากคุก แต่เขาได้รับตำแหน่งนายกรัฐมนตรียของอียิปต์หลังจากแก้ฝันให้ฟาโรห์ (*ปฐมกาล บทที่ 41*) เขาแต่งงานและมีลูกสองคน (*ปฐมกาล 41: 50-52*) คลังเก็บอาหารของอียิปต์ก็เต็มล้นและการกีดกันอาหารที่ได้ทำนายไว้ก็เริ่มขึ้น และแล้ววันหนึ่ง พวกพี่ชายของโยเซฟมาปรากฏตัวที่อียิปต์

อ่านเรื่องการเผชิญหน้าครั้งแรกระหว่างโยเซฟและพวกพี่ชายของเขาใน *ปฐมกาล 42:7-20* โยเซฟพยายามทำอะไรในการพบกันครั้งแรกนี้

โยเซฟมีอำนาจและจะแก้แค้นพี่ๆ ของเขาโดยไม่ต้องให้เหตุผลก็ได้ แต่แทนที่โยเซฟจะแก้แค้น เขาเป็นห่วงสมาชิกในครอบครัวที่บ้าน เขาเป็นห่วงพ่อของเขา พ่อยังมีชีวิตอีกหรือไม่ หรือครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์แบบนี้จะเป็นครอบครัวที่ปราศจากบรรพชนไปแล้ว แล้วเบนยามินน้องชายของเขาละ ตอนนี้เบนยามินคงต้องอยู่ในตำแหน่งเดียวกับที่โยเซฟเคยอยู่ เป็นความสุขและความชื่นชมให้พ่อของเขา แล้วพวกพี่ๆ ได้ส่งต่อการอิจฉาที่อันตรายเช่นนี้สู่เบนยามินหรือไม่ ตอนนี้โยเซฟอยู่ในฐานะที่จะต้องดูแลคนที่ไม่มีมั่นคงในครอบครัว และเขาก็ทำเช่นนั้น

การปฏิบัติตามหลักการของพระคัมภีร์ในความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่น ไม่ได้หมายความว่าเราสามารถปฏิบัติไม่ดีต่อผู้อื่นหรือยอมรับการถูกข่มเหง เรา

แต่แต่ละคนมีค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า พระเยซูทรงจ่ายค่าไถ่ราคาสูงที่สุดบนไม้กางเขนเพื่อเราทุกคน

เหตุใดพระเยซูจึงเห็นว่า การปฏิบัติไม่ดีต่อผู้อื่นหรือละเลยผู้อื่น เป็นเรื่องสำคัญ อ่าน มัทธิว 25:41-46

พระเยซูทรงซื้อเราทุกคนด้วยพระโลหิตของพระองค์ และตามกฎแล้วเราทุกคนล้วนเป็นของพระองค์ ใครก็ตามที่ข่มเหงผู้อื่นก็กำลังทำลายทรัพย์สินของพระเยซู

การล่วงละเมิดทางเพศและการทำร้ายจิตใจหรือร่างกายไม่ใช่สิ่งที่ควรเกิดขึ้นภายในครอบครัว นี่ไม่ใช่แค่เรื่องส่วนตัวของครอบครัวที่จะแก้ปัญหากันในภายใน ปัญหานี้จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือและการแทรกแซงจากบุคคลภายนอก ถ้าคุณหรือคนในครอบครัวถูกล่วงละเมิด โปรดขอความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญที่เชื่อถือได้

หลักการในพระคัมภีร์ใดบ้างที่คุณนำมาใช้แก้ปัญหาความสัมพันธ์ของครอบครัวที่คุณกำลังประสบอยู่ในตอนนี้

วันจันทร์

กำหนดฉาก

Setting the Stage

โยเซฟให้อภัยพวกพี่ชายของเขาแล้ว เราไม่รู้แน่ชัดว่าเมื่อไหร่ที่โยเซฟให้อภัยพวกเขา แต่เห็นได้ชัดว่าเขาให้อภัยนานแล้วก่อนที่จะปรากฏตัว โยเซฟคงไม่มีวันรุ่งเรื่องในอียิปต์ถ้าเขาไม่ได้ให้อภัย เพราะเป็นไปได้ว่าความโกรธและความขมขื่นใจจะกัดกินจิตใจของเขาและทำลายความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพระเจ้า

งานวิจัยหลายชิ้นเกี่ยวกับผู้รอดชีวิตจากโศกนาฏกรรมที่สร้างความเจ็บปวดให้กับผู้ถูกกระทำ ชี้ให้เห็นความจริงที่ว่า การให้อภัยเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับผู้ตกเป็นเหยื่อของความทุกข์ทรมานที่จะพบกับการรักษาให้หายและกลับมามีชีวิตใหม่อีกครั้ง หากปราศจากการให้อภัย เรายังคงตกเป็นเหยื่อตลอดไป การให้อภัยเกี่ยวข้องกับตัวเราเองมากกว่าผู้ที่กระทำผิดต่อเรา

แม้ว่าโยเซฟจะให้ภียพี่ชายของเขาแล้ว แต่เขาก็ไม่เต็มใจที่จะปล่อยให้ ความสัมพันธ์ของครอบครัวดำเนินต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นหลังจาก ที่พวกพี่ชายได้ทิ้งเขาไว้ที่บ่อน้ำแห่งที่โดธาน เขาต้องการดูว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงไปบ้าง

โยเซฟได้ยินอะไรโดยบังเอิญ อ่าน ปฐมกาล 42:21-24 เขาได้ เรียนรู้อะไรจากพวกพี่ชาย

การสื่อสารทั้งหมดเกิดขึ้นโดยผ่านล่าม ดังนั้นพวกพี่ชายจึงไม่รู้ตัวว่า โยเซฟเข้าใจพวกเขาได้ โยเซฟได้ยินคำสารภาพของพวกพี่ชาย ที่คิดว่าการ ก่อจัดโยเซฟพวกเขาจะได้เป็นอิสระจากการถูกรายงานความผิดให้กับพ่อ พวกเขาคิดว่าจะได้ไม่ต้องทนกับความผิดของโยเซฟอีกต่อไปหรือดูเขาเพลิด เพลินไปกับบทบาทของลูกรัก แต่แทนที่จะพบกับความสงบสุข พวกเขากลับ จมอยู่กับความรู้สึกผิดตลอดหลายปีที่ผ่านมา การกระทำของพวกเขานำไปสู่ ความไม่สงบสุข และกลัวการลงโทษของพระเจ้าจนตัวสั่น จริงๆ แล้วโยเซฟ รู้สึกสงสารที่พวกเขาต้องทนทุกข์ เขาออกไปร้องไห้เพราะพี่ชาย

โยเซฟรู้ว่าการกั้นदारอาหารยังคงจะมีอยู่อีกหลายปี ดังนั้นเขาจึงยื่น กรรณให้พวกพี่ชายนำเบนยามินกลับมาด้วยในครั้งต่อไปที่พวกเขามาซื้ออาหาร (*ปฐมกาล 42:20*) และได้จับสิเมโอนไว้เป็นตัวประกัน (*ปฐมกาล 42:24*)

หลังจากเห็นว่าเบนยามินยังมีชีวิตอยู่ เขาจึงจัดงานเลี้ยงให้เห็นได้ชัด ว่าเขาให้ความลำเอียงต่อเบนยามิน (*ปฐมกาล 43:34*) เพื่อจะดูว่าความอิจฉา ริษยาแบบเดิมยังมีอยู่อีกหรือไม่ พวกพี่ชายไม่แสดงอาการอิจฉาอีกเลย แต่ โยเซฟรู้ดีว่าพวกเขาเจ้าเล่ห์ขนาดไหน เพราะพวกเขาเคยหลอกลวงคนทั้ง เมืองมาแล้ว (*ปฐมกาล 34:13*) และแน่นอนเขาก็คิดว่าพวกพี่ชายต้องโกหก พ่อของตัวเองเกี่ยวกับเรื่องของเขา (*ปฐมกาล 37:31-34*) ดังนั้นจึงวางแผน ทดสอบใหญ่อีกครั้ง (อ่าน ปฐมกาล บทที่ 44)

อ่าน ปฐมกาล 45:1-15 ข้อเหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับความ รู้สึกของโยเซฟต่อพวกพี่ชาย และการอภัยที่เขามอบให้ เราได้รับบทเรียน อะไรบ้างจากเรื่องนี้

การให้อภัย หมายถึง ความเต็มใจที่จะละทิ้งสิทธิ์ที่จะไม่พอใจ กล่าวโทษ และแก้แค้นต่อผู้กระทำหรือกลุ่มคนที่ปฏิบัติต่อเราอย่างไม่เป็นธรรม ดร.มาริลีน อาร์เมอร์ นักบำบัดครอบครัวได้ทำงานร่วมกับผู้รอดชีวิตจากเหตุการณ์ร้ายแรง เพื่อศึกษาว่าผู้รอดชีวิตเหล่านี้ทำอะไรเพื่อให้เข้าใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ได้เขียนว่า “มุมมองทั้งหมดของการให้อภัยเป็นการกระทำอย่างตั้งใจของเหยื่อ ไม่ใช่บางสิ่งที่เกิดขึ้นเฉยๆ”

การให้อภัยไม่ได้หมายความว่า จะไม่มีผลตามมา การให้อภัยไม่ได้หมายความว่า ปลอมให้ผู้ข่มเหงยังคงข่มเหงต่อไป แต่การให้อภัยหมายถึงการที่เรามอบความไม่พอใจ และความต้องการที่จะแก้แค้นให้กับพระเจ้า หากไม่เป็นเช่นนั้น ความโกรธแค้น ความขมขื่น ความไม่พอใจ และความเกลียดชังจะทำให้สิ่งต่างๆ ที่บุคคลนั้นทำกับเราเลวร้ายมากขึ้น

เราทำอะไรจากการให้อภัยผู้อื่นบ้าง ลองพิจารณา มัทธิว 18: 21-35

หลักการสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ที่จะให้อภัยคือการเข้าใจว่าเราได้รับการให้อภัยในพระคริสต์ เราทุกคนทำบาปไม่เพียงแต่ทำกับคนอื่น ๆ แต่ทำบาปต่อพระเจ้าด้วยเช่นกัน

แท้จริงแล้วบาปทุกอย่างเป็นบาปต่อพระเจ้าและพระผู้สร้างของเรา แต่เราสามารถร้องขอการอภัยต่อบาปทั้งหมดจากพระเยซูได้ ไม่ใช่เพราะเราสมควรได้รับ แต่เพราะพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเรา เมื่อเราเข้าใจความจริงอันศักดิ์สิทธิ์นี้แล้ว เราสามารถทำให้การอภัยนี้เป็นของเราเอง เมื่อเราได้รับการให้อภัยจากพระเจ้าด้วยตัวเราเอง เราจะเริ่มปล่อยวาง และให้อภัยผู้อื่นได้ เราให้อภัยไม่ใช่เพราะว่าผู้อื่นสมควรได้รับ แต่เพราะว่านั่นคือสิ่งที่เราได้รับจากพระเจ้า และเป็นสิ่งที่เราเองต้องการ นอกจากนี้เราสมควรได้รับการให้อภัยบ่อยแค่ไหน

ดังที่เราเห็นแล้วว่า โยเซฟให้โอกาสครั้งที่สองกับความสัมพันธ์ของครอบครัว ไม่คับข้องใจ ไม่หวนกลับสู่สิ่งที่เกิดในอดีต

เป็นไปได้ยากที่จะเริ่มต้นใหม่อีกครั้งในครอบครัวที่แต่ละคนเชี่ยวชาญในวิธีที่จะทำร้ายกันและกัน แต่นั่นไม่ใช่ปฏิกริยาของโยเซฟ ดูเหมือนว่าเขาต้องการลืมอดีตไว้ข้างหลัง และก้าวไปข้างหน้าด้วยความรักและการยอมรับ หากโยเซฟมีทัศนคติที่ต่างออกไป เรื่องนี้ก็จะมิตอนจบที่แตกต่างออกไป ซึ่งคงไม่จบอย่างมีความสุข

“คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกการอธรรมของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้ว ก็เป็นสุข บุคคลที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษก็เป็นสุข” (โรม 4:7, 8) เปาโลกำลังบอกอะไรเราเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าชুমอบให้เรา และพระสัญญาอันเลิศล้ำส่งผลต่อความสัมพันธ์ของเรากับผู้ที่ทำร้ายเราอย่างไร

พูด

ทำให้ปฏิบัติได้

Making It Practical

การที่จะให้อภัยได้ เราต้องยอมรับก่อนว่าเราถูกทำให้เจ็บปวด ซึ่งเป็น การยากที่จะทำ เพราะบางครั้งเรามีแนวโน้มที่จะพยายามฝังความรู้สึกของเราไว้มากกว่ายอมรับมัน หากเรารู้สึกไม่พอใจและโกรธเคืองในแบบที่คริสเตียนไม่ควรเป็นต่อพระพักตร์พระเจ้านั้นไม่เป็นไร เราเห็นความรู้สึกเช่นนี้บ่อยครั้งในพระธรรมสดุดี เราสามารถบอกพระเจ้าได้อย่างอิสระว่าเราไม่ชอบสิ่งที่เกิดขึ้น หรือการปฏิบัติต่อเรา และสิ่งนี้ทำให้เราเศร้าเสียใจหรือโกรธเคืองหรือทั้งสองอย่าง

ในเรื่องราวของโยเซฟ เราเห็นโยเซฟร้องไห้เมื่อเขาพบกับพี่ชายของเขา อีกครั้ง และหวนคิดถึงความรู้สึกในอดีต

คำประกาศของพระเยซูบนทางเขนบอกเราเกี่ยวกับเวลาแห่งการ อภัยอย่างไร อ่าน ลูคา 23:34

พระเยซูไม่ได้รอให้เราขอการอภัยก่อน เราไม่ต้องรอให้ผู้กระทำผิดต่อ เรามาขอการอภัย เราอภัยให้ผู้อื่นได้โดยไม่ต้องให้เขาขอรับการให้อภัยของเรา

ลูกา 6:28 และ มัทธิว 5:44 สอนให้เราปฏิบัติสัมพันธ์กับคนที่ทำร้ายเราอย่างไร

การให้อภัยก็เป็นเช่นเดียวกับความรักที่เริ่มต้นด้วยการเลือกมากกว่าความรู้สึก เราเลือกได้ที่จะให้อภัย แม้ความรู้สึกของเราอาจไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจนี้ก็ตาม พระเจ้าทรงทราบดีว่า ด้วยกำลังของเราการเลือกนี้เป็นไปไม่ได้ แต่ “ไม่เหลือกำลังของพระเจ้า” (มาระโก 10:27) นี่คือเหตุผลที่เราได้รับคำบอกให้อธิษฐานเผื่อคนที่ทำร้ายเรา ในบางกรณีบุคคลนั้นอาจเสียชีวิตไปแล้ว แต่เรายังคงสามารถอธิษฐานขอความสามารถในการให้อภัยเขาได้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การให้อภัยไม่ใช่เรื่องง่ายเสมอ ความเจ็บปวดและความเสียหายที่เกิดขึ้นกับเราอาจทำลายเรา ปลอบใจให้เราเจ็บปวด พิการ์หรือแตกหัก หากเรายอมอภัย การเยียวยากก็เกิดขึ้น แต่การยึดติดกับความขมขื่น ความโกรธเคือง และความไม่พอใจจะทำให้การเยียวยานั้นยากขึ้นมาก

กางเขนเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดถึงมูลค่าที่พระเจ้าต้องจ่ายเพื่ออภัยให้เรา ถ้าพระเจ้าทรงผ่านสิ่งเหล่านั้นเพื่อเรา แม้ว่าพระองค์ทรงทราบว่าหลายคนจะปฏิเสธพระองค์ ดังนั้นแล้ว เราก็คงเรียนรู้ที่จะอภัยได้ด้วยเช่นกัน

มีใครบ้างที่คุณจำเป็นต้องให้อภัย แม้จะไม่ใช่เพื่อเห็นแก่คนคนนั้น แต่ก็เพื่อตัวคุณเอง

วันหยุดหัตถ์

พบการหยุดพักหลังการให้อภัย

Finding Rest After Forgiveness

ในที่สุดครอบครัวของโยเซฟก็มาถึงอียิปต์ ไม้มีความลับมีดมนในครอบครัวอีกต่อไป พวกเขาซึ่งเคยรับสารภาพว่าได้ขายโยเซฟไปเมื่อต้องอธิบายให้กับพ่อฟังว่า ลูกชายที่พ่อคิดว่าถูกฆ่าตายไปแล้วนั้นตอนนี้เป็นนายกรัฐมนตรีของอียิปต์

แม้ว่าจะเป็นการไม่ฉลาด และเป็นไปไม่ได้ที่จะซ่อมแซมความสัมพันธ์ให้กลับสู่สภาพเดิม แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเราให้อภัยไม่ได้ เราอาจกอดหรือร้องให้กับผู้กระทำผิดต่อเราไม่ได้ แต่เราอาจจะต้องแสดงการให้อภัย ไม่ว่าจะเป็นการพูด หรือเขียนจดหมาย และแล้วก็ถึงเวลาที่จะปล่อยความเจ็บปวด

นั้นออกไปไกลที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ บางทีความเจ็บปวดบางอย่างอาจยังคงอยู่ตลอดไป แต่อย่างน้อยเราก็อยู่ในหนทางแห่งการเยียวยา

อ่าน ปฐมกาล 50:15-21 พวกพี่ชายของโยเซฟกังวลเกี่ยวกับอะไร และทำไมพวกเขาจึงต้องกังวล ความกลัวเช่นนั้นบ่งบอกเกี่ยวกับพวกเขาอย่างไร

พี่น้องของโยเซฟอาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสิบเจ็ดปี (ปฐมกาล 47:28) ถึงกระนั้นเมื่อยาโคบเสียชีวิต พวกเขาก็กลัวว่าโยเซฟจะแก้แค้น พวกเขาตระหนักอีกครั้งว่าได้ทำร้ายโยเซฟอย่างมากมาย โยเซฟให้ความมั่นใจถึงการให้อภัยอีกครั้งหลังจากที่พ่อของพวกเขาเสียชีวิต การทบทวนนี้น่าจะดีต่อโยเซฟและพี่ๆ ของเขา

ถ้าแผลลึก เราคงต้องให้อภัยหลายครั้ง เมื่อความทรงจำของการกระทำผิดเกิดขึ้นในใจอีก เราจำต้องเข้าหาพระเจ้าทันทีโดยผ่านทาง การอธิษฐานและตัดสินใจเลือกที่จะให้อภัยอีกครั้ง

อ่าน ปฐมกาล 50:20 ข้อพระคัมภีร์นี้ช่วยอธิบายถึงการที่โยเซฟเต็มใจที่จะอภัยบาปที่พี่ชายกระทำต่อเขาอย่างไร

โยเซฟเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ว่า ชีวิตของเขาเป็นส่วนหนึ่งของแผนการยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเพื่อช่วยโลกที่รู้จักกันในเวลานั้นรอดจากการกัณดารอาหาร และเพื่อให้ครอบครัวของเขาเป็นชนชาติยิ่งใหญ่ตามพระสัญญาของพระเจ้า การรู้ว่าพระเจ้าทรงอยู่เหนือแผนการชั่วร้ายของพวกเขาพี่ชายเพื่อนำมาซึ่งสิ่งดีช่วยให้โยเซฟให้อภัยได้

เรื่องราวของโยเซฟจบลงอย่างมีความสุข เราจะตอบสนองอย่างไร หากเรื่องราวตอนจบนั้นไม่สวยงาม หรืออาจมีคนสงสัยว่า การสิ้นสุดของบาป และการสิ้นสุดของความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ การที่ปัญหาทั้งหมดได้รับการแก้ไขแล้ว ทุกอย่างจะจบลงอย่างมีความสุขอย่างนั้นหรือ

“ขณะที่โยเซฟถูกขายให้กับชาวต่างชาติโดยพวกพี่ชายของเขาเอง เช่นนั้นแหละพระคริสต์ทรงถูกขายให้กับศัตรูที่ชั่วร้ายที่สุดของพระองค์โดยสาวกคนหนึ่งของพระองค์ โยเซฟถูกกล่าวหาอย่างไม่เป็นความจริงและถูกจับเข้าคุกเพราะความดีของเขา เช่นนั้นแหละพระคริสต์ได้รับการเหยียดหยามและถูกปฏิเสธเพราะชีวิตชอบธรรมของพระองค์ ชีวิตที่ปฏิเสธตนเองของพระองค์เป็นการตำหนิบาป และแม้ว่าพระองค์ไม่มีความผิด แต่ทรงถูกประณามจากคำให้การของพยานเท็จ นอกจากนี้ด้วยความอดทนและความอ่อนน้อม ถ่อมตนของโยเซฟภายใต้ความอยุติธรรมและการกดขี่ การพร้อมที่จะให้อภัยและความเมตตาอันสูงส่งของเขาที่มีต่อพี่น้องที่ผิดธรรมชาติของเขา แสดงถึงความอดทนอดกลั้นอย่างไม่ย่อท้อขององค์พระผู้ช่วยให้รอดจากคนชั่วร้ายที่มุ่งร้ายและข่มเหง และการให้อภัยของพระองค์ไม่เพียงแต่มอบให้กับผู้ที่ฆ่าพระองค์เท่านั้น แต่รวมถึงทุกคนที่เข้ามาหาพระองค์ สารภาพบาปต่อพระองค์ และขอการอภัย” (เอลเอล จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 239, 240)

“ไม่มีสิ่งใดทำให้จิตวิญญาณที่ไม่ยอมให้อภัยชอบธรรมได้ ผู้ที่ไม่เมตตาต่อคนอื่นแสดงให้เห็นว่าตัวเขาเองไม่ได้มีส่วนร่วมในพระคุณแห่งการอภัยของพระเจ้า ในการให้อภัยของพระเจ้า จิตใจของผู้ที่กระทำผิดถูกตึงตูดเข้าใกล้หัวใจอันยิ่งใหญ่แห่งความรักอันไม่มีที่สิ้นสุด คลื่นแห่งความรักเมตตาของพระเจ้าไหลเข้าสู่จิตใจของคนบาป และจากจิตใจเขาไปสู่จิตใจของคนอื่น ๆ ความอ่อนโยนและความเมตตาที่พระคริสต์ทรงเปิดเผยในชีวิตอันล้ำค่าของพระองค์ เห็นได้ในผู้ที่เป็นผู้แบ่งปันพระคุณของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*, หน้า 251)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีคนเคยกล่าวไว้ว่า “การไม่ให้อภัยเหมือนกับการดื่มยาพิษโดยหวังว่าอีกฝ่ายจะตาย” ข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร
2. อะไรคือจุดประสงค์ของแผนการซับซ้อนทั้งหมดที่โยเซฟจัดทำขึ้นก่อนที่จะเปิดเผยตัวเอง
3. คนต้นเรือนของโยเซฟต้องมีส่วนในแผนการบางอย่างที่โยเซฟทำกับพวกพี่ชาย (เช่น ในปฐมกาล 44:1-12) ประสบการณ์ของการให้อภัยนี้ส่งผลต่อผู้คนที่สังเกตการณ์อย่างไร
4. “พระเจ้าไม่เคยนำบุตรชายหญิงของพระองค์ ถ้าพวกเขาไม่เลือกที่จะให้พระองค์นำ ถ้าพวกเขามองเห็นจุดสิ้นสุดตั้งแต่เริ่มต้นและมองเห็นสง่าราศีของจุดประสงค์ที่พวกเขากำลังทำให้สำเร็จในฐานะเป็นผู้ร่วมงานของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 224, 225) ในขณะที่คุณไตร่ตรองถึงข้อความนี้ให้นึกถึงชีวิตของคุณ การเข้าใจเรื่องนี้ช่วยให้เราผ่านการทดลองและปัญหามากมายได้อย่างไร

บทที่ 8

อิสรภาพในการหยุดพัก

Free to Rest

วันที่ 14 – 20 สิงหาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มาระโก 2:1-12; 1 พงศ์กษัตริย์ 18; 1 พงศ์กษัตริย์ 19:1-8;

มัทธิว 5:1-3; อีสยาห์ 53:4-6; 2 พงศ์กษัตริย์ 2:11

ข้อควรจำ

“พระเจ้าทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า พระเจ้าทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็ง
แห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใคร” (สดุดี 27:1)

พคนมากมายที่พระเยซูทรงพบปะในพันธกิจการรับใช้บนโลกของพระองค์เป็นคนป่วย บางคนอาจถึงแก่ความตาย เขาเหล่านั้นเบียดเสียดเข้ามาหาพระเยซูเพื่อรับการรักษาและหยุดพักจากความทุกข์ทรมานที่พวกเขาเผชิญ และพวกเขาก็ได้รับการรักษาเสมอ

บางครั้งพระองค์ตรัสเพียงคำเดียวและพวกเขาก็หายเป็นปกติ บางครั้งพระองค์ทรงสัมผัสคนป่วยและพวกเขาก็หายตัวอย่างน่าอัศจรรย์ บางครั้งพระองค์ให้พวกเขาเดินไป และการรักษาที่เกิดขึ้นในขณะที่พวกเขาเดินไปตามทาง พระเยซูทรงรักษาชาย หญิง เด็ก ชาวยิว ชาวต่างชาติ คนรวยและคนจนที่ถ่อมตน กรณีของคนโรคเรื้อน และดาบอดที่แหย่ที่สุดก็ไม่ไกลเกินเอื้อมของพระองค์ แท้จริงแล้ว พระองค์ทรงรักษาคนเหล่านั้นที่มี “โรค” ที่เลวร้ายที่สุดนั่นคือ ความตาย

สัปดาห์นี้เราจะศึกษาถึงตัวอย่างการรักษาที่แตกต่างกันสองตัวอย่าง ในกรณีแรก ผู้แทนทุกข์ป่วยมากจนไม่สามารถมาหาพระเยซูได้ด้วยตนเอง อาการของเขาปรากฏให้ทุกคนเห็นอย่างชัดเจน อีกกรณีหนึ่ง ผู้ป่วยไม่มีอาการที่มองเห็นชัดเจน ทั้งสองกรณีการรักษาเกิดขึ้นตามเวลาและวิธีของพระเจ้า

ในขณะที่เราศึกษาหัวข้อการหยุดพักจากความเจ็บปวดและความทุกข์ เราจะศึกษาถึงคำถามที่เราทุกคนได้ประสบไม่ว่าในช่วงใดก็ตามของการดำเนินชีวิตคริสเตียน คือเกิดอะไรขึ้นเมื่อคำอธิษฐานขอการรักษาของเราไม่ได้รับคำตอบ

แล้วเราจะพบกับการหยุดพักได้อย่างไร

วันอาทิตย์

การหยุดพักเพื่อรักษา

Healing Rest

หากมีช่วงเวลาที่เราต้องการหยุดพัก นั่นคือเวลาที่เรารู้ว่า เราต้องการการหยุดพักด้านร่างกายเพื่อร่างกายของเราจะฟื้นฟูระบบภูมิคุ้มกัน

บ่อยครั้งเราก็ต้องการการหยุดพักทางจิตใจด้วยเช่นกัน บางครั้งการเจ็บป่วยนั้นไม่เป็นอันตรายต่อชีวิต เช่น ไข้หวัด หรือไมเกรน เรานอนลงและพยายามไม่คิดถึงสิ่งที่เราต้องทำ แต่ก็ทำไม่ได้

บางครั้งการเจ็บป่วยนั้นเป็นอันตรายต่อชีวิต เรานอนไม่หลับ และกังวลถึงผลการรักษา และบ่อยครั้งเราก็เริ่มสงสัยว่าทำไมการใช้ชีวิตที่ไม่ดีต่อสุขภาพส่งผลต่อชีวิตเราในที่สุดแล้วหรือ เป็นเพราะยาเสพติดที่เราเคยใช้เมื่อ 20 ปีที่แล้วหรือไม่ เป็นเพราะน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นมากในช่วงไม่กี่ปีมานี้หรือไม่ พระเจ้ากำลังลงโทษเราเพราะบาปลับที่ไม่มีใครรู้หรือไม่

อ่าน มาระโก 2:1-4 เกิดอะไรขึ้น

เห็นได้ชัดเจนในกรณีของชายง่อยในเรื่องนี้ หนังสือผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน (หน้า 267-271) บอกเราถึงความเป็นมา ชายง่อยผู้นี้ได้ทำบางอย่างที่ไม่น่าภูมิใจนัก ชีวิตที่ผิดบาปของเขาทำให้เกิดความเจ็บป่วยเช่นนี้ และผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิญญาณทั้งหลายได้ขีดเส้นตรงจากเหตุไปสู่อุบัติ เขาพาโรคนี้นามสู่ตนเองเพราะบาปของเขา และไม่มีทางรักษาได้เลย

ทัศนคติเช่นนี้เกิดขึ้นได้โดยทั่วไป เรามักจะหมกมุ่นคิดว่าใครเป็นผู้กระทำ หากมีอาชญากรรมเกิดขึ้น ต้องมีบางคนเป็นผู้ซัดใช้ หากมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นที่ไหนสักแห่ง ต้องมีคนถูกฟ้องร้อง แต่การหาผู้รับคำตำหนิไม่ได้นำมาซึ่งการรักษาผู้ป่วย

จุดประสงค์ดั้งเดิมของพระเจ้าไม่ได้รวมถึงความเจ็บปวด โรคภัย และความทุกข์ทรมาน ความเจ็บป่วยมายังโลกใบนี้ด้วยการเข้ามาของบาปเท่านั้น นั่นจึงเป็นเหตุผลที่พระเจ้าประทานแนวทางสุขภาพแก่เรา เพื่อเราจะได้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นตั้งแต่ตอนนี้ แต่ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลกที่ป่วยด้วยบาปนี้ ก็ไม่มีหลักประกันสุขภาพ ไม่ว่าเราจะปฏิบัติตามหลักการสุขภาพอย่างพากเพียรเพียงใด

ข่าวดีก็คือว่า พระเจ้าทรงให้เราหยุดพักได้ ไม่ว่าเราจะป่วยหรือมีสุขภาพดี ไม่ว่าความเจ็บป่วยของเราเป็นผลมาจากการกระทำของเราเอง หรือการละเลยของผู้อื่น หรือทางพันธุกรรม หรือเป็นเพียงผลพลอยได้จากการมีชีวิตอยู่บนโลกแห่งความบาปนี้ พระเจ้าทรงรู้วิธีให้เราได้หยุดพัก

เมื่อมีคนใดคนหนึ่งเริ่มเจ็บป่วย การหาคนผิดเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง แต่ในขณะที่เดียวกันในบางกรณี ทำไมการเข้าใจสาเหตุของความเจ็บป่วยนั้น จึงเป็นขั้นตอนสำคัญที่นำไปสู่การรักษาและฟื้นฟู

วันจันทร์

รักษาที่ต้นตอ

Root Treatment

ชายง่อยได้ถูกหย่อนลงมาต่อพระพักตร์พระเยซู และสายดาทุกดวงต่างจ้องไปยังพระเยซู พระองค์ทรงเลือกที่จะรักษาคนที่มีบาปชัดเจนคนนั้นหรือไม่ หรือพระองค์จะตำหนิความเจ็บป่วยนั้น

พระเยซูทรงรักษาชายง่อยได้อย่างไร พระเยซูทรงกระทำสิ่งใดเป็นอันดับแรกเพื่อเขา อ่าน มาระโก 2:5-12

เนื่องจากเรามักไม่รู้ตัวว่าเป็นโรคจนกว่าเราจะสังเกตเห็นอาการ เรามักคิดว่าโรคเป็นเพียงอาการเท่านั้น เราคิดว่าการกำจัดอาการออกไปเป็นการ

รักษาให้หาย พระเยซูทรงเข้าใจโรคแตกต่างออกไป พระองค์ทรงทราบถึงต้นตอของความทุกข์ทรมานและโรคภัยทั้งปวง และทรงต้องการรักษาสิ่งนี้ก่อน

ในกรณีของชายง่อย แทนที่พระเยซูจะรักษาผลที่ชัดเจนของโรคในทันที แต่พระองค์ทรงมุ่งไปยังต้นตอที่รบกวนจิตใจชายคนนี้มากที่สุด ชายง่อยรู้สึกถึงความผิดและการแยกห่างออกจากพระเจ้าอย่างหนักหน่วงมากกว่าที่เขา รู้สึกต่อโรค บุคคลที่พักผ่อนในพระเจ้าจะสามารถทนกับความทรมานทางกายแบบใดก็ตามที่เกิดกับเขาในโลกที่ป่วยไปด้วยบาปนี้ได้ ดังนั้นพระเยซูทรงมุ่งตรงไปยังต้นตอและมอบการอภัยให้ก่อน

พวกผู้นำศาสนาตกใจเมื่อได้ยินพระเยซูอภัยบาป พระเยซูทรงตั้งคำถามเพื่อตอบข้อกล่าวหาที่พวกเขายังไม่ได้พูดออกมา

อ่าน มาระโก 2:8, 9 พระเยซูทรงทำทนายพวกธรรมาจารย์อย่างไร พระองค์กำลังจัดการกับปัญหาอะไรอยู่

โดยทั่วไปแล้วคำพูดนั้นไม่สำคัญ แต่ไม่ใช่เมื่อพระเจ้าตรัส โดยพระวจนะอันทรงพลังของพระเจ้า ทุกสิ่งก็เกิดขึ้น (*ปฐมกาล บทที่ 1*) แม้ว่าการอภัยไม่ใช่สิ่งที่เราเห็นได้ แต่ก็มีราคา การให้อภัยต้องจ่ายด้วยชีวิตของพระบุตรของพระเจ้าบนกางเขน สิ่งอื่นเป็นรองทั้งหมด ดังนั้นพระเยซูเลือกที่จะรักษาชายง่อยเพื่อสำแดงให้เห็นฤทธิ์อำนาจและความเป็นไปได้ของการให้อภัย

พระเจ้าต้องการรักษาเราจากภายในก่อน และบางครั้งพระองค์ก็ทรงเลือกที่จะรักษาเราทางกายทันทีเช่นเดียวกับชายง่อย หรือบางครั้งเราจะต้องรอจนถึงวันฟื้นคืนชีพเพื่อสัมผัสกับการรักษาทางกาย ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงต้องการให้เราหยุดพักในความมั่นคงของความรัก พระคุณและการอภัยของพระองค์ตั้งแต่ตอนนี้ แม้เราจะอยู่ท่ามกลางความทุกข์ทรมานก็ตาม

เราจะพบกับการหยุดพักและสันติสุขได้อย่างไร หากว่าในตอนนี้เรายังไม่ได้รับคำตอบต่อคำอธิษฐานขอการรักษาของเรา

จากข้อมูลขององค์การอนามัยโลก (WHO) การเจ็บป่วยที่พบบ่อยที่สุดทั่วโลกที่เกิดกับผู้คนมากกว่าสามร้อยล้านคนในแต่ละปี ไม่ได้มีอาการที่มองเห็นชัดเจนเสมอไป ภาวะซึมเศร้าเป็นสาเหตุที่นำไปสู่ความพิการทั่วโลก และเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดโรคต่างๆ ทั่วโลก

น่าเสียดายที่บ่อยครั้งโรคซึมเศร้าไม่ได้ถูกกล่าวถึงในศาสนาคริสต์ เนื่องจากอาจมองได้ว่าเป็นสัญญาณของการขาดความเชื่อ เพราะคริสเตียนควรจะเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีและความสุขเสมออะไรทำนองนี้มีใช่หรือ ดังนั้นภาวะซึมเศร้าไม่ใช่เป็นสัญญาณหนึ่งที่บ่งบอกว่ามีบางอย่างผิดปกติกับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าหรือ

คนส่วนใหญ่รู้ว่าข้อความดังกล่าวไม่เป็นความจริง แม้แต่คริสเตียนที่ซื่อสัตย์บางครั้งก็ต้องต่อสู้กับภาวะซึมเศร้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากเหตุการณ์กระทบกระเทือนจิตใจ และนั่นไม่ใช่สัญญาณของการขาดความเชื่อหรือขาดการวางใจในพระเจ้า เราอ่านได้ในพระธรรมสดุดีและเห็นความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน และความปวดร้าวที่ประชากรที่ซื่อสัตย์ซื่อของพระเจ้าต้องทนทุกข์

บางครั้งการซึมเศร้าก็ค่อยๆ เกาะกุ่มเราอย่างเงียบๆ และเรารับรู้ได้ก็ต่อเมื่อมันยึดเกาะแน่นขึ้นแล้ว บางครั้งก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วหลังจากเหตุการณ์เหนื่อยล้าทางจิตใจหรือร่างกาย อย่างเช่น เอลียาห์ผู้เผยพระวจนะที่ซื่อสัตย์ซื่อของพระเจ้าเหนื่อยล้าทั้งทางจิตใจ และร่างกายอย่างที่สุดหลังจากเหตุการณ์ที่ภูเขาคารเมล

1 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 18 เอลียาห์เพิ่งเห็นการอัศจรรย์ของพระเจ้าที่ส่งไฟมาจากสวรรค์ เพื่อตอบคำอธิษฐานของเขา เขาได้เห็นฝนตกลงมา และความแห้งแล้งสามปีจบสิ้นลง เหตุใดเอลียาห์ได้ตอบการข่มขู่ของเยเซเบลด้วยการวิ่งหนี อ่าน 1 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 19:1-5

เอลียาห์ได้ผ่านช่วงเวลาทรหดมาสี่สัปดาห์ รวมถึงถูกปลุกให้ตื่นอย่างหยาบคาย และถูกข่มขู่เอาชีวิต สิ่งเหล่านี้กระตุ้นให้เอลียาห์ซึมเศร้า

นอกจากนี้เอลียาห์ยังอยู่ในสถานที่ที่ผู้เผยพระวจนะของพระบาอัล 850 คนถูกสังหาร บางทีเอลียาห์อาจฆ่าบางคนด้วยมือของเขาเองก็เป็นได้ (1 พงศกษัตริย์ 18:40) เหตุการณ์เช่นนี้แม้จะเป็นสาเหตุที่ชอบธรรม แต่ก็นำไปสู่ความตึงเครียดที่กระทบกระเทือนจิตใจของผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์หรือที่แยกหน้านั้นคือผู้มีส่วนร่วมได้อย่างง่ายดาย

เอลียาห์จึงเริ่มวิ่งเพื่อหลบหนี บางครั้งเราวิ่งไปที่ตู้เย็นและพยายามกินให้ตัวเองมีความสุขอีกครั้ง บางครั้งเราพยายามนอนหลับเพื่อให้ความเหน็ดเหนื่อยทางจิตใจหายไป บางครั้งเรามองหาความสัมพันธ์ การงานหรือสถานที่ใหม่ๆ เพื่อหนีเหตุการณ์เดิมๆ และในขณะที่เราพยายามอย่างหนักที่จะหลีกเลี่ยงจากบางสิ่งที่ไม่ดีชื่อเรียกที่ทำให้มีความสุข และการหยุดพักของเราหายไป บางครั้งเราก็ฝังตัวเองลงไปในการทำงาน เพิ่มกำหนดเวลาและการนัดหมายให้มากขึ้น และแน่นอนว่ามีหลายคนใช้ “ยา” ชนิดใดชนิดหนึ่งเพื่อพยายามให้ความเจ็บปวดนั้นหายไป ทำயที่สุดแล้ว แม้การกระทำเหล่านี้จะปกป้องอาการไว้ได้ แต่ไม่สามารถแก้ปัญหาก็ได้ และบ่อยครั้งก็ทำให้แย่ลงกว่าเดิม

พุด

เหนื่อยเกินกว่าที่จะวิ่ง

Too Tired to Run

เอลียาห์เหนื่อยเกินกว่าที่จะวิ่งอีกต่อไป ดังนั้นเขาจึงอธิษฐานอีกครั้ง แต่คำอธิษฐานครั้งนี้แตกต่างอย่างมากจากคำอธิษฐานที่เต็มไปด้วยความเชื่อที่พระเจ้าทรงตอบที่ภูเขาคารเมล ต่อหน้าพวกบโรหิต และผู้เผยพระวจนะของพระบาอัล สมาชิกของศาล และประชาชนทั่วไป (1 พงศกษัตริย์ 18:36-37) แต่ครั้งนี้เป็นคำอธิษฐานอย่างสิ้นหวังที่สิ้นและเรียบง่าย

เอลียาห์กล่าวใน 1 พงศกษัตริย์ 19:4 ว่าเขาก็ไม่ได้ดีกว่าบรรพบุรุษของเขา เขากล่าวถึงอะไร

ในที่สุดเมื่อเอลียาห์หยุดอยู่กับที่ ความรู้สึกผิดก็ถาโถมเข้ามา เขาตระหนักว่าการที่เขาหนีไปอย่างรวดเร็วนั้นได้ขัดขวางโอกาสที่ดีในการปฏิรูปอิสราเอล เขาตระหนักว่าได้ทำให้คนที่ต้องการเขาผิดหวัง และเขาก็ไม่มีผล

กำลังที่จะทำอะไรเลย ดังนั้นช่วงเวลาที่เจ็บปวดจากการไต่รตรองตนเองและรู้ประวัติประชากรของเขาเป็นอย่างดี ทำให้เขาได้เห็นในสิ่งที่ตัวเขาเป็นจริง ๆ

การยอมรับในสิ่งที่ตัวเองเป็น เป็นการเปิดเผยที่เจ็บปวดสำหรับเราทุกคนมิใช่หรือ เราควรขอบคุณสำหรับพระสัญญาที่ว่า ไม่ว่าชีวิตเราจะบาปหนาเพียงใด โดยพระคริสต์แล้ว พระเจ้าจะทรงมองเห็นเราเหมือนที่พระองค์ทรงมองเห็นพระเยซู เราจะมีหวังอะไรมากไปกว่านี้อีก เราสามารถอ้างความชอบธรรมของพระคริสต์มาเป็นของเราได้โดยความเชื่อ (ดูใน *ฟิลิปปี 3:9*)

อย่างไรก็ตาม ภาวะซึมเศร้ามีวิธีดึงดูดเราเข้าสู่วังวนอันมืดมนแห่งความเกลียดชังตนเอง บางครั้งเราก็เริ่มคิดว่าความตายเป็นทางออกเดียว

ดูเหมือนว่ากรณีของเอลียาห์จะเป็นเช่นนั้น สิ่งเหล่านี้มากเกินไปสำหรับเขา เขากล่าวว่า “พอแล้วพระองค์เจ้าข้า ข้าแต่พระเจ้า บัดนี้ขอเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ดีไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์” (*1 พงศ์กษัตริย์ 19:4*)

ข่าวดีก็คือว่า แพทย์ผู้รักษาที่ยิ่งใหญ่ไม่ได้ต่อว่าเอลียาห์ พระเจ้าทรงเข้าใจมากกว่าสิ่งที่เราทำเพื่อต่อสู้กับภาวะซึมเศร้า

“เราอาจไม่มีหลักฐานที่เด่นชัดว่า พระพักตร์ของพระเจ้าผู้ไถ่ของเรากำลังก้มมองเราด้วยความเมตตาและความรัก แต่ความจริงเป็นเช่นนั้น เราอาจไม่รู้ลึกถึงสัมผัสของพระองค์ที่มองเห็นได้ แต่พระหัตถ์ของพระองค์อยู่บนเราด้วยความรักและความเห็นอกเห็นใจอย่างอ่อนโยน” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข*, หน้า 97)

พระเจ้าทรงทราบและเข้าใจว่า “ทางเดินนั้นจะกินกำลัง” (*1 พงศ์กษัตริย์ 19:7*) ของเรา แต่บางครั้งพระองค์ต้องรอนจนกว่าเราจะหยุดวิ่ง จากนั้นพระองค์จะทรงยื่นมือเข้าช่วยได้

บ่อยครั้งคนที่จมน้ำจะกระวนกระวายมากและต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ที่มาช่วยเจ้าหน้าที่จะต้องถอยออกก่อนและคอยจนกว่าเหยื่อจะหมดสติไปจึงจะเข้าช่วยเหลือได้

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ให้ความหวังและความอุ่นใจแก่เราอย่างไร
สดุดี 34:18; มัทธิว 5:1-3; สดุดี 73:26; อีสายห์ 53:4-6

พระเจ้าทรงทราบดีว่าเอลียาห์เหนื่อยล้าจากการวิ่งทั้งปวงนี้ พระเจ้าทรงทราบดีว่าเอลียาห์เหนื่อยทางด้านจิตใจและอารมณ์ และแบกรับความรู้สึกผิดอันใหญ่โตมากกว่าเหนื่อยทางด้านร่างกาย พระเจ้าทรงเซ็ดกระดานชนวนให้เกลี้ยงและมอบการหยุดพักแก่เอลียาห์ เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงทำแก่ชายง่อยหลายปีต่อมา ในที่สุดเขาได้รับการพักผ่อนที่แท้จริงและสดชื่นขึ้น

เราคงคาดหวังว่านี่จะเป็นตอนจบของเรื่อง แต่ไม่เป็นเช่นนั้น การหยุดพักของพระเจ้าไม่ใช่เป็นเพียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว การเข้าสู่การพักผ่อนของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับการเฝ้าระวังรักษา ด้วยการละทิ้งรูปแบบความคิดทางลบ และลักษณะนิสัยที่เป็นภัยอย่างซ้ำๆ พระเจ้าไม่ทรงเร่งการเฝ้าระวังรักษา

อ่าน 1 พงศ์กษัตริย์ 19:5-8 เอลียาห์ไปที่ไหนและเหตุใดจึงไปที่นั่น

เอลียาห์กลับมาวิ่งอีกครั้งหลังจากพักผ่อน แต่คราวนี้พระเจ้าทรงกำหนดทิศทางการวิ่งของเขา พระเจ้าทรงเข้าใจดีว่าชีวิตในโลกแห่งความบาปนี้ก่อให้เกิดความหดหู่ใจได้ พระองค์ทรงเข้าใจถึงแรงผลักดันในการวิ่งหนี แต่พระองค์ทรงต้องการเปลี่ยนเส้นทางการวิ่งของเรา พระองค์ทรงต้องการให้เราวิ่งเข้าหาพระองค์แทนการพยายามรับมือกับปัญหาด้วยการทำลายตนเอง และเมื่อเราเริ่มวิ่งเข้าหาพระองค์ พระองค์ทรงต้องการสอนเราให้ฟัง “เสียงเบาๆ” (1 พงศ์กษัตริย์ 19:12) ที่มอบการหยุดพักแก่เรา

เอลียาห์ไม่มีแรงแม้แต่จะลุกขึ้นและเดินทางไปพบพระเจ้า พระเจ้าทรงจัดเตรียมพลังงานเพื่อให้เราได้พบกับพระองค์ และพระองค์ยังทรงสัญญาจะมอบวันพรุ่งนี้ที่ดีกว่าให้

ในขณะที่เอลียาห์นอนลงอยู่ใต้ต้นซากและขอให้ตัวท่านตายเสีย ท่านเชื่อว่าวันที่ดีที่สุดนั้นได้จบลงแล้ว

อ่าน 1 พงศ์กษัตริย์ 19:15, 16 และ 2 พงศ์กษัตริย์ 2:11 มีอะไรที่เอลียาห์ยังต้องทำอีก

พระเจ้าทรงทราบว่ามีวันที่ดีกว่ารอเอลียาห์อยู่ การเฝ้าระวังรักษาจะเกิดขึ้นแก่เอลียาห์ หากท่านเรียนรู้ที่จะวางระเบียบชีวิตตามจิงหวะของพระเจ้า และยอมรับการหยุดพักของพระองค์ ยังมีกษัตริย์ที่ต้องรับการเจิมและผู้สืบทอด การเผยพระวจนะที่จะต้องรับการเลือก พระเจ้าทรงทราบถึงเอลีซาแล้ว ผู้ซึ่งจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเอลียาห์เหมือนบุตรชาย พระเจ้าทรงทราบด้วยความเชื่อของเอลียาห์จะเรียกไฟลงมาจากรอคอีกครั้ง (2 พงศ์กษัตริย์ 1:10) สำหรับเอลียาห์แล้วจะไม่มีใครตายอย่างสิ้นหวังได้ต้นซาก แต่จะเป็นการนั่งรถม้าเพลิงไปสู่การพักผ่อนบนสวรรค์

เราเรียนรู้อะไรจากเรื่องของเอลียาห์ว่า ด้วยพลังกำลังของพระองค์แล้ว เหตุใดเราต้องพยายามที่จะไม่ยอมแพ้ไม่ว่าเราจะรู้สึกแย่มากแค่ไหนก็ตาม

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“เนื่องจากสถานการณ์เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ประสบการณ์ของเราจึงเปลี่ยนแปลงด้วย และการเปลี่ยนแปลงนี้ถ้าไม่ทำให้เรามีความสุขก็ทำให้เราหดหู แต่การเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์เหล่านี้ไม่มีอำนาจเปลี่ยนความสัมพันธ์ของพระเจ้าต่อเรา พระองค์ทรงเหมือนเดิมเมื่อวานนี้ วันนี้ และตลอดไป และพระองค์ทรงขอให้เรามั่นใจในความรักของพระองค์อย่างไม่ต้องสงสัย” (เอลเลน จี. วัตต์, *In Heavenly Places*, หน้า 120)

“จงมองไปยังพระเยซูโดยไม่ละสายตา อธิษฐานอย่างเรียบง่าย ด้วยความเชื่อ ถวายพลังกำลังของพระองค์ไว้ ไม่ว่าคุณจะได้แสดงความรู้สึกออกมาหรือไม่ก็ตาม จงก้าวไปข้างหน้าราวกับว่าทุกคำอธิษฐานที่หลุดออกไปตั้งอยู่หน้าบัลลังก์ของพระเจ้าและพระองค์ผู้ไม่เคยผิดพระสัญญาจะทรงตอบสนอง จงก้าวออกไป ร้องเพลงและร้องทำนองเพลงต่อพระเจ้าในใจของคุณ แม้ว่า

ความหดหู่จะหนักและน่าเศร้าเพียงไร ข้าพเจ้าบอกท่านในฐานะผู้รู้ ว่า แสงสว่างจะมา ความชื่นชมจะเป็นของเรา หมอกและเมฆจะม้วนกลับไป และเราจะผ่านอำนาจกดขี่ของเงาและความมืดไปสู่แสงตะวันที่ชัดแจ้งแห่งที่ประทับของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 2, หน้า 242, 243)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. บ่อยครั้งการช่วยคนทุกข์ที่รมาจากความผิดปกติทางจิตหรือภาวะซึมเศร้าเป็นเรื่องยากมาก กลยุทธ์ที่ดีสำหรับคริสตจักรในการทำพันธกิจรับใช้กับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากภาวะซึมเศร้าคืออะไร
2. เมื่อการเปิดใจและซื่อสัตย์ต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นเรื่องยากสำหรับเรา ลองอ่านพระธรรมสดุดีและดูว่าผู้เขียนพระธรรมเปิดใจและซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเพียงใด เราจะส่งเสริมบรรยากาศแห่งการเปิดใจและซื่อสัตย์ให้กับสมาชิกในโบสถ์ท้องถิ่นได้อย่างไร
3. บ่อยครั้งการอธิษฐานมักเป็นเรื่องยากหากเราเผชิญกับภาวะซึมเศร้า จงอภิปรายถึงพลังแห่งการอธิษฐานเพื่อผู้ที่ไม่สามารถอธิษฐานเพื่อตัวเองได้
4. เหตุใดจึงเป็นสิ่งสำคัญมากที่เราต้องจำไว้ว่าความเชื่อไม่ใช่ความรู้สึก หากเรารู้สึกหดหู่ ซึมเศร้า ท้อแท้ หวาดกลัว และกังวล นั่นไม่ได้หมายความว่าเราขาดความเชื่อหรือวางใจในพระเจ้า แต่หมายความว่า เราซึมเศร้า ท้อแท้ หวาดกลัว และกังวลเพียงชั่วขณะหนึ่งเหมือนที่หลาย ๆ คนเคยเผชิญ เราจะเรียนรู้ได้อย่างไรว่าในเวลาเช่นนี้ การยื่นมือออกด้วยความเชื่อเป็นสิ่งสำคัญมาก ไม่ว่าจะยากแค่ไหนก็ตาม
5. คุณเรียนรู้ความหวังอันยิ่งใหญ่จากเรื่องราวของคนง่อยอย่างไร โดยเฉพาะหากวิถีชีวิตที่ผิดบาปเป็นตัวนำโรคร้ายและความเจ็บป่วยมาสู่คุณ

บทที่ 9

จังหวะของการหยุดพัก

The Rhythms of Rest

วันที่ 21 – 27 สิงหาคม 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 1; อพยพ 20:8-11; อพยพ 16:14-31;

เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15; สดุดี 92; อีสยาห์ 58:13

ข้อควรจำ

“พระเจ้าจึงทรงอวยพระพรแก่วันที่เจ็ด ทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ทรงหยุดพักจากการงานทั้งปวงที่พระองค์ทรงกระทำในการเนรมิตสร้าง”
(ปฐมกาล 2:3)

ผู้

ใดจะจินตนาการถึงการทรงสร้างนั้นได้ แสงสว่างท่ามกลางความมืด มหาสมุทรเต็มล้นไปด้วยชีวิต ผุ่อกบินพุ่งไปในทันใด การสร้างอาดัมและเอวาอย่างเหนือธรรมชาติ เราไม่สามารถเข้าใจได้ด้วยซ้ำว่าพระเจ้าทรงทำเช่นนั้นได้อย่างไร

แต่หลังจากการทรงสร้างอย่างขยันขันแข็งทั้งปวงนี้ พระเจ้าทรงหันพระทัยไปที่สิ่งอื่น มองแวบแรกสิ่งนั้นดูไม่น่าตื่นเต้นเท่ากับวาพกระโจนหรือการแสดงขนนกอันพร่างพราว พระเจ้าเพียงแต่ทรงกำหนดวันหนึ่งขึ้นมาเป็นวันที่เจ็ด จากนั้นพระองค์ทรงทำให้เป็นวันพิเศษ แม้ก่อนที่มนุษย์จะนำชีวิตไปสู่ความตึงเครียดด้วยตัวของเขาเอง พระเจ้าทรงตั้งเครื่องหมายเพื่อเป็นเครื่องหมายเตือนความจำที่มีชีวิต พระเจ้าทรงต้องการให้วันนี้เป็นเวลาที่เราจะหยุดพักและตั้งใจมีความสุขกับชีวิต ให้เป็นวันที่จะเป็นหรือดำรงชีวิตอยู่ ไม่ใช่วันที่จะ

ทำงาน เพื่อเฉลิมฉลองของประทานแห่งทุ่งหญ้า อากาศ สัตว์ป่า น้ำ ผู้คน และที่สำคัญที่สุดคือ พระผู้สร้างที่ประทานสิ่งดีทั้งปวง

คำเชื่อเชิญนี้ยังคงดำเนินต่อไปแม้ว่าคู่สามีภรรยาคนแรกจะถูกเนรเทศออกจากสวนเอเดนแล้วก็ตาม พระเจ้าทรงต้องการให้แน่ใจว่าคำเชื่อเชิญนี้จะยืนหยัดต่อการทดสอบแห่งกาลเวลา ดังนั้นตั้งแต่เริ่มแรกพระองค์ทรงถักคำเชื่อเชิญนี้ลงในเนื้อผ้าแห่งกาลเวลาโดยตรง

สัปดาห์นี้เราจะศึกษาคำเชื่อเชิญอันอัศจรรย์ครั้งแล้วครั้งเล่าของพระเจ้า เพื่อให้เข้าสู่การหยุดพักอันทรงพลังในทุกๆ วันที่เจ็ดของสัปดาห์

วันอาทิตย์

บทนำก่อนการหยุดพัก

Prelude to Rest

พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่นในช่วงแรกเริ่ม พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าตรีสรและก็เป็นเช่นนั้น ความสว่างแยกวันและคืนออกจากกัน พระองค์ตรัสและท้องนภาและทะเลก็เกิดขึ้นในวันที่สอง พื้นแห้งและพืชพันธุ์ตามมาในวันที่สาม พระเจ้าทรงวางรูปแบบพื้นฐานของเวลาและภูมิศาสตร์ จากนั้นพระองค์ทรงเติมให้เต็มในสามวันถัดไป แสงสว่างครอบครองท้องฟ้าทั้งกลางวันและกลางคืน พระคัมภีร์บันทึกการทรงสร้างไว้ชัดเจนมากกว่า ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวไม่ใช่เทพเจ้า ซึ่งแตกต่างจากเรื่องราวส่วนใหญ่ของวัฒนธรรมโบราณ เพราะดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวเข้าสู่การทรงสร้างในวันที่สี่และอยู่ใต้คำตรัสของพระผู้สร้าง

คำบรรยายการทรงสร้างในวันที่ห้า และหกของโมเสส (ปฐมกาล 1: 20-31) เติมไปด้วยชีวิตและความงดงาม นก ปลา สัตว์บก เติมเต็มพื้นที่ที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้

พระเจ้าทรงประเมินการทรงสร้างอย่างไร อ่าน ปฐมกาล 1:1-31

ไม่ใช่เป็นเพียงพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง แต่เป็นสถานที่ที่สมบูรณ์แบบ แผ่นดินโลกอุดมไปด้วยสิ่งมีชีวิตมากมาย เมื่อสิ้นสุดแต่ละวัน พระเจ้าตรีสรเสมอว่า “ดี” เหมือนเป็นบทร้องรับด้วยน้ำเสียงที่น่าจดจำ

การสร้างมนุษย์แตกต่างจากการสร้างสิ่งอื่น ๆ ในโลกอย่างไร อ่านปฐมกาล 1:26, 27 และปฐมกาล 2:7, 21-24

พระเจ้าทรงก้มตัวลงและเริ่มปั้นดินโคลน การสร้างมนุษย์ตามพระฉายา และเหมือนกับพระเจ้าเป็นบทเรียนในเรื่องความใกล้ชิดสนิทสนม พระเจ้าทรงก้มตัวลงและระบายลมปราณเข้าทางจมูก อาดัมจึงเป็นผู้มีชีวิต การสร้างเอวาอย่างพิเศษจากซี่โครงของอาดัมเพิ่มองค์ประกอบสำคัญอีกประการหนึ่งแก่สัปดาห์แห่งการสร้าง การแต่งงานเป็นส่วนหนึ่งในการออกแบบของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ เป็นความไว้วางใจอันศักดิ์สิทธิ์ในการเป็นหุ้นส่วนกันระหว่าง “ชาย” และ “หญิง” ('ish and 'ishshah)

ครั้งนี้เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างในวันที่หก บทรับที่พระองค์ตรัสเสมอนั้นต่างออกไป “พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสິงที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก” (ปฐมกาล 1:31)

ลองนึกดูถึงเรื่องราวการสร้างในพระคัมภีร์ที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากสิ่งที่มนุษย์สอน เราต้องฟังพาพระวจนะของพระเจ้าเพื่อเข้าใจความจริงมากเพียงใด

วันจันทร์

บัญญัติแห่งการหยุดพัก

The Command to Rest

การทรงสร้างอาจ “ดียิ่งนัก” แต่นั้นยังไม่เสร็จสมบูรณ์ การทรงสร้างสิ้นสุดลงด้วยการหยุดพักของพระเจ้าและการอวยพรพิเศษแก่วันที่เจ็ดคือวันสะบาโต “พระเจ้าทรงอวยพรพระพรวันที่เจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้แล้วนั้น” (ปฐมกาล 2:3)

วันสะบาโตเป็นส่วนหนึ่งของการทรงสร้างของพระเจ้า แท้จริงแล้ววันสะบาโตเป็นจุดสูงสุดของการทรงสร้าง พระเจ้าทรงสร้างการหยุดพักและสร้างช่องว่างในสังคม (ในสมัยนั้นเป็นครอบครัวหลักของอาดัมและเอวา) ให้มนุษย์หยุดจากกิจวัตรประจำวันทุกวันและพักผ่อนเคียงข้างพระเจ้าผู้สร้างของพวกเขา

น่าเสียดายที่ความบาปเข้าสู่โลกนี้และเปลี่ยนแปลงทุกอย่าง ไม่มีการสื่อสารโดยตรงกับพระเจ้าอีกต่อไป แต่มีการให้กำเนิดที่เจ็บปวด การทำงานหนัก ความสัมพันธ์ที่เปราะบางและไม่สมบูรณ์แบบ และวิบัติอีกมากมายเข้ามาแทนที่ เหมือนที่เรารู้จักกันดีในชีวิตบนโลกที่ล้มลงในบาปนี้ ถึงกระนั้นท่ามกลางบรรดาสิ่งเหล่านี้ วันสะบาโตของพระเจ้ายังคงตั้งอยู่ เป็นเครื่องหมายแห่งการสร้างเราที่ยั่งยืน เป็นความหวังและพระสัญญาแห่งการสร้างใหม่ด้วย ถ้าอาดัมและเอวาจำเป็นต้องมีการหยุดพักวันสะบาโตตั้งแต่ก่อนที่บาปจะเข้ามา แล้วหลังจากที่บาปเข้ามาเราจะต้องการมากขึ้นเพียงใด

หลายปีต่อมาหลังจากที่พระเจ้าทรงปลดปล่อยประชากรของพระองค์ให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสในอียิปต์ พระองค์ทรงเตือนพวกเขาอีกครั้งถึงวันพิเศษนี้

อ่าน อพยพ 20:8-11 ข้อพระคัมภีร์นี้สอนเราเกี่ยวกับความสำคัญของวันสะบาโตที่เกี่ยวข้องกับการทรงสร้างอย่างไร

พระเจ้าทรงร้องเรียกเราให้จดจำต้นกำเนิดของเราด้วยคำตรัสนี้ ตรงข้ามกับสิ่งที่หลายคนเชื่อ เราไม่ใช่ผลผลิตโดยบังเอิญของแรงที่เย็นชา ไม่ใส่ใจและมองไม่เห็น ในทางตรงกันข้าม เราเป็นสิ่งที่ชีวิตที่สร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า เราถูกสร้างขึ้นเพื่อสามัคคีธรรมร่วมกับพระเจ้า ไม่ว่าชาวอิสราเอลจะได้รับการปฏิบัติเยี่ยงทาสที่มีค่าเล็กน้อยเพียงไร แต่ในวันสะบาโตพวกเขาได้รับการร้องเรียกให้จดจำด้วยวิธีพิเศษ ว่าแท้จริงแล้วพวกเขาเป็นใคร คือเป็นผู้ที่ได้รับการทรงสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า

“และเนื่องจากวันสะบาโตเป็นอนุสรณ์แห่งการทรงสร้าง จึงเป็นสัญลักษณ์แห่งความรักและฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์” (เอลเลน จี. วัตส์, *ผู้ฟัง-ปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 281)

จงคิดว่าหลักคำสอนเรื่องหกวันแห่งการทรงสร้างนั้นสำคัญเพียงไร พระเจ้าตรัสสั่งให้เราอุทิศหนึ่งในเจ็ดวันของชีวิตเราทุกสัปดาห์เพื่อจดจำหลักคำสอนนี้โดยไม่มีข้อยกเว้น

หลังจากการพเนจรไปในถิ่นทุรกันดาร 40 ปี คนรุ่นใหม่ที่มีความทรงจำเกี่ยวกับอียิปต์อย่างคลุมเครือก็เติบโตขึ้น พวกเขามีประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างจากพ่อแม่มาก คนรุ่นใหม่ได้เห็นพ่อแม่ขาดความเชื่อช้าแล้วช้าเล่า และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารเหมือนคนรุ่นพ่อแม่ที่เสียชีวิตไปแล้ว

พวกเขาได้รับสิทธิพิเศษให้มีสถานนมัสการศักดิ์สิทธิ์ตั้งอยู่ตรงกลางค่ายและมองเห็นเสาเมฆที่บ่งบอกว่าการประทับของพระเจ้าอยู่เหนือพลับพลา นั้น เมื่อเสานั้นเคลื่อนไป พวกเขาก็รู้ว่าถึงเวลาแล้วที่ต้องเก็บของและตามไป เสาเมฆที่ให้ร่มเงาในตอนกลางวัน และเสาเพลิงที่ให้แสงไฟกับความอบอุ่นในตอนกลางคืนนี้เป็นเครื่องเตือนใจถึงความรักและการดูแลของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาตลอดเวลา

พวกเขาได้รับการเตือนความจำอย่างไรบ้างเกี่ยวกับการหยุดพักในวันสะบาโต อ่านอพยพ 16:14-31

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พิสูจน์ว่าวันสะบาโตที่เป็นวันที่เจ็ดได้กำหนดไว้ล่วงหน้าก่อนการรับพระบัญญัติที่ภูเขาซีนาย ซึ่งตรงข้ามกับหลักคำสอนที่เป็นที่นิยม จงดูว่ามีอะไรเกิดขึ้นตามมา

อาหารพิเศษที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เป็นเครื่องเตือนใจทุกวันถึงความจริงที่ว่า พระผู้สร้างทรงคำจูนสิ่งทรงสร้างของพระองค์ พระเจ้าทรงประทานให้ตามความต้องการของพวกเขาในวิธีที่จับต้องได้ ทุกวันอาหารปรากฏขึ้นและหายไปพร้อมกับดวงอาทิตย์อย่างมหัศจรรย์ เมื่อใดก็ตามที่บางคนพยายามกักตุนไว้สำหรับวันถัดไป อาหารนั้นจะเน่าเสียและเหม็น แต่ทุกวันศุกร์จะมีอาหารเพียงพอเป็นสองเท่า และของเหลือที่เก็บไว้กินในวันสะบาโตยังคงสดใหม่อย่างน่าอัศจรรย์

ในช่วงนี้ชาวอิสราเอลมีพิธีกรรมในสถานนมัสการและมีบทบัญญัติและข้อบังคับต่าง ๆ ตามที่บันทึกไว้ในเลวีนิติและกันดารวิถี ถึงกระนั้นโมเสสผู้

สูงวัยยังคงเรียกทุกคนประชุมและเล่าประวัติให้พวกเขาฟังซ้ำแล้วซ้ำเล่า และ ทบทวนพระบัญญัติที่พระเจ้าประทานให้ (ดูใน เฉลยธรรมบัญญัติ 5:6-22)

ในที่สุดประชากรรุ่นใหม่ก็พร้อมเข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา ชาวอิสราเอลกำลังจะเปลี่ยนผู้นำ และโมเสสในวัยชราต้องการมั่นใจว่าคนรุ่นนี้จะจดจำได้ว่าพวกเขาเป็นใครและพันธกิจของพวกเขาคืออะไร โมเสสไม่ต้องการให้พวกเขาทำผิดซ้ำซากแบบพ่อแม่ของพวกเขา ดังนั้นเขาจึงกล่าวพระบัญญัติของพระเจ้าซ้ำอีก พระบัญญัติสิบประการได้กล่าวซ้ำอีกเพื่อประชากรรุ่นนี้ที่พร้อมเข้าพิชิตแผ่นดินคานาอันจะไม่หลงลืม

การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูเป็นเหมือนชั่วประเดี๋ยวเดียว หลังจากลมหายใจเฮือกสุดท้ายของเรา ดังนั้นการกลับมาของพระองค์นั้นใกล้เข้ามาเสมอ บางทีอาจจะใกล้กว่าที่เราคิดเสียด้วยซ้ำ การรักษาวินสบบาโตเดือนเราอย่างไรถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเรา และสิ่งที่พระองค์จะทรงทำเพื่อเราเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

พัก

อีกเหตุผลของการหยุดพัก

Another Reason to Rest

ชนชาติอิสราเอลตั้งค่ายทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน พวกเขาได้ยึดครองดินแดนของกษัตริย์บาซันและกษัตริย์สององค์ของชาวอาโมไรต์ และอีกครั้งหนึ่ง ในเวลาสำคัญนี้โมเสสเรียกชาวอิสราเอลมารวมกันและเตือนว่าพระบัญญัติที่ให้ไว้ที่ภูเขาซีนายมิใช่มีไว้เพื่อคนรุ่นพ่อแม่เท่านั้นแต่สำหรับพวกเขาด้วยเช่นกัน จากนั้นโมเสสก็กล่าวพระบัญญัติสิบประการซ้ำอีกครั้งเพื่อผลประโยชน์ของพวกเขาเอง

เปรียบเทียบ อพยพ 20:8-11 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15
วิธีแสดงพระบัญญัติเกี่ยวกับวันสabbathแตกต่างกันอย่างไร

ในอพยพ 20:8 พระบัญญัติขึ้นต้นด้วยคำว่า “จงระลึกถึง” ส่วนในเฉลยธรรมบัญญัติ 5:12 เริ่มด้วยคำว่า “จงถือ” หรือ “จงรักษา” คำว่า “จงระลึกว่า” ในพระบัญญัติ (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:15) เกิดขึ้นภายหลังเล็กน้อย

ในข้อนี้พวกเขาได้รับการบอกให้ระลึกว่าเคยเป็นทาสมาก่อน แม้ว่าประชากรรุ่นนี้จะเติบโตมาอย่างอิสระ แต่หากไม่ใช่ด้วยการช่วยให้รอดอย่างน่าอัศจรรย์ พวกเขาทั้งหมดก็คงเกิดมาเป็นทาส พระบัญญัติเกี่ยวกับวันสะบาโตก็เพื่อเตือนพวกเขาว่า พระเจ้าองค์เดียวกันที่มีบทบาทในการทรงสร้างก็มีบทบาทในการช่วยพวกเขาให้รอดเช่นเดียวกัน “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้พาเจ้าออกมาจากที่นั่น ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่เหยียดออก” (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:15)

ความจริงนี้เข้ากับสภาพการณ์ของชาวอิสราเอล ณ ขณะนั้นและก่อนหน้านั้น ชนชาติอิสราเอลยืนอยู่ที่ชายแดนของแผ่นดินแห่งพันธสัญญาเป็นครั้งที่สอง ประมาณ 40 ปีหลังจากที่ชนรุ่นแรกล้มเหลวอย่างน่าสลดใจ พวกเขาหมดหนทางในการยึดครองแผ่นดินนี้เหมือนกับที่บรรพบุรุษของพวกเขาเผชิญตอนหนีออกจากอียิปต์ พวกเขาต้องการพระเจ้าพระองค์นี้ผู้ซึ่งทำการด้วย “พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์” และด้วย “พระกรที่เหยียดออก”

วันสะบาโตกำลังเข้าสู่มิติที่เพิ่มขึ้น เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งการปลดปล่อย ชาวอิสราเอลจึงต้องรักษาวันสะบาโต (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:15)

แน่นอนว่า การทรงสร้างมีความใกล้ชิดกับพระบัญญัติวันสะบาโต แม้แต่ในเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 5 แม้จะอยู่ในบริบทที่แตกต่างกัน ในมุมมองหนึ่ง การปลดปล่อยชาวอิสราเอลจากแผ่นดินอียิปต์เป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างใหม่ คล้ายกับการทรงสร้างในพระธรรมปฐมกาล ชนชาติอิสราเอลที่ได้รับการปลดปล่อยถือว่าการสร้างใหม่ของพระเจ้า (อย่างเช่น อิสยาห์ 43:15)

เนื่องจากการอพยพมองว่าเป็นสัญลักษณ์ของอิสรภาพจากบาป ซึ่งคือการไถ่ให้รอด เราจึงพบสัญลักษณ์ของทั้งการทรงสร้างและการไถ่ให้รอดในวันสะบาโต ดังนั้นตามความเป็นจริงวันสะบาโตชี้เราไปยังพระเยซู ผู้เป็นพระเจ้าผู้สร้างและพระเจ้าผู้ไถ่ของเรา

อ่าน ยอห์น 1:1-13 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะพระเจ้าผู้สร้างและพระเจ้าผู้ไถ่ของเรา

พระเจ้าทรงบัญชาประชากรของพระองค์ให้รักษาวันสะบาโต พระบัญชาให้ระลึกถึงวันสะบาโตควบคู่ไปกับพระบัญชาเรื่องอย่าฆ่าคนและอย่าลักทรัพย์ แม้พระคัมภีร์ไม่ได้ให้รายละเอียดเจาะจงว่าจะรักษาวันสะบาโตอย่างไร

เราควรสร้างบรรยากาศ และส่งเสริมวันสะบาโตอย่างไร อ่าน สดุดี บทที่ 92 และอิสยาห์ 58:13

เนื่องจากการรักษาวันสะบาโตหมายถึงการเฉลิมฉลองการทรงสร้างและการไถ่ให้รอด บรรยากาศของวันสะบาโตจึงควรเป็นวันแห่งความสุขและชื่นชมยินดีในพระเจ้าและไม่ใช้วันแห่งความเศร้าโศก

จงระลึกถึงวันสะบาโตไม่ได้เริ่มต้นในวันที่เจ็ด เนื่องจากวันสะบาโตแรกเป็นจุดสำคัญที่สุดของสัปดาห์แห่งการทรงสร้าง ดังนั้นเราควร “ระลึกถึงวันสะบาโต” ตลอดทั้งสัปดาห์และวางแผนล่วงหน้าเพื่อเราจะได้ว่างงานประจำสัปดาห์ลง และเมื่อวันสะบาโตมาถึงเราจะได้ “ถือเป็นวันบริสุทธิ์” การเตรียมตัวอย่างตั้งใจระหว่างสัปดาห์และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันเตรียม (มาระโก 15:42) หรือวันศุกร์เป็นกุญแจสำคัญ และเพิ่มความสุขให้กับวันพิเศษสุดนี้

มุมมองสำคัญเกี่ยวกับการรักษาวันสะบาโตที่ เลวีนิติ บทที่ 19:3 เน้นคืออะไร

การรักษาวันสะบาโตยังหมายถึง การทะนุบำรุงความสัมพันธ์ของเรา กับครอบครัวและเพื่อนๆ อีกด้วย พระเจ้าทรงจัดเตรียมเวลาเพื่อเน้นการสามัคคีธรรมกับทั้งครอบครัว และรวมถึงการให้คนรับใช้และสัตว์ในครอบครัวได้หยุดพักด้วย (อ่าน อพยพ 20:8-11) วันสะบาโตและครอบครัวสัมพันธ์กัน

การหยุดพักและการใช้เวลากับครอบครัวเป็นหลักการสำคัญ ฉะนั้นการรักษาวันสะบาโตก็หมายถึง การมีส่วนร่วมในการนมัสการพระเจ้ากับครอบครัวคริสตจักรของเราด้วยกัน พระเยซูทรงเข้าร่วมและนำพิธีนมัสการ ในขณะที่พระองค์ทรงอยู่บนโลกนี้ (อ่าน เลวีนิติ 23:3; ลูคา 4:16; ฮีบรู 10:25)

แม้ว่ากิจวัตรประจำวันระหว่างสัปดาห์ของเราอาจรีบเร่ง แต่สักๆ ในใจเราปรารถนาการหยุดพักวันสะบาโตที่แท้จริง และมีส่วนร่วมด้วยพระเจ้าผู้สร้างของเรา จงอย่าลืมที่จะหยุดธุรกิจทั้งหมดของเรา และวางแผนที่จะใช้เวลาอยู่กับพระเจ้า และทะนุบำรุงความสัมพันธ์ของเรา เราจึงจะเข้าสู่จังหวะและการหยุดพักในวันสะบาโตได้

จงเล่าประสบการณ์ส่วนตัวของคุณเกี่ยวกับวันสะบาโตและพระพรที่ได้รับจากการรักษาวันสะบาโต คุณสามารถทำอะไรได้มากกว่านี้เพื่อให้วันสะบาโตเป็นเวลาศักดิ์สิทธิ์ในแบบที่ควรจะเป็น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“พระเจ้าประทานอนุสรณ์อำนาจแห่งการทรงสร้างของพระองค์แก่มนุษย์ เพื่อจะมองเห็นพระองค์ได้ชัดเจนจากผลงานแห่งฝีพระหัตถ์ของพระองค์ วันสะบาโตเชื้อเชิญให้เรามองสง่าราศีของพระเจ้าผู้สร้างจากงานแห่งการทรงสร้างของพระองค์... ในวันหยุดพักอันศักดิ์สิทธิ์เหนือวันอื่นใด เราควรศึกษาข่าวสารที่พระเจ้าทรงเขียนแก่เราในธรรมชาติ... เมื่อเราเข้าใจหัวใจของธรรมชาติมากขึ้น การทรงอยู่ของพระคริสต์นั้นเป็นจริง และตรัสกับจิตใจเราถึงสันติสุขและความรักของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*, หน้า 25-26)

เหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่พระเจ้าทรงปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลจากการเป็นทาสในอียิปต์เพื่อพวกเขาจะได้รักษาวันสะบาโตอันบริสุทธิ์... เห็นได้ชัดว่าโมเสสและอาโรนสอนเกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ของวันสะบาโตอีกครั้งเนื่องจากฟาโรห์บ่นกับพวกเขาว่า ‘เจ้าทั้งสองทำให้เขาต้องหยุดงานของเขาเสีย’ อพยพ 5:5 บ่งบอกว่าโมเสสและอาโรนเริ่มปฏิรูปวันสะบาโตตั้งแต่ในอียิปต์

“อย่างไรก็ตามการรักษาวันสะบาโตไม่ใช่เพื่อระลึกถึงการเป็นทาสในอียิปต์ การรักษาเป็นการระลึกถึงการทรงสร้างที่รวมถึงการระลึกอย่างชื่นชมยินดีถึงการปลดปล่อยจากการถูกกดขี่ด้านศาสนาในอียิปต์ที่ทำให้การรักษาวันสะบาโตเป็นเรื่องยาก ในทำนองเดียวกัน การช่วยพวกเขาให้พ้นจากการเป็น

ทาสเพื่อกระตุ้นความอ่อนโยนในจิตใจของพวกเขาต่อคนยากจนและผู้ถูกกดขี่
ต่อลูกกำพร้าและหญิงม่ายตลอดไป” (เอลเลน จี. ไวท์, *Appendix note, From
Eternity Past*, หน้า 549)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คุณจะตอบข้อโต้แย้งอย่างไรที่ว่า วันใดก็ได้ไม่สำคัญตราบเท่าที่เรายังมีวันพักผ่อนหนึ่งวันต่อสัปดาห์ หรือในทางกลับกัน เราจะตอบอย่างไรถึงคำอ้างที่ว่า พระเยซูทรงเป็นวันสะบาโตวันหยุดพักของเรา เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องให้วันใดวันหนึ่งเป็นวันหยุดพักเลย
2. การรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์เป็นเครื่องเตือนใจถึงอิสราภาพและการปลดปล่อยอย่างไร เราจะหลีกเลี่ยงไม่ให้วันสะบาโตเป็นข้อจำกัดและข้อผูกมัดได้อย่างไร
3. บางคนกล่าวว่าการรักษาวันสะบาโตที่เป็นวันที่เจ็ดนั้นเป็นการพยายามไปสวรรค์ด้วยตัวเอง เราจะอธิบายอย่างไร

บทที่ 10

สabat ของการหยุดพัก

Sabbath Rest

วันที่ 28 สิงหาคม – 3 กันยายน 2021

บ้ายวันสabat

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 1:26, 27; ปฐมกาล 9:6; 2 เปโตร 2:19;

โรม 6:1-7; อพยพ 19:6; ยอห์น 5:7-16

ข้อควรจำ

“จงทำงานในหกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสabat แห่งการหยุดพักสงบ เป็นวันประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานใดๆ เป็นสabat แต่พระเจ้าตามที่อยู่ทั่วไปของเจ้า” (เลวีนิติ 23:3)

เราเคยได้ยินข้อโต้แย้งเรื่องการรักษาสabatวันทีเจ็ดหลากหลายรูปแบบมิใช่หรือ เราเคยได้ยินตั้งแต่พระเยซูเปลี่ยนวันสabatเป็นวันอาทิตย์ หรือพระเยซูล้มเลิกวันสabatแล้ว หรือเปาโลหรืออัครสาวกคนอื่นๆ ให้วันอาทิตย์แทนที่วันสabatวันทีเจ็ดเพื่อให้เกิดการฟื้นคืนชีพ และอีกมากมาย ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาข้อโต้แย้งบางข้อซับซ้อนมากขึ้นโดยอ้างเรื่องต่างๆ ตัวอย่างเช่น พระเยซูทรงเป็นวันสabatแห่งการหยุดพักสำหรับเรา เพราะฉะนั้นเราไม่จำเป็นต้องรักษาสabatวันทีเจ็ดหรือวันใดวันหนึ่งให้บริสุทธิ และแน่นอนว่าข้อโต้แย้งจะมีมาเรื่อยๆ แม้บางข้อจะดูแปลกก็ตาม เช่น การหยุดพักวันทีเจ็ดเป็นการหาหนทางไปสู่สวรรค์ด้วยตัวเราเอง

ในทางกลับกัน คริสเตียนบางคนเริ่มสนใจถึงแนวคิดในการหยุดพักและวันแห่งการหยุดพัก แม้ว่าพวกเขาจะโต้แย้งว่าวันนั้นเป็นวันอาทิตย์หรือวันใด

ก็ตาม ในเมื่อพวกเขาหยาบคายแนวคิดเรื่องการหยุดพักแบบพระคัมภีร์ เหตุใด
ยังต้องให้ความสำคัญในเรื่องของวันอีกเล่า

แน่นอนว่าในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราเข้าใจถึงความเป็นนิรันดร์
ของกฎศีลธรรมของพระเจ้าและการเชื่อฟังพระบัญญัติข้อที่สี่ตามที่ได้เขียนไว้
ไม่ใช่เป็นการหาหนทางสู่สวรรค์ด้วยตัวเราเอง แต่เป็นผลจากการเชื่อฟัง เหมือน
เชื่อฟังพระบัญญัติข้อที่ห้า หก หรือข้อแรก หรือข้ออื่นๆ

สัปดาห์นี้เราจะเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับการหยุดพักที่พระเจ้าประทานให้
และความสำคัญของพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโต

วันอาทิตย์

สะบาโตกับการทรงสร้าง

Sabbath and Creation

ในพระบัญญัติทั้งสิบประการ มีพระบัญญัติข้อที่สี่เท่านั้นที่ขึ้นต้นว่า
“จงระลึก” ไม่ได้เขียนไว้ว่า “จงระลึกว่าอย่าล้าทรพย์” หรือ “จงระลึกว่าอย่า
โลภ” มีแต่เพียง “จงระลึกถึงวันสะบาโต...”

แนวคิดในเรื่องของ “จงระลึก” เป็นการเชื่อว่าประวัติศาสตร์นั้นเป็นจริง
เชื่อว่ามีบางสิ่งเกิดขึ้นในอดีตที่เราจำเป็นต้องจดจำ เมื่อเราระลึกถึงเราจะเชื่อมโยง
ไปยังอดีต “จงระลึกถึงวันสะบาโตถือเป็นวันบริสุทธิ์” ซึ่งเชื่อมโยงเราตรง
กลับไปยังสัปดาห์แห่งการทรงสร้าง

อ่าน ปฐมกาล 1:26, 27 และ ปฐมกาล 9:6 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้
สอนเราอย่างไรว่าการเป็นมนุษย์นั้นพิเศษเพียงใด เราแตกต่างโดยสิ้น
เชิงจากสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าอื่นๆ อย่างไร และเหตุใดการที่เราเข้าใจ
ถึงความแตกต่างนี้จึงเป็นสิ่งสำคัญ

เมื่อเราระลึกถึงการทรงสร้าง เราจะจำได้ว่าเราได้รับการสร้างขึ้นตาม
พระฉายาของพระเจ้า ซึ่งเป็นบางสิ่งที่ไม่ได้เอ่ยถึงในการสร้างสิ่งอื่นๆ แม้ว่า
มนุษย์เราจะมี (ดีเอ็นเอ) ที่เหมือนสัตว์บางชนิดมากเพียงใดก็ตาม แต่เห็นได้
ชัดว่าเราแตกต่างจากสิ่งมีชีวิตอื่นๆ บนโลกนี้อย่างสิ้นเชิง ในทางตรงข้ามกับ
ตำนานโบราณที่โด่งดัง เราไม่ได้เป็นเพียงแค่วัตถุที่พัฒนาแล้วหรือมนุษย์ลิงที่

มีวิวัฒนาการสูงกว่า เราผู้เป็นมนุษย์สร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า เรามีลักษณะไม่เหมือนสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นบนโลกนี้

เรื่องราวแห่งการทรงสร้างเตือนเราถึงความสัมพันธ์ของเรากับการทรงสร้างอย่างไร อ่าน ปฐมกาล 2:15, 19

การตระหนักว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกเตือนเราให้รับผิดชอบต่อสิ่งทรงสร้าง เราจะต้อง “ครอบครอง” เหนือสิ่งทรงสร้าง การมีอำนาจครอบครองไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องเอาเปรียบ เราจะต้องปกครองในฐานะผู้สำเร็จราชการแทนพระเจ้า เราต้องมีปฏิสัมพันธ์กับโลกธรรมชาติดังที่พระเจ้าทรงทำ

แน่นอนว่าความบาปได้ทำลายและทำให้ทุกอย่างยุ่งเหยิง แต่โลกนี้ยังคงเป็นสิ่งทีพระเจ้าสร้างขึ้น และเราไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาเปรียบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำอันตรายต่อเพื่อนมนุษย์คนอื่น ซึ่งมักจะเกิดขึ้นเช่นนั้น

การรักษาวันสะบาโตนอกจากเป็นอนุสรณ์ของพระเจ้าผู้ทรงสร้างแล้ว ยังช่วยเราให้มีจิตสำนึกมากขึ้นถึงการเป็นผู้ดูแลสิ่งแวดล้อมที่ดีในทางใดได้บ้าง

วันจันทร์

เฉลิมฉลองอิสรภาพ

Celebrating Freedom

ดังที่เราได้ศึกษามาแล้ว วันสะบาโตชี้ให้เห็นมากกว่าเป็นเพียงวันวันหนึ่งของการทรงสร้าง โมเสสได้ทบทวนพระบัญญัติสิบประการหลังจากที่ชาวอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร 40 ปี นี่เป็นครั้งที่สองที่เราได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ ครั้งนี้ได้มีการเขียนโดยให้เหตุผลถึงการรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ซึ่งไม่ได้เกี่ยวกับการทรงสร้าง แต่เป็นการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสและการกักขังในอียิปต์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15)

แม้ว่าในทุกวันนี้เราไม่ได้เป็นทาสในอียิปต์ แต่เราก็เผชิญกับการเป็นทาสในรูปแบบอื่น ถูกกดขี่ในลักษณะเดียวกันไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง

ทุกวันนี้เราเผชิญกับการเป็นทาสในรูปแบบใดบ้าง อ่าน ปฐมกาล 4:7; ฮีบรู 12:1 และ 2 เปโตร 2:19

วันสะบาโตเป็นการเฉลิมฉลองอิสราภาพจากทุกสิ่งที่กักขังเราไว้ ในวันสะบาโตเราได้รับการเตือนใจว่า มีอิสราภาพจากบาป ไม่ใช่ด้วยฤทธิ์อำนาจของเราเอง แต่มาจากฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ซึ่งมอบให้เราโดยความเชื่อ เรายังได้รับการเตือนใจว่านี่เป็นอิสราภาพที่เราไม่ได้หามาด้วยตัวเราเอง บุตรหัวปีชาวอิสราเอลได้รับความรอดเพราะเลือดของลูกแกะที่ทาไว้บนเสาประตูในค่ำคืนวันก่อนที่พวกเขาจะอพยพออกจากอียิปต์ (อพยพ บทที่ 12) เช่นเดียวกัน เราได้รับการช่วยให้รอดโดยพระโลหิตของพระเมษโปดก เราจึงดำเนินในอิสราภาพที่เป็นของเราโดยพระเยซูคริสต์

อ่าน โรม 6:1-7 เปาโลกล่าวถึงอะไรที่เชื่อมโยงกับสิ่งที่เราได้รับในวันสะบาโต

เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 5:15 กล่าวว่า “จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้พาเจ้าออกมาจากที่นั่นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่เหยียดออก” ประชากรได้รับคำเตือนอีกครั้งหนึ่งว่า เป็นเพราะงานและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้ากระทำในนามของพวกเขาที่ช่วยพวกเขาให้รอด เราในฐานะคริสเตียนควรตระหนักมากกว่าเพียงใด ว่ามีเพียงงานและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่กระทำในนามของเราเท่านั้นที่ช่วยเราให้รอดจากบาปได้

คำตรัสสั่งนี้บอกให้เราหยุดพักในความรอดที่พระเจ้าทรงได้มาให้เราด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เราจะได้รับอิสระจากความพยายามที่จะชอบธรรมด้วยตัวเราเอง เมื่อเราระลึกว่าพระเจ้าเป็นพระผู้สร้างและเราก็มองใจในพระองค์ที่จะสร้างเราขึ้นใหม่เช่นกัน และวางใจว่าพระองค์จะปลดปล่อยเราจากการเป็นทาสของบาปได้ในตอนนี้ หากเราเต็มใจให้พระองค์ทำงานในเรา

คุณมีประสบการณ์อะไรบ้างในการเป็นทาสของบาป เราเรียนรู้ที่จะนำพระสัญญาแห่งอิสราภาพจากการเป็นทาสที่เราได้รับในพระเยซูมาใช้กับตัวเราเองอย่างไร

อ่าน อพยพ 19:6 ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้บอกเราเกี่ยวกับสถานะของชนชาติอิสราเอลในสมัยนั้นอย่างไร (ดูใน 1 เปโตร 2:9)

ชนชาติอิสราเอลได้รับการเรียกให้ออกจากอียิปต์ให้เป็นชนชาติแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า หากพวกเขาคงอยู่ในความสัตย์ซื่อ ข้าวประเสริฐคงจะประกาศออกไปทั่วโลก ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า พวกเขาเป็นชนชาติที่พระเจ้าดูแลและห่วงใยเป็นพิเศษ ได้รับความสิทธิพิเศษ และในขณะที่เดียวกันก็ได้รับความรับผิดชอบพิเศษด้วย

อ่าน อพยพ 23:12 เกิดอะไรขึ้นอีก ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้สอนเราเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้ามองชนชาติอื่นนอกจากชาวอิสราเอลอย่างไร

ความเป็นสากลของวันสะบาโตเป็นสิ่งที่หลายคนเข้าใจพลาดไป แน่แน่นอนว่าความเชื่อผิดๆ ที่พบบ่อยที่สุดคือ วันสะบาโตเป็นของชาวยิวเท่านั้น ข้อผิดพลาดนี้เปิดเผยในสองบทแรกของพระธรรมปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างทุกคนตั้งนั้นทุกคนควรระลึกถึงวันสะบาโต

แม้เราควรจำไว้เสมอว่าวันสะบาโตเป็นตัวแทนของอะไร เราควรจำไว้ด้วยว่าวันสะบาโตบอกอะไรเราเกี่ยวกับผู้อื่น ในแง่หนึ่ง การหยุดพักและความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้สร้างและพระเจ้าผู้ไถ่ของเราจะผลักดันเราให้มองผู้อื่นด้วยสายตาใหม่โดยอัตโนมัติ มองพวกเขาว่าเป็นสิ่งมีชีวิตที่สร้างโดยพระเจ้าองค์เดียวกับเรา ได้รับความรักจากพระเจ้าองค์เดียวกันที่รักเรา และสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขาเช่นเดียวกับเพื่อเรา เหมือนที่เราได้เห็น (อพยพ 20:10; เฉลย-ธรรมบัญญัติ 5:14) ทาสทาสี คนต่างด้าว แม้แต่สัตว์ใช้งานควรได้รับการหยุดพักในวันสะบาโต

แม้แต่แขกที่ประตูเมือง หมายถึงผู้ที่ (ยัง) ไม่มีส่วนในพันธสัญญาที่มอบไว้แก่ชนชาติอิสราเอล แม้แต่พวกเขาก็ควรจะผลิตผลกับการพักผ่อนแห่งวันสะบาโต ข้อนี้บอกหลายสิ่งแก่เรา มนุษย์ แม้แต่สัตว์ก็ไม่ควรถูกเอารัดเอา

เปรียบ ช่มเหง และหาผลประโยชน์ ในทุกสัปดาห์ชาวฮีบรู (รวมถึงเราด้วย) ควรได้รับการเตือนด้วยวิธีที่มีประสิทธิภาพว่าเราเหมือนกับคนอื่น และแม้ว่าเราจะชื่นชมกับพระพรและสิทธิพิเศษที่คนอื่นไม่มี เราต้องจดจำไว้ว่าเรายังคงเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวมนุษย์ และเราควรปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความเคารพ และให้เกียรติ

การรักษาวันสะบาโตของคุณจะกลายเป็นพระพรสำหรับคนที่ไม่รักษาวันสะบาโตได้อย่างไร หรือคุณจะใช้วันสะบาโตเป็นพยานแก่คนอื่นได้อย่างไร

พูด **รับใช้ผู้อื่นเพื่อให้เกียรติวันสะบาโตของพระเจ้า**
Serving Others Honors God's Sabbath

ในยุคของพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ ผู้นำศาสนาทำให้การรักษาวันสะบาโตกลายเป็นผลงานศิลปะ มีการจัดตั้งข้อกำหนดและข้อห้ามหลายสิบข้อเพื่อช่วยรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์

ข้อห้ามเหล่านี้รวมไปถึงการผูกหรือแก้มัดวัตถุต่าง ๆ การดึงด้ายสองเส้นออกจากกัน การดับไฟ การขนส่งสิ่งของส่วนตัวหรือสาธารณะ หรือขนส่งบางสิ่งในที่สาธารณะเป็นระยะทางมากกว่าที่กำหนดไว้

พระเยซูทรงถูกขอกกล่าวหาอะไร อ่าน ยอห์น 5:7-16

พวกผู้นำมองข้ามการรักษาอันน่าอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงกระทำและอิสรภาพจากโรคที่ชายคนนี้ได้รับ พวกเขาแม้ว่าแต่หมกมุ่นที่ได้เห็นชายที่รับการรักษาให้หายเป็นปกติกำลังแบกที่นอนในที่สาธารณะในวันสะบาโต แทนที่จะเห็นว่าพระผู้ “เป็นนายเหนือวันสะบาโต” (มาระโก 2:28) ทรงใช้วันพิเศษนี้อย่างไร พวกผู้นำมุ่งมั่นแต่ที่จะรักษากฎและข้อบังคับ เราเช่นกันต้องระวังว่าเราจะไม่ทำผิดในลักษณะเดียวกันตามวิธีและบริบทของเราเอง

อิสยาห์ 58:2, 3 กล่าวถึงข้อกำหนดของพระเจ้าในการรักษาวันสะบาโตอย่างไร

พระเจ้าไม่ทรงต้องการการการมนัสการที่ว่างเปล่าหรือความเจียมในศาสนาอย่างเคร่งครัด พระองค์ทรงต้องการเห็นประชากรของพระองค์มีส่วนร่วมกับผู้อื่น โดยเฉพาะผู้ที่ถูกกดขี่และผู้ที่ไม่มีความสำคัญ

อิสยาห์ก็กล่าวเรื่องนี้อย่างชัดแจ้งใน อิสยาห์ บทที่ 58:13, 14 ว่า “ถ้าเจ้าหยุดเหยียบย่ำวันสะบาโต คือจากการทำตามใจของเจ้าในวันบริสุทธิของเรา และเรียกสะบาโตว่า วันปิติยินดี และเรียกวันบริสุทธิของพระเจ้าว่า วันมีเกียรติ ถ้าเจ้าให้เกียรติมัน ไม่ไปตามทางของเจ้าเอง หรือทำตามใจของเจ้า หรือพูดแต่เรื่องไร้สาระ แล้วเจ้าจะได้ความปิติยินดีในพระเจ้า และเราจะให้เจ้าขึ้นชื่ออยู่บนที่สูงของแผ่นดินโลก และเราจะเลี้ยงเจ้าด้วยมรดกของยาโคบบิดาของเจ้า เพราะโอษฐ์ของพระเจ้าได้ตรัสแล้ว” (อิสยาห์ บทที่ 58:13, 14)

การ “ทำตามใจ” (อิสยาห์ บทที่ 58:13) ของเราเอง มีค่าเท่ากับการ “เหยียบย่ำวันสะบาโต” กำหนดการของมนุษย์ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งตามหลักการวันสะบาโตของพระเจ้า แต่เราได้รับการเชิญชวนให้มองหาผู้ทนทุกข์ ผู้ถูกจองจำ ผู้หิวโหยและเปลือยกาย ผู้ที่เดินในความมืดและผู้ที่อยู่เหมือนจะไม่มีใครจดจำชื่อของเขาได้ วันสะบาโตควรนำเราออกจากตัวเองและความเห็นแก่ตัว ช่วยให้เราคิดถึงผู้อื่นและความต้องการของผู้อื่นมากกว่าความต้องการของตัวเองมากกว่าวันอื่นๆ ของสัปดาห์

วันพฤหัสบดี เครื่องหมายบ่งบอกว่าเราเป็นของพระเจ้า

The Sign That We Belong to God

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง เมื่ออังกฤษคาดการณ์ว่าการโจมตีของกองทัพเยอรมันใกล้เข้ามาแล้ว จึงมีการเตรียมการเพื่อปกป้องประเทศให้ดีที่สุด มีการตั้งป้อมปราการเพิ่มเติมตามชายหาด แน่แน่นอนว่าถนนเป็นเส้นทางเร็วที่สุดที่ศัตรูจะถึงจุดหมาย ฉะนั้นจึงมีการติดตั้งสิ่งกีดขวางตามจุดยุทธศาสตร์ หลังจากนั้นทางการอังกฤษได้ทำบางสิ่งที่แปลกออกไป เพื่อชะลอความเร็วในการเดินทางและสร้างความสับสนให้กับศัตรู จึงมีการนำป้ายทางรถไฟและป้ายถนนออก และฉาบปูนซีเมนต์ปิดทับป้ายสลักบนหินหรือบนอาคารที่ไม่สามารถนำออกได้

เครื่องหมายเป็นสิ่งสำคัญทำหน้าที่บ่งชี้และนำทาง ในยุคก่อน GPS (ระบบระบุตำแหน่งบนพื้นโลก) เราทุกคนล้วนมีแผนที่และคอยดูเครื่องหมายบอกทาง

วันสะบาโตเป็นเครื่องหมายของอะไร อ่าน อพยพ 31:13, 16, 17 เราจะประยุกต์สิ่งที่กล่าวไว้ในข้อพระคัมภีร์นี้กับตัวเราเองได้อย่างไรในปัจจุบัน สำหรับผู้ที่เชื่อว่าพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นนิรันดร์

แม้ว่าถ้อยคำเหล่านี้จะตรัสเฉพาะกับชนชาติอิสราเอล แต่เราผู้เป็น “พงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือผู้รับมรดกตามพระสัญญา” (กาลาเทีย 3:29) ของพระคริสต์ และทุกวันนี้สะบาโตยังคงเป็นหมายสำคัญระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ พระธรรมอพยพ บทที่ 31 ชี้ให้เห็นว่าวันสะบาโตเป็นหมายสำคัญหรือเครื่องหมายของพันธสัญญานิรันดร์ของพระเจ้า (อพยพ 31:16, 17) เครื่องหมายนี้ช่วยให้เรา “รู้จัก” พระผู้สร้าง พระผู้ไถ่ และพระผู้ชำระเราให้บริสุทธิ์ เป็นเหมือนธงที่ชักขึ้นสูงทุก ๆ วันที่เจ็ด และทำหน้าที่คอยเตือนใจเรา เพราะเรามักจะลืมอย่างง่ายดาย

วันสะบาโตของพระเจ้าเป็นเครื่องเตือนใจตลอดเวลาถึงต้นกำเนิด เสรีภาพ จุดหมายปลายทาง และความรับผิดชอบของเราต่อผู้ถูกทอดทิ้งและผู้ที่ไม่สำคัญ แท้จริงแล้ววันสะบาโตมีความสำคัญมาก แทนที่เราจะเข้าหาวันนั้น แต่วันนั้นเข้ามาหาเราในทุก ๆ สัปดาห์ และไม่มีข้อยกเว้น เป็นการเตือนเป็นนิรันดร์ว่าเราเป็นใคร ผู้ใดสร้างเรา พระองค์ทรงกำลังทำอะไรเพื่อเรา และท้ายที่สุดเมื่อพระองค์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่พระองค์จะทรงทำอะไรเพื่อเรา

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ทรงเชื่อเชิญมนุษย์ผู้ร่วมพันธสัญญาของพระองค์ให้พิจารณาถึงห้วงที่ครอบคลุม นั่นคือความสัมพันธ์แห่งความรอดระหว่างพระผู้สร้างและพระผู้ไถ่กับสิ่งทรงสร้างที่ด้อยชั้นของพระองค์ ในทุก ๆ สัปดาห์เราได้รับคำสั่งด้วยฤทธิ์และอำนาจที่มาจากพระเจ้าให้เข้าสู่การหยุดพักที่เราได้รับโดยไม่คิดมูลค่าในพระเยซูคริสต์ “ผู้บุกเบิกความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์ พระองค์ได้ทรงอดทนต่อกางเขน เพื่อความรื่นเริงยินดีที่ได้เตรียมไว้สำหรับพระองค์” (ฮีบรู 12:2)

คุณเรียนรู้ที่จะมีประสบการณ์ลึกซึ้งกับพระเจ้าในช่วงวันสะบาโตได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ตลอดทั้งสัปดาห์เราต้องคำนึงถึงวันสะบาโตและเตรียมตัวรักษาตามพระบัญญัติ เราไม่ถือรักษาวันสะบาโตเพียงเพราะเป็นเรื่องทางบทบัญญัติเท่านั้น” (เอลเลน จี. วัตส์, *คำพยานสำหรับคริสตจักร*, เล่ม 6, หน้า 353)

“ทั้งสวรรค์กำลังรักษาวันสะบาโต แต่ไม่ใช่ในแบบที่ไม่มีชีวิตชีวา ไม่ทำอะไรเลย ในวันที่พลังของจิตวิญญาณทุกดวงควรตื่นตัว เพราะเราต้องพบกับพระเจ้าและพระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรามิใช่หรือ เราอาจมองดูพระองค์ได้โดยความเชื่อ พระองค์ปรารถนาที่จะให้จิตวิญญาณทุกดวงมีชีวิตชีวาและได้รับพระพร” (หน้า 362)

“ความประสงค์ของพระเจ้าในเรื่องวันสะบาโตมีมากกว่าวันอื่นๆ ดังนั้นประชากรของพระองค์หยุดงานประจำและใช้เวลาใคร่ครวญและนมัสการ พวกเขาขอความโปรดปรานของพระองค์ในวันสะบาโตมากกว่าวันอื่นๆ เรียกร้องความสนใจเป็นพิเศษจากพระองค์ ปรารถนาพระพรที่ดีที่สุดของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงคอยให้วันสะบาโตผ่านไปก่อนที่จะประทานตามคำขอเหล่านี้ การทำงานของสวรรค์ไม่เคยหยุด และมนุษย์ก็ไม่ควรหยุดการทำดี วันสะบาโตมิได้มีจุดประสงค์ให้เป็นช่วงเวลาที่อยู่เฉยๆ อย่างไรก็ตาม ธรรมเนียมบัญญัติห้ามการทำงานทั่วไปในวันพักผ่อนของพระผู้เป็นเจ้า การตรากตรำเพื่อหาเลี้ยงชีพต้องหยุดลง ในวันนั้นไม่มีการทำงานเพื่อความสุขทางโลกหรือการแสวงหาผลกำไร พระเจ้าทรงหยุดการงานแห่งการทรงสร้างของพระองค์ พักผ่อนในวันสะบาโตและอวยพระพรฉันใด มนุษย์ก็ควรละจากอาชีพในชีวิตประจำวันของตนและอุทิศเวลาอันศักดิ์สิทธิ์เพื่อการพักผ่อนที่ถูกสุขลักษณะ เพื่อการนมัสการและทำกิจอันศักดิ์สิทธิ์ฉันนั้น งานของพระคริสต์ในการรักษาคนป่วยสอดคล้องกับธรรมเนียมปฏิบัติอย่างสมบูรณ์แบบ เป็นการให้เกียรติวันสะบาโต” (เอลเลน จี. วัตส์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 207)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การรักษาสິงแวดลอมกลายเป็นประเด็นถกเถียงทางการเมืองในหลายประเทศ เราในฐานะแอดเวนตีสจะเป็นผูกรักษาธรรมชาติที่ดีโดยไม่เข้าร่วมวาระทางการเมืองได้อย่างไร
2. การบริการเริ่มตันที่ใจ เราจะสงเสริมแนวคิดการรับใชคนรอบข้าง (ในครอบครัว คริสตจักร และชุมชน) อย่างกระตือรือร้นมากขึ้นได้อย่างไร วันสะบาโตเปิดโอกาสให้เราทำอย่างนั้นมากขึ้นได้อย่างไร
3. เราได้รับการเตือนในทุกวันสะบาโตว่า มนุษย์ทั้งปวงล้วนถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า ซึ่งช่วยให้เรามองผู้คนในแบบสายพระเนตรของพระเจ้า วันสะบาโตช่วยเราให้ระลึกได้อย่างไรว่า ความแตกต่างทางเชื้อชาติ ชาติพันธุ์ เศรษฐกิจ สังคม และเพศไม่สำคัญเมื่อรู้ว่าเราทุกคนล้วนสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้าและเป็นผูที่พระองค์ทรงรัก

บทที่ 11

โหยหาสิ่งทีเหนือกว่า

Longing for More

วันที่ 4 - 10 กันยายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 โครินธ์ 10:1-11; เลวินิติ 4:32-35; ยอห์น 1:29; ฮีบรู 4:1-11; สดุดี 95:8-11

ข้อควรจำ

“เหตุการณ์เหล่านี้เป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา ไม่ให้เรา มีใจโลภปรารถนาสิ่งทีชั่วเหมือนเขาเหล่านั้น” (1 โครินธ์ 10:6)

พิพิธภัณฑ์ศิลปะคีนีสในรัฐนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา เป็นทีตั้งของเมืองจำลองสถาปัตยกรรมทีใหญ่ทีสุดในโลก โดยแสดงภาพอาคารทั้งหมดของนิวยอร์ก บนมาตราส่วน 1:1,200 ครอบคลุมพื้นที่เกือบ 870 ตารางเมตร เดิมสร้างเสร็จในปี 1964 โดยช่างฝีมือ 100 คน ใช้เวลาสร้างนานกว่าสามปีเพื่อให้โครงการนี้เสร็จสมบูรณ์ ได้มีการต่อเติมในช่วงปี 1990 แต่ก็ยังไม่สามารถสะท้อนภาพทิวทัศน์ของปี 2021 ได้ เป็นเมืองจำลองทีมีรายละเอียดซับซ้อนอย่างน่าอัศจรรย์

ท้ายทีสุดเมืองจำลองนั้นก็เป็นเพียงแค่สำเนา แบบจำลอง ตัวแทนของสิ่งทีสูงกว่า ยิ่งใหญ่กว่า ลึกกว่า และซับซ้อนกว่า

นั่นก็คือความเป็นจริงของแบบจำลองทั้งปวง ซึ่งไม่ใช่ของดั้งเดิม แต่ทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์ของต้นฉบับเท่านั้น แบบจำลองช่วยให้เราเข้าใจแก่นแท้ของต้นฉบับ แต่ไม่สามารถแทนทีได้ มีไว้เพื่อช่วยให้ผู้คนเข้าใจต้นฉบับได้ดียิ่งขึ้น

พระคัมภีร์เต็มไปด้วยแบบจำลองขนาดเล็กของการกระทำ และสถาบันที่ต่างขึ้นไปยังความจริงในสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่กว่า ฮีบรู บทที่ 4 ช่วยเราให้ค้นพบความจริงประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการหยุดพัก

วันอาทิตย์

บัพติสมาเข้าสนิทกับโมเสส

Baptized Into Moses

อ่าน 1 โครินธ์ 10:1-11 เปาโลต้องการสื่อสารอะไรกับผู้อ่านในเมืองโครินธ์เมื่อเขากล่าวถึงคำว่า “เครื่องเตือนใจ” หรือ “เป็นตัวอย่าง”

คำภาษากรีกที่ใช้ใน 1 โครินธ์ 10:6 (และคำที่คล้ายกันใน 1 โครินธ์ 10:11) แปลว่า “เป็นตัวอย่าง” หรือ “เครื่องเตือนใจ” คำว่าเป็นตัวอย่างหรือเครื่องเตือนใจจึงไม่ใช่สิ่งดั้งเดิม แต่เป็นสัญลักษณ์หรือตัวแทนของสิ่งนั้น เป็นแบบจำลองของสิ่งหนึ่ง

ฮีบรู 8:5 ให้ตัวอย่างที่ดีของรูปแบบของความสัมพันธ์นี้ “ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติกิจในเต็นท์ที่เป็นแต่แบบและเงาแห่งศักดิ์สิทธิ์สถาน ดังโมเสสเมื่อท่านจะตั้งเต็นท์นั้น พระเจ้าก็ได้ตรัสสั่งว่า จงระวังทำทุกสิ่งตามแบบที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา”

พระธรรมฮีบรูเน้นการเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในสวรรค์และในโลก จากนั้นจึงอ้างอิง อพยพ 25:9 ที่พระเจ้าทรงบอกให้โมเสสสร้างสถานศักดิ์สิทธิ์ในถิ่นทุรกันดาร “ตามแบบ” ที่เขาได้เห็นบนภูเขา ประเด็นก็คือ สถานนมัสการบนโลกรวมทั้งพิธีกรรม และแบบแผน “เป็นตัวอย่าง” หรือสัญลักษณ์ หรือแบบจำลองของสิ่งที่เกิดขึ้นในสวรรค์ โดยมีพระเยซูเป็นมหาปุโรหิตของเราในศักดิ์สิทธิ์สถานบนสวรรค์

เมื่อเราเข้าใจในเรื่องนี้แล้ว เราจะเข้าใจสิ่งที่เปาโลกล่าวถึงใน 1 โครินธ์ บทที่ 10 ได้ดีขึ้น ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เปาโลกล่าวถึงประสบการณ์สำคัญของประชากรของพระเจ้าในถิ่นทุรกันดารระหว่างเดินทางไปยังดินแดนแห่งพันธสัญญา “บรรพบุรุษของเรา” หมายถึงบรรพบุรุษชาวยิวที่ออกจากอียิปต์ภายใต้เสาเมฆและผ่านทะเล ด้วยเหตุนี้ทุกคนก็ได้รับบัพติสมาสู่ชีวิตใหม่ที่เป็นอิสระจากการเป็นทาส

เปาโลถือว่าการเดินทางในถิ่นทุรกันดารที่สำคัญนี้เป็นแบบจำลอง หรือเป็นตัวอย่างของการรับบัพติศมาของแต่ละคน ตามหลักการของเปาโลแล้ว การกล่าวถึง “อาหารฝ่ายจิตวิญญาณ” ก็ต้องหมายถึง มานา (เปรียบเทียบกับอพยพ 16:31-35) ชาวอิสราเอลดื่มน้ำจากก้อนหิน ซึ่งเปาโลระบุว่า เป็นพระคริสต์ (1 โครินธ์ 10:4) เพื่อให้เข้าใจได้สมบูรณ์ ให้คำหนึ่งว่า พระเยซูทรงเป็น “อาหารแห่งชีวิต” (ยอห์น 6:48) และทรงเป็น “น้ำแห่งชีวิต” (ยอห์น 4:10) ดังนั้นสิ่งที่เราเห็นในที่นี้คือ เปาโลใช้ประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมเป็นตัวอย่างในการเปิดเผยความจริงแห่งจิตวิญญาณที่สามารถนำมาใช้ได้กับคริสเตียนแต่ละคนในปัจจุบัน

ลองนึกย้อนไปถึงประสบการณ์ของชาวอิสราเอลในพระธรรมอพยพ เราเรียนรู้บทเรียนฝ่ายจิตวิญญาณอะไรบ้างจาก “ตัวอย่าง” ของพวกเขา ทั้งในรูปแบบที่ดีและไม่ดี

วันจันทร์

พิธีกรรมและการถวายบูชา

Ritual and Sacrifices

ระบบพิธีกรรมและการถวายบูชาในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมที่พบในพระธรรมเลวีนิติให้ตัวอย่างเพิ่มเติมในสิ่งที่เราศึกษาเมื่อวาน สัญลักษณ์ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมชี้ไปยังความจริงในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ แม้ว่าผู้อ่านพระคัมภีร์ปัจจุบันมักจะอ่านพิธีกรรมเหล่านี้ผ่าน ๆ แต่เรื่องพิธีกรรมนี้บรรจุความจริงฝ่ายจิตวิญญาณที่สำคัญหลายประการ ซึ่งมีค่าอย่างยิ่งสำหรับผู้ศึกษา

อ่านวิธีการถวายเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับชาวอิสราเอลทั่วไปในเลวีนิติ 4:32-35 เราเรียนรู้อะไรบ้างจากพิธีกรรมนี้ แม้ว่าเราจะไม่มีสถานนมัสการหรือพระวิหารพร้อมแท่นบูชาในการถวายเครื่องบูชาไถ่บาปของเรา จงเชื่อมโยงพิธีกรรมนี้กับพระธรรมยอห์น 1:29 และ 1 เปโตร 1:18-21

พิธีกรรมเป็นตัวสื่อสารถึงคุณค่าและข้อมูลที่สำคัญได้ดียเยี่ยม เราจำเป็นต้องเข้าใจถึงบริบทของพิธีกรรม โดยปกติแล้วพิธีกรรมต้องมีช่วงเวลา

เจาะจง สถานที่จำเพาะ และลำดับการดำเนินงานที่กำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อให้ เกิดประสิทธิผล อันที่จริงเมื่อเราอ่านคำสั่งเกี่ยวกับการถวายบูชาในพระคัมภีร์ พันธสัญญาเดิม จะเห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงให้รายละเอียดที่เจาะจงมากเกี่ยวกับสิ่งที่นำมาถวายบูชา ช่วงเวลา สถานที่ พิธีกรรม และขั้นตอนที่ต้องปฏิบัติตาม

แน่นอนว่าศูนย์กลางของหลาย ๆ พิธีกรรมคือ เลือด รวมถึงการจุ่ม และ ประพรมเลือด ซึ่งไม่ใช่ภาพที่น่าดู และไม่ควรเป็นเช่นนั้น เพราะเกี่ยวข้องกับ สิ่งที่น่าเกลียดน่าชังที่สุดในจักรวาล นั่นคือ บาป

เลือดมีบทบาทใหญ่โต และเหตุใดจึงต้องนำไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นเครื่อง เฒ่าบูชา แม้ว่าพิธีกรรมส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับสถานนมัสการจะอยู่ในรูปแบบที่ กำหนดให้ (เช่น มีคำแนะนำถึงวิธีการทำ) แต่ก็ไม่ได้มีคำอธิบายทั้งหมดเสมอ ไป บางทีอาจเป็นเพราะผู้คนเข้าใจแล้วว่าสิ่งนั้นหมายถึงอะไร ที่จริงแล้วผู้คนใน อิสราเอลเข้าใจดีถึงความสำคัญของเลือด (เลวีนิติ 17:11)

อย่างไรก็ตาม ตัวอย่างที่นำมาจาก เลวีนิติ 4:32-35 มีคำอธิบายที่ สำคัญปรากฏใน เลวีนิติ 4:35 “และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปของเขาซึ่ง เขาได้กระทำผิด และเขาจะได้รับการอภัย” ดังนั้นโลหิตจึงเป็นกุญแจสำคัญใน กระบวนการลบมลทินทั้งหมด เป็นวิธีการที่เราคนบาปกลับคืนดีกับพระเจ้าผู้ บริสุทธิ์ได้ ดังนั้นสิ่งที่เราเห็นจากการถวายบูชานี้จึงเป็นแบบจำลองหรือแบบ อย่างของการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์และพระราชกิจเพื่อเรา

ลองคิดว่าบาปนั้นเลวร้ายเพียงใด เพื่อชำระบาปจำต้องมีการ ถวายบูชา ซึ่งเป็นหน้าที่พระเยซูผู้ทรงเป็นหนึ่งในพระเจ้าสามพระภาคทรง เสียสละพระองค์เอง เรื่องนี้สอนอะไรเราถึงเหตุผลที่เราต้องพึ่งพาพระคุณ แทนนั้นและไม่ใช่ด้วยการกระทำของเรา ท้ายที่สุดเราจะทำอะไรเพิ่มได้อีก นอกเหนือจากสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อเราแล้ว

วันอังคาร

“แบบอย่าง” ของการหยุดพัก

The “Example” of Rest

นอกเหนือจากตัวอย่างที่เราได้ศึกษาแล้ว แนวคิดเรื่องแบบจำลอง และสัญลักษณ์ยังสามารถใช้กับแนวคิดเรื่องการหยุดพักแบบพระคัมภีร์ได้ด้วย

เราจะศึกษาเรื่องนี้จากพระธรรมฮีบรูในพระคัมภีร์ใหม่

อ่าน ฮีบรู 4:1-11 พระสัญญาที่ว่า จะให้เราเข้าสู่การพักผ่อน (หยุดพัก) ซึ่งพระองค์ประทานหมายความว่าจะอย่างไร ประสบการณ์ของชาวอิสราเอลในช่วงอพยพและพเนจรในถิ่นทุรกันดารให้ข้อมูลเชิงลึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องการเข้าสู่การพักผ่อนในพระเจ้าอย่างไร

ความเพียรพยายามและความสัจย์ซื่อที่มีความสำคัญมากในเรื่องนี้ แม้ว่าข้อพระคัมภีร์จะกล่าวถึงวันสะบาโตวันที่เจ็ด (ดู ฮีบรู 3:7-19) แต่จุดสำคัญแท้จริงแล้วเป็นการเรียกร้องให้ประชากรของพระเจ้ามีความพากเพียรในความเชื่อ นั่นคือให้สัจย์ซื่อต่อพระเจ้า และข่าวประเสริฐ

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เตือนผู้อ่านให้เห็นความสำคัญของบทเรียนจากการทรงนำของพระเจ้าในอดีตอย่างจริงจัง “เพื่อจะได้ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหลงไปเหมือนคนที่ไม่เชื่อฟังเหล่านั้น” (ฮีบรู 4:11) จงสนใจศึกษา นี่เป็นโอกาสที่ดี ชนชาติอิสราเอลได้เรียนรู้ข่าวประเสริฐ แต่พวกเขาไม่ได้รับประโยชน์จากพระวจนะนั้น แทนที่พวกเขาจะให้ความเชื่อเข้มแข็งขึ้นโดยการวางใจและเชื่อฟัง พวกเขากลับเลือกที่จะกบฏ (เปรียบเทียบกับ ฮีบรู 3:7-15) ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เคยประสบกับการหยุดพักที่พระเจ้าประทานให้

ฮีบรู 4:3 ชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างความเชื่อและการพักผ่อน (หยุดพัก) เราจะเข้าสู่การพักผ่อนของพระองค์ได้ก็ต่อเมื่อเราเชื่อ และวางใจในพระเจ้าผู้สัญญาที่จะมอบการพักผ่อนให้ และพระเจ้าผู้ทำตามสัญญานี้ได้ และแน่นอนว่านั่นคือ พระเยซูคริสต์

อ่าน ฮีบรู 4:3 อีกครั้ง ปัญหาหลักของประชากรคืออะไร บทเรียนอะไรที่เราได้รับจากเรื่องนี้ เนื่องจากเราเป็นผู้ “ได้รับข่าวอันประเสริฐเช่นเดียวกับพวกเขา” (ฮีบรู 4:2)

ประชากรคริสเตียนยุคแรกยอมรับการเปิดเผยของพระเจ้าที่มีมาก่อน (ที่เราเรียกว่า “พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม”) และเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้า ซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของพวกเขา และโดยความ

เชื่อในเรื่องถวายนูซา พวกเขาสัมผัสกับความรอดในพระเยซู และการพำนักที่พระองค์ประทานให้

การเข้าใจความหมายของการได้รับความรอดโดยพระโลหิตของพระเยซู ช่วยเราให้เข้าสู่การพำนักในพระเยซูได้อย่างไร โดยรู้ว่าเรารอดโดยพระคุณและมีไม่ใช่โดยการกระทำของเรา

พูด อย่าให้จิตใจของท่านคือรั้น
Harden Not Your Hearts

อ่าน ฮีบรู 4:4-7 และสดุดี 95:8-11 มีคำเตือนอะไรทั้งในพระธรรมสดุดีและฮีบรู และสิ่งนี้บอกอะไรแก่เราในทุกวันนี้

ฮีบรู 4:4-7 หยิบยกทั้งเรื่องราวการทรงสร้างและคำกล่าวในสดุดี 95:11 ในบริบทของการพูดถึงการไม่เชื่อสัตย์ของชนชาติอิสราเอล และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงล้มเหลวต่อการเข้าสู่การหยุดพักที่พระเจ้าทรงประทานให้ แท้จริงแล้ว สดุดี 95:8-11 เชื่อมโยงประสบการณ์ในถิ่นทุรกันดารของชาวอิสราเอลกับการหยุดพักในพระเจ้า และรวมถึงคำสาบานของพระเจ้าว่า ชาวอิสราเอลที่ไร้ซึ่งความเชื่อสัตย์จะไม่ได้เข้าสู่การพำนักที่พระองค์ทรงจัดให้ ซึ่งแต่เดิมคือ ดินแดนแห่งพันธสัญญา

แน่นอนว่าชนชาติอิสราเอลได้เข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา ชนยุคใหม่ได้ข้ามพรมแดน ยึดแผ่นดินนั้นและตั้งรกรากที่นั่นโดยการช่วยเหลือของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้เข้าสู่การพำนักของพระเจ้า เพราะยังมีอีกหลายคนที่ไม่ได้สัมผัสกับความจริงแห่งความรอดในพระเยซู เนื่องจากพวกเขาขาดความเชื่อ ซึ่งแสดงออกมาจากการไม่เชื่อฟังอย่างเปิดเผย แม้ว่าการหยุดพักหรือเข้าพำนักจะเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่ดินแดน แต่ยังหมายถึงบางอย่างที่มากกว่าสถานที่ที่ผู้คนอาศัยด้วย

ฮีบรู 4:6 ชี้ให้เห็นว่าคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระสัญญาเรื่องการหยุดพักที่แท้จริงของพระเจ้า แต่ไม่ได้เข้าสู่การพำนัก (การหยุดพัก) เพราะว่า

พวกเขาไม่เชื่อฟัง ความเชื่อมโยงระหว่างการไม่เชื่อฟังและการไม่ได้เข้าสู่การพำนักของพระเจ้าคืออะไร

คำว่า “วันนี้” แสดงออกถึงความเร่งด่วน คำว่า “วันนี้” หมายความว่าไม่มีเวลาเหลือให้เสียอีกต่อไป คำว่า “วันนี้” ต้องการคำตอบ และการตัดสินใจ ณ ขณะนี้

เปาโลเข้าใจคำว่า “เซเมอร์อน” (sēmeron) หรือ “วันนี้” และเน้นว่าคำนี้สำคัญเพียงใดในบริบทของการหยุดพัก ในขณะเดียวกัน สดุดี 95:7, 8 เป็นคำเตือนและคำร้องขอต่อประชากรของพระเจ้าไม่ให้เกิดความผิดซ้ำอีกดังบรรพบุรุษของพวกเขา และไม่ได้เข้าสู่การพำนักที่แท้จริงที่พบได้ในความรอดที่พระเจ้าเท่านั้นผู้ทรงประทานให้เรา

ตอนนี้เมื่อเราได้ยินว่า “วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านดี้อัน” คำว่า “วันนี้” มีความหมายอย่างไร เหตุใดจึงมีความสำคัญ ที่จริงแล้วพระธรรมสดุดีก็ใช้คำนี้มาหลายพันปีแล้ว เหตุใด “วันนี้” ของเรา จึงยังคงมีความสำคัญมากเท่ากับของคนเหล่านั้นที่เคยได้ยินเมื่อหลายพันปีก่อน

วันพฤหัสบดี

ครอบครองเมืองสวรรค์ Conquering a Heavenly City

การพัฒนาแนวคิดเชิงตรรกะของฮีบรู บทที่ 4 ปรากฏชัดเจนโดยเฉพาะเมื่อเราอ่าน ฮีบรู 4:8-11 โยชูวาไม่ได้ให้อิสราเอลเข้าสู่การพำนักนั้น ดังนั้น เนื่องจากพระเจ้าไม่โกหก ฉะนั้นจะต้องมีการ “หยุดพัก” อีกรูปแบบหนึ่งที่เหลือแก่ประชากรของพระเจ้า ซึ่งกลุ่มประชากรนี้ไม่ได้ประกอบด้วยผู้เชื่อชาวยิวเพียงเท่านั้น แต่รวมถึงทุกคนที่ยอมรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว

อ่าน กาลาเทีย 3:26-29 และเขียนลักษณะของประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าหลังการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูในบริบทที่เปาโลกล่าวว่า จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง หมายความว่าอย่างไร

บางครั้งมีการใช้พระธรรมฮีบรู บทที่ 4 เพื่อเน้นให้เห็นการรักษาวินสະบาโตวันที่เจ็ด เพราะว่ายังมีการพักผ่อนอีกแบบ (ช่วงเวลาสุดท้าย) ในขณะที่อีกหลายคนใช้พระธรรมบทนี้เพื่อโต้แย้งเรื่องของการหยุดพักในวันสะบาโต ทั้งสองแนวคิดไม่สะท้อนหลักการในพระคัมภีร์ได้ดีเท่าที่ควร แต่แท้จริงแล้วข้อพระคัมภีร์นี้ชี้ให้เห็นว่า ช่วงเวลาสุดท้ายมุ่งจุดสนใจไปยังการหยุดพักพิเศษของพระเจ้าที่ได้เกิดขึ้นตั้งแต่การทรงสร้าง และการเฉลิมฉลองการหยุดพักในวันสะบาโตเป็นการลืมนวลเพียงเล็กน้อยในแต่ละสัปดาห์ถึงการหยุดพักในช่วงเวลาสุดท้าย แท้จริงแล้ววันสะบาโตสำหรับชาวยิวเป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นก่อน 'โอลาม ฮาบา' (*olam haba*) แปลว่า โลกที่จะมาถึง

การหยุดพักแบบวันสะบาโตที่ยังคงเหลือแก่ประชากรของพระเจ้าสะท้อนการพักผ่อนของพระเจ้าในวันสะบาโตแรกของประวัติศาสตร์โลก หมายความว่าเราสามารถหยุดจากการงานของเรา และวางใจให้พระองค์กระทำตามพระสัญญาแห่งการช่วยเราให้รอดของพระองค์

นักอธิบายพระคัมภีร์บางท่านโต้แย้งในคำกล่าวที่ว่า บริบทนี้ไม่สนับสนุนการตีความเช่นนี้เพราะ พระบัญญัติเรื่องวันสะบาโตสำเร็จแล้วในความรอดที่พระคริสต์ทรงนำมาให้ ทำให้คริสเตียนไม่จำเป็นต้องรักษาพระบัญญัติข้อนี้อีกต่อไป การหยุดพักที่ดีที่สุดที่เราได้รับสัญญาผ่านสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำเพื่อเราไม่ได้เข้ามาแทนที่วันสะบาโตวันที่เจ็ดในพระคัมภีร์ แต่ในทางกลับกันเป็นการเพิ่มเติมพระสัญญานั้น

ในโลกที่ให้คุณค่ากับผู้คนที่สร้างตัวตน คนที่ทำงานหนัก และผู้แสวงหาผลประโยชน์ การพักผ่อนในพระเยซูและไว้วางใจว่าพระองค์นั้นเพียงพอที่จะช่วยให้รอดและเปลี่ยนแปลงเราได้ เป็นการขัดแย้งต่อวัฒนธรรมเช่นนี้เสียจริง

เราจะช่วยผู้อื่นให้พบกับการพักผ่อนในพระเยซูได้อย่างไร ในเมื่อพวกเขาคิดว่าบาปของเขาหนักหนาเกินไป จิตใจไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้อีกแล้ว และกรณีของพวกเขานั้นก็สิ้นหวังอย่างแท้จริง พระคัมภีร์ข้อใดที่เราจะแบ่งปันกับพวกเขา

“เราไม่เต็มใจเข้าหาพระเยซูพร้อมด้วยการทดลองและความยากลำบากของเราเสมอไป บางครั้งเราแทบจะหาไว้กับหมู่มนุษย์ เล่าความทุกข์ให้กับคนที่ไม่สามารถช่วยเราได้ และละเลยที่จะวางใจทุกสิ่งในพระเยซูผู้สามารถเปลี่ยนวิถีเศร่าโคกสู่เส้นทางแห่งความสุขและสันติได้ การปฏิเสธตนเอง และการเสียสละนำมาซึ่งสง่าราศีและชัยชนะแก่กางเขน พระสัญญาของพระเจ้ามีค่ายิ่งนัก ถ้าเราอยากรู้พระประสงค์ของพระองค์ เราต้องศึกษาพระวจนะของพระองค์ หากศึกษาพระคำแห่งแรงบันดาลใจอย่างรอบคอบและเชื่อฟังโดยการปฏิบัติ จะนำทางเท้าของเราไปในเส้นทางราบเรียบที่เราจะเดินได้โดยไม่สะดุด โอ้ หากเพียงผู้รับใช้และทุกคนจะนำภาระและความสับสนไปยังพระเยซู พระผู้ทรงรอคอยที่จะรับฟังและประทานสันติสุขและการพักผ่อนแก่พวกเขา พระองค์ไม่เคยทอดทิ้งผู้ที่วางใจในพระองค์เลย” (เอลเลน จี. วัตต์, *The Signs of the Times*, 17 มีนาคม 1887, หน้า 161)

“เยาวชนที่รัก เราจะรอคอยด้วยความหวังอันชื่นชมและคาดหวัง เมื่อพระเจ้าผู้พิพากษาอันชอบธรรมจะกล่าวชื่อของเราต่อพระพักตร์พระบิดาและทูตสวรรค์ผู้บริสุทธ์ทั้งหลายได้หรือไม่ การเตรียมตัวที่ดีที่สุดที่เราจะทำได้สำหรับการมาปรากฏตัวครั้งที่สองของพระคริสต์ คือการหยุดพักด้วยความเชื่ออันมั่นคงในความรอดอันยิ่งใหญ่ที่พระคริสต์นำมาสู่เราเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งแรก เราต้องเชื่อพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว” (เอลเลน จี. วัตต์, *Our High Calling*, หน้า 368)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. วันสะบาโตวันที่เจ็ดมีความพิเศษอะไรที่แสดงให้เห็นล่วงหน้าถึงการหยุดพักบนสวรรค์ที่มีไว้สำหรับประชากรของพระองค์ การหยุดพักในวันสะบาโตช่วยเราให้สัมผัสถึงความเป็นนิรันดร์ได้อย่างไร
2. การลบมลทินหมายถึง การกลับคืนดีและชี้แนะแนวทางกลับสู่พระเจ้า จงคำนึงถึงข้อพระคัมภีร์สำคัญนี้ใน โรม 5:11 “มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ทรงเป็นเหตุให้เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้า” ถ้ามีคนถามเราว่า “การกลับคืนดีกับพระเจ้าหมายความว่าอะไร และการกลับคืนดีนี้ทำให้ชีวิตเราแตกต่างอย่างไร” เราจะตอบคำถามนี้อย่างไร
3. เราจะหลีกเลี่ยงการให้ความสำคัญในเรื่องที่ไม่สำคัญในชีวิตคริสเตียนของเราอย่างไร อะไรช่วยให้เรายังคงจดจ่อกับภาพรวมในพระคำของพระเจ้า
4. ลองคำนึงอีกครั้งถึงความผิดพลาด และการขาดความเชื่อที่ลูกหลานชาวอิสราเอลแสดงให้เห็นในถิ่นทุรกันดาร แม้ว่ารายละเอียดของความท้าทายที่พวกเขาเผชิญจะแตกต่างจากเรา (เราไม่ได้พเนจรไปในทะเลทรายอันกว้างใหญ่) แต่หลักการทั่วไปมีอะไรบ้าง ก็คือในการดำเนินชีวิตคริสเตียน เราอาจเผชิญความท้าทายในแบบเดียวกับพวกเขา และเราเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของพวกเขาได้อย่างไร

บทที่ 12

ผู้เผยพระวจนะที่กระวนกระวาย

The Restless Prophet

วันที่ 11 - 17 กันยายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โยนาห์ 1-4; เยเรมีย์ 25:5; เอเสเคียล 14:6; วิวรรณ์ 2:5;

ลูคา 9:51-56; ยูดาห์ บทที่ 1-25

ข้อควรจำ

“ไม่สมควรหรือที่เราจะหวงเมืองนี้นะเวห์นครใหญ่ นั่นซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าจะข้างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และมีสัตว์เลี้ยงเป็นอันมากด้วย” (โยนาห์ 4:11)

เรื่องที่น่าสนใจที่สุดเรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์คงหนีไม่พ้นเรื่องของโยนาห์ ซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกแต่กระนั้น เกิดอะไรขึ้น เขาวิ่งหนีจากการทรงเรียกของพระเจ้า หลังจากที่เขาได้รับการเกลี้ยกล่อมอย่างน่าตื่นตะลึงให้เปลี่ยนใจมาเชื่อฟังพระเจ้า เขาก็กลับมาเชื่อฟัง แต่เพียงเพื่อทำอะไร เพื่อร้องบ่นเพราะว่าผู้คนที่เขาได้เป็นพยานถึงพระเจ้าต่างกลับใจและได้รับการไฉ่ชีวิต มิฉะนั้นพวกเขาคงถูกทำลายแล้ว

ข้างเป็นตัวอย่างของคนที่ไม่หยุดพัก ไม่สงบนิ่ง แม้กระทั่งถึงจุดที่เขาร้องออกมาว่า “ข้าแต่พระเจ้า เพราะฉะนั้น บัดนี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่” (โยนาห์ 4:3)

พระเยซูก็ทรงกล่าวถึงเรื่องราวของโยนาห์ ตรัสว่า “ชนชาวนีนะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยูคนี และจะเป็นตัวอย่างให้คนยูคนีได้รับโทษ ด้วยว่าชาวนีนะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่ เพราะคำประกาศของโยนาห์ และ

ซึ่งใหญ่กว่าโยนาร์หมีอยู่ที่นี้” (มัทธิว 12:41) ใหญ่กว่าโยนาร์ แน่นอนที่เดียว
มิฉะนั้นพระองค์คงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรามีได้

สัปดาห์นี้เราจะศึกษาเรื่องของโยนาร์และเรียนรู้จากการที่เขาไม่สงบ
นิ่งและขาดสันติสุข

วันอาทิตย์

วิ่งหนี

Running Away

โยนาร์เป็นผู้ประกาศศาสนาที่ประสบความสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์ แต่
ขณะเดียวกันในช่วงแรกเขาก็ฝันใจทำ ไม่ว่าโยนาร์กำลังทำอะไรอยู่ก็ตาม แต่
การทรงเรียกของพระเจ้าเข้ามาขัดจังหวะชีวิตอย่างมาก แทนที่โยนาร์จะรับ
เอาแอกของพระองค์แบกไว้บนบ่าและค้นพบด้วยตัวเองว่า แอกของพระองค์
ก็พอเหมาะและภาระของพระองค์ก็เบา (มัทธิว 11:30) โยนาร์ตัดสินใจค้นหา
“การหยุดพัก” ด้วยตัวเขาเอง และนั่นก็คือการวิ่งหนีไปยังทิศทางตรงกันข้าม
กับสถานที่ที่พระเจ้าทรงเรียกให้เขาไป

โยนาร์หวังว่าจะพบกับสันติสุขและการหยุดพักจากการทรงเรียก
ของพระเจ้าจากที่ใด และส่งผลต่อเขาอย่างไร อ่าน โยนาร์ บทที่ 1

โยนาร์ออกเดินทางไปยังทิศทางตรงกันข้ามกับสถานที่ที่พระเจ้าทรง
เรียก เขาไม่ได้หยุดเพื่อต่อรองเหตุผลกับพระเจ้าเหมือนผู้เผยพระวจนะท่าน
อื่นๆ ที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นผู้ส่งสารของพระองค์ (ตัวอย่างใน อพยพ 4:13)

สิ่งที่น่าสนใจคือ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่โยนาร์ได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้
พูดแทนพระเจ้า ตามที่ 2 พงศ์กษัตริย์ 14:25 ได้กล่าวไว้ อย่างไรก็ตามในครั้งนั้น
โยนาร์ได้ทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงขอให้เขาทำ แต่มีใช้ครั้งนี้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

ในประวัติศาสตร์ และโบราณคดีได้บันทึกถึงความโหดร้ายของเจ้าเมือง
นีโอ-อัสซีเรียที่ครอบครองดินแดนตะวันออกใกล้ ในช่วงศตวรรษที่แปดก่อน
คริสต์ศักราช ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่โยนาร์ประกาศให้กับชาวอิสราเอล กษัตริย์
เซเนัคคาริบแห่งจักรวรรดินีโอ-อัสซีเรียได้โจมตียูดาห์ประมาณ 75 ปีต่อมา
อิสราเอลและสะมาเรียแตกออกจากกันประมาณ 20 ปีก่อนหน้านั้น และดู
เหมือนว่ากษัตริย์เฮเซคียาห์ได้เข้าร่วมกลุ่มสัมพันธมิตรต่อต้านอัสซีเรีย

บัดนี้ถึงเวลาที่ชาวอัสซีเรียจะชำระบัญชี ทั้งพระคัมภีร์ (2 พงษ์กษัตริย์ บทที่ 18; อีสยาห์ บทที่ 36) เอกสารประวัติศาสตร์ของชาวอัสซีเรีย และภาพสลักนูนบนผนังของพระราชวังเซนัคคาริบในนิเนเวห์ต่างบอกเล่าถึงเรื่องราวอันโหดร้ายของการล่มสลายของเมืองลาคีซ ซึ่งเป็นเมืองป้อมที่สำคัญทางชายแดนทิศใต้แห่งหนึ่งของกษัตริย์เฮเซคียาห์และมีป้อมปราการที่แข็งแรงที่สุดในคำจารึกฉบับหนึ่งบันทึกว่า เซนัคคาริบอ้างว่าได้จับเชลยไปมากกว่าสองแสนคนจากเมืองที่ทำลายไป 46 เมือง ซึ่งมีป้อมปราการแข็งแรง เมื่อกษัตริย์อัสซีเรียยึดเมืองลาคีซ มีเชลยหลายร้อยหรือหลายพันคนถูกเสียบประจาน ผู้สนับสนุนที่ดื้อรั้นของกษัตริย์เฮเซคียาห์ถูกลกหน้ทั้งเป็น ส่วนที่เหลือถูกส่งไปยังอัสซีเรียเพื่อเป็นแรงงานทาสชั้นต่ำ

ชาวอัสซีเรียโหดร้ายอย่างน่าเหลือเชื่อ แม้แต่ตามมาตรฐานของโลกในเวลานั้น แล้วพระเจ้าก็ส่งโยนาห์ให้ไปยังใจกลางอาณาจักรอย่างนั้นหรือ

ทำไมโยนาห์จึงไม่ออกไป แต่เลือกหนีจากพระเจ้า คุณเคยทำเช่นนี้หรือไม่ หากเคย ได้ผลอย่างไร และได้เรียนรู้บทเรียนอะไร

วันจันทร์

หยุดพักสามวัน

A Three-Day Rest

โยนาห์ไม่ได้หนีจากพระเจ้าโดยปราศจากปัญหา “การหยุดพัก” ในช่วงเวลาสั้นๆ ของเขาถูกรบกวณเมื่อพระเจ้าเข้าแทรกแซงด้วยพายุกอย่างน่าอัศจรรย์ โยนาห์ได้รับการช่วยให้รอดจากแดนคนตายใต้้น้ำโดยพระเจ้าตรัสสั่งให้ปลามาช่วยชีวิต

อย่างไรก็ตาม เมื่อโยนาห์พบว่าตัวเองถูกบังคับให้หยุดพักสามวันในท้องปลาตัวใหญ่ ทำให้เขาตระหนักว่าเขาต้องพึ่งพาพระเจ้ามากเพียงใด บางครั้งเราอาจอยู่ในที่ที่เราไม่สามารถพึ่งพิงสิ่งใดในโลกได้ เพื่อจะตระหนักได้ว่าพระเยซูเป็นผู้ที่เราต้องการจริงๆ

อ่านคำอธิษฐานของโยนาห์ในขณะที่อยู่ในท้องปลา (ดูโยนาห์ 2:1-9) เขาอธิษฐานขออะไร

แม้ว่าโยนาห์จะอยู่ในสถานการณ์ที่อันตรายอย่างมาก เขาก็ยังกล่าวถึงพระวิหารบริสุทธิ์ในคำอธิษฐานของเขา

เขาเงยหน้ามอง “พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์” หมายความว่าอย่างไร

พระวิหารเป็นจุดสำคัญของคำอธิษฐานนี้ และควรเป็นจุดศูนย์กลางของคำอธิษฐานโดยทั่วไป เราจะพบพระเจ้าได้เพียงที่เดียวในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม นั่นก็คือพระวิหาร (ดู *อพยพ 15:17; อพยพ 25:8*) พระวิหารเป็นจุดศูนย์กลางของการอธิษฐานและการเข้าร่วมกับพระเจ้า

แต่กระนั้นโยนาห์ก็ไม่ได้กล่าวถึงพระวิหารในเยรูซาเล็ม แต่กำลังพูดถึงพระวิหารบริสุทธิ์บนสวรรค์ (*โยนาห์ 2:7*) ซึ่งความหวังของเขาอยู่ที่นั่น เพราะว่าพระเจ้าและความรอดที่พระองค์ทรงมอบให้มาจากที่นั่น

ในที่สุดโยนาห์ก็เข้าใจความจริงที่สำคัญนี้ เขาได้สัมผัสพระคุณของพระเจ้า เขาได้รับความรอดแล้ว ในขณะที่ปลาตัวใหญ่คายเขาออกมา โยนาห์ผู้เผยพระวจนะที่เตลิดหนีเข้าใจถึงความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเขาโดยตรง ได้เรียนรู้อย่างแน่นอนแล้วว่าเส้นทางเดียวที่ปลอดภัยสำหรับผู้เชื่อคือ การพยายามอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า

ดังนั้นตอนนี้เขาตัดสินใจที่จะทำหน้าที่และเชื่อฟังคำตรัสสั่งของพระเจ้า จึงมุ่งหน้าไปยังนินะเวห์ด้วยความเชื่ออย่างไม่สงสัยเลย เขามุ่งหน้าไปยังเมืองที่ชั่วร้ายอย่างยิ่ง เมืองซึ่งประชากรอาจไม่ชอบที่ผู้เผยพระวจนะต่างชาติคนนี้ที่กำลังบอกพวกเขาว่าพวกเขาเลวร้ายเพียงใด

บางครั้งเราอาจต้องหลีกเลี่ยงออกจากทุกสิ่งเพื่อมองเห็นมุมมองใหม่ ๆ แม้ว่าเรื่องราวของโยนาห์ผู้รอดชีวิตอย่างปาฏิหาริย์ในท้องปลาอาจดูเกินจริง แต่การก้าวออกจากสภาพแวดล้อมปกติของคุณช่วยให้คุณมองเห็นใหม่ ๆ ในมุมมองใหม่และมุมมองที่จำเป็นได้อย่างไร

วันอังคาร

ภารกิจเสร็จสมบูรณ์

Mission Accomplished

หากเปรียบเทียบนินะเวห์กับเมืองอื่นๆ ในอิสราเอลเอง นินะเวห์ก็เป็นเมืองใหญ่มาก เป็น “นครใหญ่โตมากที่สุดที่เดียว ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน” (*โยนาห์ 3:3*)

อ่าน โยนาห์ 3:1-10 นครที่ชั่วร้ายนี้ตอบสนองอย่างไร เราได้
บทเรียนอะไรจากเรื่องนี้ในการเป็นพยานแก่ผู้อื่นเพื่อพระเจ้า

โยนาห์ประกาศข่าวสารจากพระเจ้าในขณะที่เดินอยู่ในเมืองนั้นว่า
“อีกสี่สิบวัน นินะเวห์จะถูกคว่ำ” (โยนาห์ 3:4) ข่าวสารพุ่งตรงประเด็น แม้จะ
ไม่มีรายละเอียด แต่ก็เห็นได้ชัดว่าผู้ฟังได้รับข่าวสารนี้ และชาวเมืองนินะเวห์
ก็เชื่อคำเตือนของโยนาห์

ตามแบบลักษณะของชาวตะวันออกไกล กษัตริย์แห่งนินะเวห์ต้อง
ประกาศกฤษฎีกาเพื่อแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงจิตใจ ทุกๆ คนรวมทั้ง
สัตว์ด้วยจะต้องอดอาหารและไว้น้ำทุกข์ (ข้อความจารึกไม่ได้กล่าวไว้ว่าสัตว์ไว้น้ำ
ทุกข์อย่างไร) กษัตริย์จะก้าวลงจากบัลลังก์ และนั่งลงบนกองขี้เถ้า ซึ่งเป็นการ
แสดงออกเชิงสัญลักษณ์ที่สำคัญมาก

อ่าน โยนาห์ 3:6-9 และเปรียบเทียบกับ เยเรมีย์ 25:5; เอเส-
เคียล 14:6 และวิวรณ์ 2:5 คำประกาศของกษัตริย์มีองค์ประกอบอะไร
บ้างที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์เข้าถึงการกลับใจที่แท้จริง

คำเทศนานั้นสั้นและตรงประเด็น แต่เต็มไปด้วยหลักศาสนศาสตร์ที่
ถูกต้องเกี่ยวกับการกลับใจอย่างแท้จริง ขณะที่โยนาห์ประกาศ พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ทำงานอย่างหนักในจิตใจของชาวเมืองนินะเวห์

ชาวเมืองนินะเวห์ไม่ได้รับสิทธิพิเศษจากเรื่องราวการทรงนำด้วยความอ่อน
โยนจากพระเจ้าอย่างที่ชาวอิสราเอลได้รับ แต่กระนั้นพวกเขาก็ตอบรับพระองค์
ในแง่บวก พวกเขาพูดอย่างตั้งใจว่า “ให้เราทุกคนเข้าหาพระกรุณาของพระเจ้า
ไม่ใช่เข้าหาความสำเร็จของตนเอง ให้เราทุกคนพึ่งพาความดี และพระคุณของ
พระองค์โดยสิ้นเชิง”

น่าแปลกใจที่โยนาห์ผู้ซึ่งได้สัมผัสกับพระคุณของพระเจ้าด้วยตัวเอง
กลับคิดว่ามีเพียงบางคนเท่านั้นที่มีโอกาสได้หยุดพักในพระคุณของพระเจ้า

เหตุใดการกลับใจใหม่จึงเป็นส่วนสำคัญของประสบการณ์
คริสเตียน การกลับใจจากบาปของเราอย่างแท้จริงหมายความว่าอย่างไร
โดยเฉพาะบาปที่เรากระทำซ้ำแล้วซ้ำเล่า

โชคไม่ดีที่เรื่องราวของโยนาห์ไม่ได้จบลงในบทที่ 3

อ่าน โยนาห์ 4:1-11 ปัญหาของโยนาห์คืออะไร เราได้รับบทเรียนอะไรจากข้อบกพร่องของเขา

โยนาห์ บทที่ 4 เริ่มต้นด้วยการที่โยนาห์โกรธพระเจ้า เพราะภารกิจการประกาศของเขาประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก โยนาห์กังวลว่าจะดูโง่งเงลา เราพบว่าพระเจ้าทรงใช้เวลาในการพูดคุย และหาเหตุผลกับผู้เผยพระวจนะที่มีพฤติกรรมเหมือนเด็กวัยเตาะที่มีอารมณ์ฉุนเฉียวเท่านั้น

เป็นหลักฐานให้เห็นว่าผู้ติดตามที่แท้จริงของพระเจ้า แม้แต่ผู้เผยพระวจนะ ก็ยังต้องเติบโต และเอาชนะตนเอง

“เมื่อโยนาห์เรียนรู้ถึงจุดประสงค์ของพระเจ้าที่ได้ภัยให้เมืองนั้น แม้ว่าเคยชั่วช้าเพียงไรก็ตาม แต่เพราะได้กลับใจสวมผ้ากระสอบและนั่งบนกองขี้เถ้า เขาควรเป็นคนแรกที่ชื่นชมยินดีเพราะพระคุณอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า แต่แทนที่เขาจะเป็นเช่นนั้น จิตใจเขากลับจมอยู่กับการที่เขาจะถูกมองว่าเป็นผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ เนื่องจากกลัวว่าจะเสียชื่อเสียง เขามองไม่เห็นถึงคุณค่าของจิตวิญญาณในเมืองที่น่าเวทนานั้น” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับกษัตริย์*, หน้า 271)

พระเจ้าทรงอดทนต่อผู้เผยพระวจนะของพระองค์อย่างน่าประหลาดใจ ดูเหมือนพระองค์เต็มใจทรงเรียกใช้โยนาห์ และเมื่อโยนาห์หนีไป พระเจ้าก็ทรงส่งพายุ และปลาใหญ่เพื่อนำผู้หลบหนีท่านนี้ให้กลับมา และถึงตอนนี้อีกครั้งหนึ่งที่โยนาห์กำลังขัดพระเจ้า แต่พระองค์ก็พยายามใช้เหตุผลกับโยนาห์ และทัศนคติที่ไม่ดีของเขา ตรัสว่า “การที่เจ้าโกรธเช่นนี้ดีอยู่หรือ” (โยนาห์ 4:4)

อ่าน ลูคา 9:51-56 เรื่องนี้คล้ายคลึงกับเรื่องราวของโยนาห์อย่างไร

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของ

พระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) หรือตามที่พระเจ้าเขียนไว้ใน โยนาห์ 4:11 ว่า “ไม่สมควรหรือที่เราจะหวงเมืองนี้นะเวห์นครใหญ่ นั้น ซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าจะข้างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และมีสัตว์เลี้ยงเป็นอันมากด้วย” เราควรรู้สึกขอบคุณเพียงใดที่ท้ายที่สุดพระเจ้าจะเป็นผู้พิพากษาจิตใจ ความคิด และแรงจูงใจ

เราเรียนรู้ที่จะมีความเมตตา กรุณา และอดทนต่อผู้อื่นดังที่พระเจ้าทรงมีได้อย่างไร หรืออย่างน้อยเรียนรู้ที่จะสะท้อนถึงความเมตตา และความอดทนเช่นนั้นได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

ถนนสองทาง

A Two-Way Street

ดูเหมือนว่าโยนาห์จะมีปัญหามากกว่าที่ควร นีนะเวห์เป็นเมืองอันตราย แต่ในเรื่องราวของโยนาห์ ชาวนีนะเวห์ดูเหมือนจะไม่ใช่ปัญหา พวกเขาเข้าใจข่าวสารและกลับใจอย่างรวดเร็ว แต่โยนาห์ผู้ประกาศศาสนาดูเหมือนจะเป็นจุดอ่อนของพันธกิจนี้

ในเรื่องนี้พระเจ้าทรงติดตามผู้เผยพระวจนะที่ไม่เต็มใจท่านนี้ เพราะพระองค์ทรงทราบดีว่าโยนาห์จำเป็นต้องเดินทางไปประกาศที่เมืองนีนะเวห์มากเท่ากับที่ชาวนีนะเวห์ต้องการได้ยินข่าวสารจากผู้ประกาศศาสนา

อ่านพระธรรมยูดาส เราจะ “รักษาตัวไว้ให้ดำรงในความรักของพระเจ้า” ได้อย่างไร (ยูดาส บทที่ 21) และหมายความว่าอย่างไร

ในพระธรรมบทสั้นๆ ของพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ ยูดาสบอกเราในยูดาส บทที่ 21 ว่า “จงรักษาตัวไว้ให้ดำรงในความรักของพระเจ้า คอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราจนกว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์”

การได้สัมผัสกับความรัก และพระคุณของพระเจ้าเป็นการส่วนตัวไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว วิธีหนึ่งที่จะ “รักษาตัวไว้ให้ดำรงในความรัก

ของพระเจ้า” ได้แน่นอนคือ การประกาศกับผู้อื่น ยูดาบอกเราในข้อพระคัมภีร์ ถัดไปว่า “จงเมตตา” และ “จงช่วย” คนอื่นให้รอดด้วยการ “จุดเขาออกจากไฟ”

อ่าน ยูดา บทที่ 20-23 ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวสอดคล้องกับเรื่องราวของโยนาห์อย่างไร และกล่าวกับเราอย่างไร

พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์ให้ไปเมืองนีนะเวห์ เพราะก่อนการทรงเรียกในครั้งนี้ โยนาห์อาจไม่ได้ใช้เวลามากนักในการคำนึงถึงความสัมพันธ์ของเขากับชาวอัสซีเรีย เขาอาจจะรู้ว่าเขาไม่ค่อยชอบคนพวกนี้สักเท่าไร แต่เขาไม่รู้เลยว่าเขาเกลียดคนเหล่านี้มากแค่ไหน หรือเขาจะหนีไปให้ไกลแค่ไหนก็ได้ เพื่อหลีกเลี่ยงคนเหล่านี้ แม้แต่หลังจากที่ได้รับการทรงเรียกแล้วก็ตาม โยนาห์ยังไม่พร้อมที่จะมีชาวนีนะเวห์เป็นเพื่อนบ้านบนแผ่นดินสวรรค์ โยนาห์ไม่ได้เรียนรู้ที่จะรักเหมือนที่พระเจ้าทรงรัก พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์ให้ไปนีนะเวห์ เพราะพระองค์ทรงรักชาวนีนะเวห์ และต้องการให้พวกเขาได้เข้าในอาณาจักรของพระองค์ แต่พระเจ้ายิ่งทรงเรียกโยนาห์เพราะพระองค์ทรงรักโยนาห์ด้วย พระองค์ทรงต้องการให้โยนาห์เติบโตและเป็นเหมือนพระองค์มากขึ้นในขณะที่ทำงานด้วยกัน พระเจ้าทรงต้องการให้โยนาห์พบกับการหยุดพักที่แท้จริงซึ่งได้จากการมีความสัมพันธ์แห่งความรอดกับพระองค์เท่านั้น และจากการกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ซึ่งรวมถึงการประกาศแก่ผู้อื่นและชี้ให้ผู้อื่นเห็นถึงความเชื่อและความหวังที่เรามี

เราใช้เวลาเท่าไรในการรับใช้เพื่อความรอดของผู้อื่น การรับใช้เช่นนี้ทำให้เราพบกับการพักผ่อนที่แท้จริงในพระเยซูอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“โยนาห์ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบในงานที่หนัก แต่กระนั้นพระองค์ผู้ทรงเรียกเขาก็มอบความช่วยเหลือ และประทานความสำเร็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ หากผู้เผยพระวจนะเชื่อฟังโดยไม่สงสัย เขาคงไม่ต้องประสบกับความ

ชมชื่นมากมาย และคงได้รับพระพรอย่างล้นเหลือ กระนั้นในช่วงเวลาที่โยนาห์
สิ้นหวัง พระเจ้าก็ไม่ทรงทอดทิ้งเขา ผู้เผยพระวจนะฟื้นฟูความเชื่อมั่นในพระเจ้า
และพลังอำนาจแห่งการช่วยให้รอดอันไม่สิ้นสุดของพระองค์ ผ่านทางการทดลอง
และเหตุการณ์ต่างๆ มากมาย” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับกษัตริย์*, หน้า
266)

“เราเข้าถึงหลายพันคนได้ด้วยวิธีที่เรียบง่ายและอ่อนน้อมที่สุด ผู้ที่มี
สติปัญญามากที่สุด ชายและหญิงที่ได้รับการมองว่ามีพรสวรรค์ที่สุดในโลกมัก
ได้รับการฟื้นฟูด้วยคำพูดเรียบง่ายของผู้ที่รักพระเจ้าและผู้ซึ่งพูดถึงความรักนั้น
ได้อย่างเป็นธรรมชาติ” (เอลเลน จี. ไวท์, *อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*,
หน้า 232)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. “ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า” ไม่พอใจที่ผู้คนที่พระเจ้าทรงเรียกให้เขาไปประกาศยอมรับความรอดอย่างนั้นหรือ เราเข้าใจทัศนคติในส่วนของโยนาห์อย่างไร ช่างเป็นตัวอย่างของความอดทนที่ดีที่พระเจ้ามีต่อประชากรของพระองค์เสียจริง แม้ว่าพวกเขาจะทำการตรงข้ามกับแสงสว่างที่พวกเขา มีก็ตาม
2. เรื่องราวของโยนาห์ดูเหมือนจะชี้ให้เห็นว่า พระเจ้าไม่เพียงแต่ช่วยคนที่เดือดร้อนให้รอด แต่พระองค์ทรงสนพระทัยอย่างมากที่จะเปลี่ยนแปลงผู้ติดตามพระองค์ด้วย เราจะมี “ใจใหม่” และ “จิตวิญญาณใหม่” ได้อย่างไร แม้ว่าเราจะรู้จักพระเจ้าและความจริงสำหรับเวลานี้แล้วก็ตาม ความแตกต่างระหว่างการรู้ความจริง และการที่ความจริงนั้นเปลี่ยนแปลงเราคืออะไร
3. อ่านพระธรรมยูดาค้างหนึ่ง ข่าวสารที่สำคัญของพระธรรมนี้คืออะไร และข่าวสารนี้เกี่ยวเนื่องกับคริสตจักรของเราในทุกวันนี้ได้อย่างไร
4. ประสบการณ์ในการรับใช้เพื่อความรอดของผู้อื่นทำให้จิตวิญญาณของเราดีขึ้นได้อย่างไร
5. ไม่ว่าโยนาห์จะมีเหตุผลหรือแนวคิดที่ดีที่จะไม่ไปเมืองนินะเวห์เพียงใดก็ตาม พระเจ้าแสดงให้เห็นว่า ที่จริงแล้วเขาคิดผิด เราอาจมีทัศนคติในทางลบเช่นเดียวกับที่โยนาห์มีต่อผู้อื่นอย่างไรบ้าง

บทที่ 13

การหยุดพักที่สูงส่ง

The Ultimate Rest

วันที่ 18 - 24 กันยายน 2021

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 1:9-19; มัทธิว 24:4-8, 23-31;

วิวรณ์ 14:6-12; ฮีบรู 11:13-16; ฟิลิปปี 4:4-6

ข้อควรจำ

“ดังที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า สิ่งที่เราไม่เห็นหูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์” (1 โครินธ์ 2:9)

เราเคยรู้สึกที่เราอยู่ท่ามกลางการต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ เป็นการต่อสู้ระหว่างความดีและความชั่วหรือไม่ หลายคนแม้แต่คนทางโลกเองก็สัมผัสได้ถึงความจริงนี้ เราารู้สึกเช่นนั้นเพราะเป็นความจริง เราอยู่ในการต่อสู้ครั้งใหญ่ระหว่างความดีและความชั่ว ระหว่างพระคริสต์ (ความดี) และซาตาน (ความชั่ว)

ดังนั้นชีวิตตั้งอยู่บนสองฝั่ง การขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ระหว่างพระคริสต์และซาตานกำลังเกิดขึ้นในระดับโลก ที่จริงแล้วเกิดขึ้นในระดับจักรวาลเสียด้วยซ้ำ เพราะความขัดแย้งครั้งแรกเกิดขึ้นบนสวรรค์ (วิวรณ์ 12:7) อย่างไรก็ตาม ความสับสนของเหตุการณ์จะทำให้เราพลาดภาพรวมของแผนการการหลบหนีจากโลกนี้ของพระเจ้าได้อย่างง่ายดาย สงคราม ความไม่สงบทางการเมือง และภัยธรรมชาติทำให้เราหวาดผวา และหมดหนทาง แต่การทรงนำของพระเจ้าผ่านทางคำพยากรณ์จะช่วยให้เราจดจำภาพรวมว่าเรากำลังไปที่ใด และเราจะไปถึงจุดนั้นได้อย่างไร

ความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นในระดับส่วนบุคคลด้วยเช่นกัน เราทุกคนต่างเผชิญกับความท้าทายด้านความเชื่อในชีวิตประจำวันของเรา ถ้าเราไม่เลือกที่จะดำเนินชีวิตเพื่อการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู เราก็จะเผชิญกับความตาย สัปดาห์นี้เราจะศึกษาว่าเราจะหยุดพักในพระเยซูได้อย่างไรเมื่อเราต้องเผชิญกับความไม่สงบบนโลกและอนาคตของเราที่คาดการณ์ไม่ได้

วันอาทิตย์

นิมิตของยุคสุดท้าย

A Vision of the End

สาวกซราผู้รอดชีวิต ผู้เคยใช้ชีวิตกับพระเยซูหนึ่งบนเกาะหินที่เป็นเรือนจำห่างไกลจากทุกสิ่งที่เขารัก มีอะไรเกิดขึ้นในความคิดของยอห์นเมื่อพบว่าตัวเองติดอยู่บนเกาะร้างอย่างโดดเดี่ยว เขามาที่นี่ได้อย่างไร อย่างไรก็ตาม เขาได้เห็นพระเยซูจากไปและเห็นทูตสวรรค์สององค์ยืนอยู่ที่นั่น พูดว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงเขม่นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูของคัมภีร์ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” (กิจการ 1:11)

อย่างไรก็ตาม นั่นก็เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว และพระเยซูก็ยังไม่เสด็จกลับมา ขณะเดียวกันอักรสาวกคนอื่นๆ ที่อยู่ในยุคนั้นก็เสียชีวิตแล้ว แทบทุกคนยอมพลีชีพเพราะการเป็นพยานเพื่อพระเยซู คริสตจักรมีการเปลี่ยนแปลงจากรุ่นสู่อีกรุ่น และในตอนที่กำลังเผชิญกับการกดขี่ข่มเหงอย่างน่ากลัวจากภายนอก และคำสอนนอกรีตแปลกๆ จากภายใน ยอห์นคงรู้สึกโดดเดี่ยวเหนือ และกระวนกระวาย และทันใดนั้น เขาก็ได้รับนิมิต

ยอห์นได้รับการปลอบประโลมอย่างไรจากนิมิตนี้ อ่าน วิวรรณ 1:9-19

พระเยซูตรัสกับผู้ติดตามพระองค์ว่า “นี่แหละเราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:20) ไม่ต้องสงสัยเลยว่า คำตรัสของพระองค์นั้นให้กำลังใจยอห์นในขณะที่ต้องเผชิญกับการถูกเนรเทศอย่างโดดเดี่ยว แน่แน่นอนว่านิมิต “การเปิดเผย” ของพระเยซูคงช่วยปลอบประโลมใจเขา

เมื่อรู้ว่าพระเยซูคือ “อัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย” ซึ่งในตอนนี้งำลังสำแดงพระองค์เองด้วยวิธีพิเศษต่ออัครสาวกที่ถูกเนรเทศผู้นี้

ข้อพระคัมภีร์ต่อจากนี้เป็นภาพนิมิตเกี่ยวกับอนาคตของโลก ภาพพาโนรามาที่น่าประทับใจแห่งประวัติศาสตร์ฉายต่อหน้าเขา กล่าวอย่างง่ายว่าเป็นภาพประวัติศาสตร์ของคริสตจักรคริสเตียนของเรา แต่เป็นภาพในอนาคตสำหรับยอห์น กระนั้นท่ามกลางการทดลองและความยากลำบากที่จะมาถึง ยอห์นได้รับการแสดงให้เห็นว่าทุกสิ่งจะจบลงอย่างไร “ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าเดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว ข้าพเจ้าได้เห็นนิสุทธรนคร คือนครเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า นครนี้ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี” (วิวรณ์ 21:1, 2)

นิมิตแห่งการเปิดเผยอันยิ่งใหญ่ที่ยอห์นบันทึกในพระธรรมวิวรณ์ช่วยให้ยอห์นหยุดพักในพระสัญญาของพระเจ้าได้อย่างมั่นใจ

ชีวิตตอนนี้อาจลำบาก แม้ในบางครั้งก็น่ากลัว แต่การที่เราารู้ว่าพระเจ้าทรงรู้อนาคต และเป็นอนาคตที่ดีในระยะยาว ช่วยปลอบประโลมเราในตอนนี้ได้อย่างไร

วันจันทร์

นับถอยหลัง

The Countdown

เมื่อพระเยซูประทับบนภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงวาดภาพประวัติศาสตร์แบบกว้างๆ ขณะที่ทรงตอบคำถามเหล่าสาวก “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และยุคเก่าจะสิ้นสุดลง” (มัทธิว 24:3)

คำเทศนาที่โด่งดังของพระเยซูบันทึกในมัทธิว บทที่ 24 ครอบคลุมช่วงเวลาประวัติศาสตร์จากสมัยของพระองค์จนถึงการเสด็จมาครั้งที่สองและต่อจากนั้นอย่างไม่ขาดตอน

พระเยซูทรงต้องการแสดงกำหนดการของพระเจ้าในคำพยากรณ์ยุคสุดท้ายอย่างคร่าวๆ ให้ประชากรของพระองค์ตลอดทุกยุคทุกสมัย เพื่อผู้ที่มี

ชีวิตอยู่ในวาระสุดท้ายจะได้เตรียมพร้อมต่อเหตุการณ์สุดท้าย พระองค์ทรงต้องการให้เราพักผ่อนในความรักของพระองค์ได้อย่างมั่นใจ แม้ว่าทุกสิ่งรอบตัวเราจะหมดหวังก็ตาม

คริสเตียนแอดเวนตีส์ต่างรู้ดีถึงคำอธิบายของดาเนียลเกี่ยวกับ “เวลา ยากลำบากอย่างไม่เคยมีมา ตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น” (ดาเนียล 12:1) พระเยซูทรงต้องการให้เราเตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์นี้ ซึ่งจะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

การมาของพระองค์จะเป็นเช่นไร เราจะหลีกเลี่ยงการถูกลองลงได้อย่างไร อ่าน มัทธิว 24:4-8, 23 -31

เมื่อเวลาสิ้นสุดลง การเสด็จมาของพระเยซูจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ลองพิจารณาถึงคำพยากรณ์เรื่องการเสด็จกลับมาของพระองค์ และคำเทศนาของพระเยซู เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่

ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นทั่วทั้งโลกครั้งล่าสุด มีเพียงแปดคนเท่านั้นที่พร้อม พระเยซูทรงเปรียบเทียบการคาดไม่ถึงของการเสด็จมาครั้งที่สองกับเหตุการณ์ในครั้งนั้น คือน้ำท่วมโลก (มัทธิว 24:37-39) ถึงแม้จะไม่มีใครรู้วันหรือเวลาของการเสด็จมาครั้งที่สอง (มัทธิว 24:36) พระเจ้าทรงให้คำพยากรณ์เพื่อนับถอยหลัง ซึ่งเรามองดูสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลกรอบตัวเราได้

เราได้รับหน้าที่เพื่อช่วยให้คำพยากรณ์เรื่องนี้สำเร็จ หน้าที่ของเราคืออะไร อ่าน มัทธิว 24:9-14

ในความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่แห่งจักรวาลนี้ เราเป็นมากกว่าผู้สังเกตการณ์ เราต้องมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐไปให้ถึงสุดปลายของโลก ซึ่งหมายความว่า เราจะต้องเผชิญกับการกดขี่ข่มเหงด้วยเช่นกัน

“ทนได้จนถึงที่สุด” หมายความว่าอย่างไร เราจะทำเช่นนั้นได้อย่างไร ในทุก ๆ วันเราจะต้องตัดสินใจทำอะไรบ้างเพื่อไม่ให้ล้มลง ดังที่หลาย ๆ คนได้ทำ และอีกหลาย ๆ คนจะทำ

ภาพรวมของประวัติศาสตร์ในคำพยากรณ์ไม่เพียงแต่ให้เรานั่งเฉยๆ และไม่ทำอะไร ขณะที่เรามองดูเหตุการณ์ที่เปิดเผยต่อหน้าเรา ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เราควบคุมไม่ได้จริงๆ บ่อยครั้งที่คนคิดจึงเป็นเช่นนี้ “อืม เหตุการณ์วาระสุดท้ายกำลังเกิดขึ้นตามที่พยากรณ์ไว้ แล้วเราจะทำอะไรได้บ้าง นอกจากแค่ปล่อยตัวตามสิ่งที่จะเกิดขึ้น ไม่ว่าจะอย่างไร เราทำสิ่งต่างๆ เพียงลำพังได้หรือ”

แต่นั้นไม่ใช่ความสัมพันธ์ที่คริสเตียนควรมีกับโลกรอบตัว โดยเฉพาะกับเหตุการณ์วาระสุดท้าย วิวรรณ์ บทที่ 14 บอกเราว่าจุดประสงค์ของการอยู่ในเวลาแห่งประวัติศาสตร์ช่วงนี้คือ บอกผู้อื่นถึงการพิพากษาของพระเจ้า และช่วยพวกเขาเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู

อ่าน วิวรรณ์ 14:6-12 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเรา เราต้องประกาศอะไรให้โลกรู้ เหตุใดนี่จึงเป็นข่าวสารที่เร่งด่วน

ในฐานะแอ๊ดเวนตีส เราเชื่อว่า “ความจริง” (2 เปโตร 1:12) พบได้จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่เราเรียกว่า “ข่าวของทูตสวรรค์สามองค์” ซึ่งเป็นแก่นแท้ของการทรงเรียกเราในช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์โลกนี้

สังเกตข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เริ่มต้นด้วย “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ” เป็นข่าวประเสริฐเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ ซึ่งความหวังเดียวแห่งความรอดของเราตั้งอยู่บนข่าวสารนี้ ข่าวสารกล่าวต่อไปว่า “ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว” (วิวรรณ์ 14:7) เป็นเครื่องหมายชี้ไปยังการสิ้นสุดของโลก จากนั้นจึงมีการเรียกร้องให้คนมัสการผู้ที่ “ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก” ซึ่งตรงข้ามกับคำเตือนอันน่ากลัวของผู้ที่อาศัยในบาบิโลน คือผู้ที่บูชา “สัตว์ร้ายและรูปของมัน” ส่วนท้ายของข้อเหล่านี้กล่าวถึงประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้าย “นี่แหละความอดทนซึ่งพวกธรรมิกชนคือผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และดำเนินตามความเชื่อของพระเยซูจะต้องมี”

อ่าน วิวรรณ์ 14:11 กล่าวเกี่ยวกับการที่คนทั้งหลายที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมันไม่มีการพักผ่อนอย่างไร

ไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืนสำหรับผู้ที่เป็นบรูซาสต์วีรภัยและรูปของมันเป็นอย่างนั้นหรือ แม้ว่าจะมีแนวความคิดหลากหลายเกี่ยวกับความหมายของข้อนี้ แต่ทุกคนก็ยอมรับว่าคนเหล่านี้จะไม่ได้สัมผัสกับการพักผ่อนแบบที่พระเจ้าประทานให้กับผู้ที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์

เหตุใดส่วนแรกของข่าวของทูตสวรรค์สามองค์จึงเป็น “ข่าวประเสริฐอันเป็นนอมตะ” เหตุใดเราจึงต้องระลึกถึงความจริงอันประเสริฐนี้เสมอในขณะที่เราประกาศข่าวสารนี้ออกไปให้โลกรู้ การเข้าใจข่าวประเสริฐเป็นศูนย์กลางของแนวคิดเรื่องการหยุดพักอย่างไร

พัก

หยุดพักอย่างสงบ

Rest in Peace

เป็นเวลานานหลายศตวรรษแล้วที่คริสเตียนต่างรอคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ซึ่งเป็นจุดรวมของความหวังทั้งหมดของเรา ซึ่งไม่ใช่แค่ของเราเท่านั้น แต่เป็นความหวังของผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้าตลอดประวัติศาสตร์

อ่าน ฮีบรู 11:13-16 กล่าวถึงพระสัญญายิ่งใหญ่อะไรบ้าง ที่ไม่เพียงมีไว้สำหรับคนยุคก่อนเท่านั้น แต่สำหรับเราด้วยเช่นกัน

ข้อพระคัมภีร์ข้างต้นนี้จะไม่สมเหตุสมผลหากแนวคิดเรื่องความตายที่แพร่หลายนั้นเป็นความจริง ข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ “ไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้” หมายความว่าอะไร พวกเขาตายไปแล้ว สมมติว่าตอนนี้พวกเขาอยู่บนสวรรค์กับพระเยซูขึ้นชมกับรางวัลอันยิ่งใหญ่ ตัวอย่างเช่น เมื่อบิลลี เกรแฮมเสียชีวิต เราได้ยินข่าวแล้วข่าวแล้วว่าตอนนี้เขาอยู่บนสวรรค์กับพระเยซู

แต่แนวคิดนี้ก็ขัดกันอย่างชัดเจนด้วยเช่นกัน เพราะบ่อยครั้งที่มีคนตาย เรามักได้ยินว่า “ขอให้เขา (เธอ) ได้หยุดพักอย่างสงบ” เกิดอะไรขึ้น คนเหล่านี้กำลังหยุดพักอย่างสงบหรือพวกเขาอยู่บนสวรรค์กำลังทำสิ่งต่างๆ ที่ควรจะทำ (เช่น ใฝ่มอง ‘ความสนุก’ ที่เกิดขึ้นบนโลกนี้) อย่างนั้นหรือ

พระเยซูทรงบรรยายถึงความตายอย่างไร อ่าน ยอห์น 11:11

ที่จริงแล้ว แนวคิดเกี่ยวกับความตายว่าเป็นการหยุดพัก “อย่างสงบ” ก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงมิใช่หรือ คนตายแท้จริงแล้วก็กำลังหยุดพัก “สำหรับผู้ที่เชื่อแล้ว ความตายก็เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย พระคริสต์ตรัสถึงความตายว่าเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ‘ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย’ ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย’ สำหรับคริสเตียนแล้ว ความตายเป็นเพียงการนอนหลับในความเงียบและความมืดเพียงชั่วครู่ ชีวิตซ่อนอยู่กับพระคริสต์ในพระเจ้า และ ‘เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในศักดิ์ศรีด้วย’ ยอห์น 8:51, 52; โคลโลสี 3:4” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้ฟังปรารภนาแห่งปวงชน*, หน้า 787)

พระเยซูทรงเปรียบเทียบสภาพของบุคคลที่ตายแล้วกับการพินาศชีพของผู้ที่นอนหลับอย่างไม่รู้ตัว (*ยอห์น 11:11, 14*) แต่พระองค์ทรงเน้นด้วยว่าทั้งผู้ที่รอดและผู้หลงหายจะได้รับผลของตนหลังจากการพินาศชีพ (*ยอห์น 5:28, 29*) พระองค์ทรงเน้นถึงความจำเป็นในการเตรียมพร้อมต่อความตายที่จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้

เราได้รับการปลอบประโลมอย่างไรบ้างเมื่อรู้ว่าคนที่เรารักที่ล่วงลับไปแล้วกำลังหยุดพักอย่างสงบ

วันพฤหัสบดี

ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา

Rejoice in the Lord Always

หนึ่งในแอปพลิเคชันที่มีคนใช้มากที่สุดบนสมาร์ทโฟนของเราคือ Google Maps หรือแอปแผนที่ เราส่วนใหญ่จำไม่ได้ว่าเราทำอย่างไรก่อนระบบแผนที่ GPS จะเข้ามาอยู่ในโทรศัพท์มือถือของเรา เราอาจกังวลถ้าเราต้องไปยังสถานที่ที่ไม่เคยไปมาก่อน แต่ถ้าเรามี Google Maps บนมือถือของเรา เราจะออกไปผจญภัย และรู้จักทางในต่างเมืองได้อย่างมั่นใจ ความมั่นใจนี้เป็นตัวอย่างให้เห็นถึงการหยุดพักที่พระเจ้าทรงต้องการมอบแก่เราบนตารางเวลาแห่งคำพยากรณ์ของพระองค์ได้หรือไม่

อย่างไรก็ตามบางครั้งเราอาจป้อนที่อยู่ในแอปของเราผิด หรือเราอาจตัดสินใจไม่ไปตามทางที่แอปแนะนำ เพราะคิดว่าเรารู้ทางลัด ไม่ว่าจะกรณีใดทางของเราอาจสิ้นสุดลงในที่ที่เราไม่ได้ต้องการไป และแน่นอนว่าความคิดเราจะไม่สงบนิ่งด้วย

อ่าน ฟิลิปปี 4:4-6 เปาโลได้บอกอะไรเราเกี่ยวกับหนทางไปสู่การพักผ่อน และสันติสุขที่แท้จริง แม้อยู่ท่ามกลางโลกที่ยากลำบากและเจ็บปวด

ในข้อนี้ เปาโลไม่ได้บอกให้เราชื่นชมยินดีอยู่เสมอในการทดลองทั้งปวงที่เรากำลังเผชิญ แต่กล่าวว่า “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา” ไม่ว่าสถานการณ์ปัจจุบันของเราจะเป็นอย่างไร ไม่ว่าการทดลองที่เรากำลังเผชิญเป็นอย่างไร หากเราอาศัยอยู่กับพระเจ้าในความดีและความรักของพระองค์ และในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนเพื่อเรา เราก็จะชื่นชมยินดีในพระองค์ และมีสันติสุขสำหรับจิตวิญญาณที่เหนื่อยล้าของเรา

น้ำเสียงของข้อพระคัมภีร์นี้บ่งบอกถึงการหยุดพัก สันติสุข และความหวังที่เหนือกว่าโลกนี้

ลองจินตนาการถึงการหยุดพักที่เราปรารถนาสำหรับจิตวิญญาณที่ “ทุกข์ร้อนในสิ่งต่างๆ” ดูเหมือนว่ายากที่จะเป็นจริงสำหรับทุกคนบนโลกนี้ (แม้แต่เปาโลก็มีความทุกข์ร้อนมากมาย) แต่การรู้ว่าพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรักเป็นผู้ควบคุมสูงสุด และมอบอาณาจักรของพระองค์ให้แก่เรา พระองค์สามารถช่วยเราให้วางสิ่งที่เราทุกข์ร้อนลงในมุมมองที่เหมาะสมได้อย่างแน่นอน

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว” หมายความว่า พระองค์ทรงอยู่ใกล้เราเสมอ และในทันใดที่เราปิดตาลง และพักผ่อนในความตาย สิ่งถัดไปที่เราจะรับรู้คือ การกลับมาของพระคริสต์

ไม่สงสัยเลยว่าชีวิตนี้เต็มไปด้วยความตึงเครียด การทดลอง และความทุกข์ยากลำบาก ไม่มีใครหลบหนีจากสิ่งเหล่านี้ได้ เห็นได้ชัดว่าอัครสาวกเปาโลก็หนีไม่ได้เช่นกัน (ดู 2 โครินธ์ บทที่ 11) อย่างไรก็ตามสิ่งที่เปาโลต้องการบอกเราก็คือว่า แม้ในตอนนี้เราจะต้องอดทนกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด แต่เราก็กัง

ชื่นชมยินดีกับสิ่งที่เราได้รับในพระคริสต์ และพบกับการพักผ่อนสำหรับจิตวิญญาณได้

อ่าน ฟิลิปปี 4:4-6 อีกครั้ง ไม่ว่าเรากำลังเผชิญกับการทดลองหรือความทุกข์ยากลำบากใดก็ตาม เราจะประยุกต์ข้อพระคัมภีร์นี้กับประสบการณ์ของเราในตอนนี้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“เราทุกคนต่างปรารถนาที่จะได้รับคำตอบต่อคำอธิษฐานทันทีทันใด และตรงไปตรงมา และถูกล่อลวงให้ท้อถอยหากได้รับคำตอบล่าช้า และอยู่ในรูปแบบที่คาดไม่ถึง แต่พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยสติปัญญา และแสนดีเกินกว่าที่จะตอบคำอธิษฐานของเราในเวลา และลักษณะที่เราปรารถนา พระองค์จะทรงประทานสิ่งที่ดีกว่า และเหนือกว่าที่เราคาดหวัง เนื่องจากเราวางใจในพระเจ้าและความรักของพระองค์ได้ เราจึงไม่ควรขอให้พระองค์ทำตามความประสงค์ของเรา แต่เราควรพยายามเข้าถึงพระประสงค์ของพระองค์ ความปรารถนา และความสนใจของเราควรอยู่ในพระประสงค์ของพระองค์” (เอลเลน จี. วัตส์, *Gospel Workers*, หน้า 219)

“อีกเพียงชั่วขณะเดียวพระเยซูจะเสด็จมาเพื่อช่วยบุตรธิดาให้รอด และมอบความเป็นอมตะให้ หลุมฝังศพจะเปิดออก และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาอย่างมีชัย และร้องว่า ‘โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน’ คนที่เรารักที่นอนหลับในพระเยซูจะเป็นขึ้นมา สวมใส่ความเป็นอมตะ” (เอลเลน จี. วัตส์, *Counsels on Stewardship*, หน้า 350)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงตระหนักถึงความจริงของความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ เราเห็นความขัดแย้งที่กำลังดำเนินอยู่บนโลกนี้อย่างไร มีผลอย่างไรต่อชีวิตส่วนตัวของเรา ความขัดแย้งนี้เป็นเรื่องจริงมากกว่าที่หลาย ๆ คนคิด เพราะหลายคนไม่เชื่อว่าผีมารมีอยู่จริง ทำไมการเข้าใจความจริงของความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่จึงเป็นสิ่งสำคัญมากในการช่วยเราให้เข้าใจสภาพของโลก และเหตุใดการเข้าใจว่าความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่จะจบลงอย่างไรจึงช่วยปลอบใจเราได้
2. หากเราพยายามตีความมากกว่าที่คำพยากรณ์เปิดเผย ก็จะทำให้เข้าใจคำพยากรณ์ผิดได้ บ่อยแค่ไหนที่สมาชิกคริสตจักรประสบปัญหาทำนายเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้น หรือเชื่อในคำทำนายของผู้อื่นที่ไม่เกิดขึ้นจริง เราจะป้องกันตัวเราเองจากการติดกับดักแบบนี้ได้อย่างไร
3. ศึกษา วิวรรณ์ 14:9-11 อีกครั้ง ผู้ที่บูชาสัตว์ร้าย และรูปของมันจะไม่มีอาการป่วยเลยหมายความว่าอย่างไร หัวข้อที่ถกเถียงกันในคริสตจักรเกี่ยวกับบทบาทของเราในช่วงเวลาที่พระคริสต์เสด็จกลับมา ไม่ว่าเราจะมีหน้าที่อะไร ทำไมจึงสำคัญมากที่เราต้องทำหน้าที่อย่างขยันขันแข็งในการเผยแผ่ข่าวสารการเสด็จกลับมาของพระองค์สู่โลกนี้

บันทึก

A series of horizontal dotted lines for writing notes.